

சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்.
ஸ்ரீஸம்பந்ததீர்த்தசுரனாயநம:.

சிவாதிக்கயரத்நாவளி.

இரண்டாவது பாகம்.

இஃது

உபபலேதாந்தபிரவாததகாசாரியரும்
சிவாகமசித்தாந்தஞானநிஷ்டருமாய்
ஸ்ரீகாஞ்சியிலெழுந்தருளியிருக்கும்

ஸ்ரீமது,

முத்துக் பேசுவரசிவாசாரியஸ்வாமிகுல
திருவருளபெற்றுவிளங்கும்

ஸ்ரீமஸ்ரீ

சூ. சோமசுந்தரநாயகரவர்களால்

இயற்றப்பட்டது,

திருவண்ணாமலைத்தேவஸ்தானம், தர்மகர்த்தரும்
சென்னைக்கமிசெரிஜனரல் ஆபீசமானேஜர்

ம-ர்-ர்-ஸ்ரீ,

ஆ. ஆறுமுகமுதலியார்சுபுத்திரருமாகிய

ஸ்ரீமாந்,

ஆ. தனுக்கோடிமுதலியாரவர்கள்

பேருதவியால் வெளியிடப்பட்டது.

MEMORIAL PRESS.

Madras, 1881.

சிவமயம்.

யாழ்ப்பாணம், ம-ந-ந-ஸ்ரீ,

சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள்

இயற்றிய பாடல்கள்.

~ ~ ~ ~ ~

பூவெங்கும போற்றாரோ பெய்ப்பாஞ்ச ராத்திரிக
ணவடங்கத் தாகக நயந்தயங்கத - தாவில்சிவ
சுந்தரனார் சொல்சிவா திக்யரத் நாவளியைச்
சிந்தையினு வல்லோர் தெளிந்து.

சூட்டுவர்புன் வைணவப்பொய்ச சூதார் * கடையி
மாட்டு வினையை மறித்துரபடி-யோட்டுஞ்
சிவாதிக்ய ரத்நா வளியைச் சிரமேற்
றவாது தலைப்புவர் தாம.

திருச்சிற்றம்பலம்.

* வைணவருள்ளுந் தலைப்புவர் சிவநிரதை புரிந்தில
லிற் கடையிடையர் தொழிலே இஃதாழிற்று.

7976a

வேறு.

எவனுயர்கவுணியர் தவமுதலெனவரும்
எவனுமைதருமுலை யமுதுணவெழுதரும்
எவனெனிராசிவமரி பெறவுளமிசைதரும்
அவனருள்பெறும்வகை யடைதிநனமனனே.

நூல்.

ஸ்ரீமதுபயவேதாந்த பிரவாததகாசாரியரும், சிவா
கம சித்தாந்த ஞானநிஷ்டருமா யெழுந்தருளி யிருந்த
காட்டாஜர் ஸ்ரீசுந்தர சிவாசாரிப சுவாமிகளால்
(சிவாதிக்ய ரதநாவளி முதற்பாகம்) என்னும் பெயர்
புனைந்து சைவகிரந்தமொன்று செய்யப்பட்டது. அது,
நன்மதிவிளக்கம் என்னும் போலிப்பெயரிட்டு ஓரபாஞ்
சராத்திரி வெளியிட்ட சைவநிந்தையைப் பரிகரிக்க
வெழுந்த நூலென வெளிப்படுகின்றது. அந்தநூலை யெ
மது ஆபதரத்னமாயிருந்த பரசமய கோளரியாராகிய
ஸ்ரீமாந், சூளை, சபாபதிமுதலியாரவாகள அச்சிட்டு
வெளிப்படுத்தினர். அந்தநூலாலுண்டாகிய பெரும்பய
னை நோக்குங்கா லதனிரண்டாவது பாகத்தை விவே
கிகள் பலரும் விரும்புகின்றனர். இங்ஙனமாக, அவ்
விரண்டாம்பாகம் ஹை சைவாசாரிய மூர்த்திகளால்
செய்யப்பட்ட விஷயமொன்றும் புலப்படவில்லை. அத
னால், சிவநேசர் பலருடைய வேண்டுகோளால் யாமிந்
நூல்செய்ய நேரிட்டதெனவறிக.

சிவாதிக்யரத்நாவளி, முதற்பாகத்திற் பரிகரிக்கப்
பட்டன வெல்லாம நன்மதிவிளக்கப் போலிச் சுவடி
யின் பாதியளவேயாகையால், முற்றைப் பாதிபையும்
பரிகரித்துக்கொள்வதே யதனிரண்டாம்பாகமாதலமை
யும். இதனால், அக்கபோதித்திரட்டில் ஹை சைவாரிய
மூர்த்திகள் பரிகரித்தபாகம்போக வெஞ்சிறின்ற பாகத்
தையே யாமிப்போது பரிகரிக்கத் தொடங்கினும்.

இரண்டாவது பாகம்.

அவ்வழுவாசகத்திரட்டில், பிரணவத்தின் பிரத
மாட்சரமான அகரம் விஷ்ணுவுக்குப் பிரதானமான
திருநாமமெனவும், அதற்குப் பிரமாணம் (அகாரோவிஷ்
ணோத் பிரதமநாமோச்யதே) என்று சுருதியிலும், (ஆட்சரந்
னம் அகாரோஸ்மிந்) என்று கீதையிலும் பெறப்பட்ட
தோவி, அவ்வுண்மையையே (அசரமுதல் வெழுததெல்லா
மாத்வி, பகவனமுததேயுலகு) எனத் திருவள்ளுவ நாயனார்
கூறினானேயும், அப்படியே, “மன்னகமலமநமலர்மிசை
யெழுதரும” என்று கூறிய சடகோபர்கருத்தை “மலர்மி
சையேகினான் மாண்டிசோந்தார், நிலமிசைநீடுவாழ்வாரா” எனக்
கூறி, அந்தமிசை நிலம் (தாமகைகண்ணுலகு) என்றும்,
அவன் (அடியளந்தான்) என்றும் ஐக்கண்டமாக வந்நாய
னார் அருளிச்செய்திருப்பதை யறிமாமல் (எனஞ்ஞததா
னறானே வணங்காததலை) என்றதற்கு இந்த அஷ்டகுணம்
சைவாகமத் துண்டென்று சைவாகூறுவது மேருவி
னேரறிபாதவாகள் வேறொருவெற்பை வியந்து மகிழ்
வதையொக்குமெனவு மமமலபந்தவாசகர் கூறி மகிழ்
ந்தனர்.

இகளை முறையேகளைந்தெறிவாம். நானூர்த்த ரத்ந
மாலையில் “అకారమున్న స్థితికయే” என்று கூறுமாற்
றால் அகாரத்துக்குப் பொருள் பிரமன், விஷ்ணு, உருத்
திரன், ஆமையெனப் பெறப்படுதலால், அது விஷ்ணு
வுக்கே யுரித்தென்பது நிரஸ்தம். அன்றியும், காலாகனி
ருத்ரோபநிஷத்தில் திரிபுண்டர விவரணங் கூறுமிடத்
தில், “యస్మిన్ప్రథమాక్షరే” என்னும் வாக்கிய முதல்
“ఇహృత్తீర్షా హేஷ்வரீயே” என்னு மிறுதியாக ரோ
காத்ரய நிருபணஞ்செய்து, முதலிரோகை அகாரமென்
றும், அதற்கு அக்னி ஆஹவநீயமும், குணம் ரஜசும்,
அதிதேவதை பிரமணுமாகு மென்றபடியே பிரண்டா
வது மூன்றாவது தேகைகளுக்கு உகார மகாரங்களை
விளக்கி, அவற்றிற்கு முறையே அக்னிகள் தக்பிணகார்

சிவாதிக்யரத்நாவளி

ஹபத்யங்கனும், குணங்கள் சத்வதமசுகனும், அதிதேவதைகள் விஷ்ணுருத்ரர்களு மாகும்படியை யினிது பிரவசனம் பண்ணலால், ஈண்டு அகாரம் பிரமன் பரம் சாதிக்கப்பட்டது. இனி, “அகாரஃ பரமஃ” என்னுஞ் சாரதாதிலகவசனப்படி அகாரம் பிரகிருதி ரூபினியான சக்தி பரம் சமர்த்திக்கப்பட்டது. இங்ஙனநிற்க, “அகாரஃ பரமஃ” என்னுஞ் சருதி பரியாலோசனையில் சர்வவர்நப் பிரதமமான அகாரம் சர்வசப்த ரூபினியான சரஸ்வதிபரம் சாதிக்கப் பட்டது. இதுநிற்க, சிவாஷ்டோத்தர் சதநாமங்களில் “ஸ்வரமயஸ்ஸுரமயஃ” என்று படிதமா யிருத்தலால் (ஸ்வரமயஃ) என்னு நாமபூர்வத்வ சம்பந்தத்தால் (ஸ்வரமயஃ) என்னு நாமம் அதுதாத்தாதி ஸ்வரமயனெனவும், அகாராதி விஸர்க்காந்தஸ்வரமயனெனவும் பரசிவ சமபந்தமாகப் பெறப்படுகின்றது. இன்னும், சிவதர்மரதநாகரத்தில் “அகாரஃ பரமஃ” என்னும் வாக்கியத்தால் ஸ்வபரப்பிரகாச ரூப ராகிய சிவபெருமானே அகாரவாசய ரென்பது வெளிப்பட்டது. இப்படி யநந்தப் பிராகாரமாய்ப் பிரகிபாதிக்கப்பட்ட அகாரம் விஷ்ணுவுக்கே மானியம்விடப்படட தென்பது சாட்சி விசாரபலத்தால் தடுமாறிப் போய்விட்டதெனவறிக. மேல்விவகாரத்தால் அகாரத்துக்குப் பொருளாவார் பிரமனும், சக்தியும், சரஸ்வதியும், பரமேசுவரனுமாக வெண்ணப்பட்ட படியே, விஷ்ணுவு மதற்குப் பொருளாத விழுக்காமையால் மேலப் பேதை காட்டிய வசனங்களா லெமக்கொரு பாதையு மின்றென்க. இப்படிப்பலரை யதற்குப் பொருளாகச் சொல்வதென்னையெனினவர்பரனது ததுவுஞ்சத்திகளு மாகிய சம்பந்தம் பாராட்டியெனவறிக.

ஆகவே, “அகாரஃ பரமஃ” என்னுந் துருடக்கத்தால் நாரிற்று

தயவுபெறும்படியாக அகாராதிமாத்திராத்திரய வாச்யர் களான பிரமஹ விஷ்ணு நுத்ரர்களுக்கு உபாசனாவி தானஞ்சொல்லியபின்னர் “ஓம் நமோ பரமேஸ்வராய” என்று சமஷ்டிப் பிரணவ வாச்யமாயும், துவாதசாந் தோபாஸ்யமாயும், சர்வைசுவரிய சாலியாயும், மூர்த்தி தித்தி யாதீதமாயும் பிரதி பாதிக்கப்பட்டு விளங்குந் துரியஸ்துவைப் பிரகாசப்படுத்துந்தாபநீயோபநிஷத் வாக்கிய வுணமையால் திரிமூர்த்தி யுத்திர்னமாகிய பர சிவமூர்த்தியே உகாரமகாரங்களுடன்காரத்துக்கும் வியஷ்டியந்தர்ப்பூதராய்ப் பொருளாவனொன்பதுசொல்லாமேயமையும். அகாரவுகாரமகாரங்கள் கூடிய சமஷ்டியே பிரணவஸ்வரூபமாகையால், பிரணவாதிதேவதையாகிய பரசிவமூர்த்திகளுக்கு அப்பிரணவைக தேசமாகிய அகாரம் சொந்தமாகாதென்ப தென்னபேதம்? மேல வியவஸ்தாரூபத்தில் பிரகாசிப்பித்த அகாரவாச்யத்வம், மகாரவாச்யராகிய நுத்ரரிடத்திலுஞ்சமர்த்திக்கப்பட்ட தாகையால், உகாரவாச்யராகிய விஷ்ணுவினிடத்தின்மாத் திரமதுகூடாதெனயாம் கூறுவதெங்ஙனம்? உண்மையிலது பிரமன்பரம கிரகிப்பதே வேதசம்மதம். வியஷ்டியிலது யாவர் பரமாயினும், சமஷ்டியில் துரியமூர்த்தி யாகிய பரசிவப் பிரபுவினிடஞ் சார்தல் திண்ணமாகையால் அகாரவாச்யர் சிவபெருமானென்பதே பசுமரத்தாணி யறைந்தாலென்ன நாட்டப்பட்டது. பிரணவார்த்த ஸ்வரூபியாயுள்ளவர் சிவபெருமானே யென்பதை மேலிடம்வந்துழி விஸ்தரித்துக் கூறுவாம்.

மேல்விஸ்தரித்துக் காட்டிய நியாயங்களால் (அகர முதல வெழுதெல்லா மாதி, பகவன் முதற்றே யுலகு) என்ற ருளிய திருவள்ளுவதேவர்வாக்கு மப்பேதை கொண்ட கருத்தை யுதைத்ததென்க. அன்றியும், அந்த வாக்கியத்தின் பொருளை யுணருங்கால் உலகுபிர்களில் விரவி

யியங்கப்பண்ணும் பரனதுபூரணத்தையே விளக்கலா
லபூரண பரமாகிய விஷ்ணுவின்பரமத்திருவாக்கைச்சா
தித்தல் கூடாது! கூடாது!! ஆகரம் எல்லாவெழுத்துக்
களையும் விரவி யியங்கப்பண்ணுதலே யதற்கெடுத்துக்
கொண்ட நிதரிசனமாதலால். இவ்வுண்மையை யாம்
வெளியிட்டிருக்கும்(சிவபாரமயப்பிரதரிசிநி)யில்(சிவன
பூரணரென்பது) என்னும் பகுதியில் விஸ்தரித்திருக்கின்
றோமாகையா லாண்டுகண்டுணர்க. முதற்குறளவனா
மோசந் செயதுவிட்டதா விரண்டரிவது காடடிய
(மலாமிகசயேகினுன மாணடிசேர்ந்தாரா, கீலமிகசநீடுவாழ்வாரா)
என்னுங் குறளாவதவருக்குபகரிக்குமோ வென்பதைச
சற்றே யோசிப்பாம். இந்தககுறள (மனனகமலமற மலர்
மிசையெழுதரும) என்றுகூறிய சடகோபர்கருத்தையுடன்
கொண்ட தொன்றாமொன்றார். ஹ்ருதயகமலத்திற் பர
னுக்கிருப்பென்று சடகோபன்றான சொன்னவன்? ஆந
தத்துப்பற்ற நூலைத் தானா நாயனார் தேடிக்கொள்ள
வேண்டும்? வேதமும் பிற்படப்பிரகாசிக்கு மப்பெரி
யோன் திருவாக்கைப் பசுபாரமயநூலாகிய சடகோ
பன் வாக்கில் வியாப்பியங் கூறுவது கேவலமசங்கத
மென்க. இனியுண்மைவிசாரத்திலது வேதப்பிரமாணத்
தையே கொண்டு வெளிப்படட தென்பதை விரித்
தோதுவாம்.

சாரந்தோக்கிய உபநிஷத்தில் “பிரமபுரமாகிய இச்சரீர
த்தில் உள்ளதகரமாகியடண்டீக வீட்டினுள்ளே யிருக்கும் ஆகா
சம்” என்பது முதலாகத் தகரவித்தை கூறப்பட்டது.
இங்கே ஆகாசம் என்றது பிரமமாகிய சிவத்தையென்க.
புறத்துயிவ்வாறே பிப்பிரமாண்டும் பிரமபுரமெனவும்
இப்பிரமாண்டத்தி னுள்ளேயிருக்குந் தில்லைவனம்புண்
டரீகவிடு எனவும், இத்தில்லைவனத்தில் நிருத்தஞ்செய்
யும்சிவம் ஆகாசம் எனவுங்கூறப்படும். இத்தகரவித்தை

யையுபாசிக்குமுறைமை கைவல்யோபநிஷத்தில் சிவனது தஹரோபாசனாவிதிப்பிரகரணத்திலே “ஏகாநதஸ்தானங்களிலே சுகாசனத்திலிருந்து சுததனாகி நேராகிய சுமுத அத்தலையுடம்புகளை யுடையனாய், அத்தியாச்சிரமஸ்தனாய், இந்திரியங்களனைத்தையு மடக்கிப்பததியால் தனது ஆசிரியரையிறைஞ்சியிதய பண்டரீகத்தைத் துகளற்ற சுத்தமாகக்கருதி, அதன் மத்தியிலே, தெளிவுடையவராய், சோகமில்லாதவராய், எண்ணப்படாதவராய், வெளிப்படாதவராய், அனந்தரூபராய், சிவனாய், அமிரதராய், பிரமயோனியராய், ததபதமாய், அதிமதச்சுயாநத வீணைராய், ஏகராய், விபுவாய், சிதானந்தரூபராய், அரூபராய், அற்புதராய், உமாச்சாயராய், பரமசுவரராய், பிரபுவாய், முகசண்ணராய், நீலகண்டராய், பிரசாநதராய், பூதயோனிபாய், சமஸ்தசாட்சியாய் நுப்பவனாச தியானிதாய், அதனால் முன்யாகி யிருளின்மேற்போவான். அவாபிரமஹா, அவர்சிவன், அவர் இரதிரன், அவர் உழிவற்றவா, மேலானவர், சுவபிரகாசர், அவளோவீஷ்ணு, அவர் பிராணன், அவர்காலன், அக்னி, அவர்சுத்திரன், அவளோ யிருந்ததமிருப்பது மாகியவெல்லாமானவா, எனனும் உள்ளவா, அவரையறிந்துஅதனானமிருத்தியுவைக்கடபன் முத்திக்கு வேறுவழியில்லை” என்று கூறப்பட்டது.

தாவரமாகிய அண்டமும், ஜங்கமமாகிய பிண்டமுஞ் சமமாதலால் பிண்டமாகிய சரீரத்திலிடைக்கும் பிங்கலைக்குருடுவிலுள்ள சுழுமுனா நாடியும், பிரமாண்டத்திலுள்ள விபபரதகண்டத்தில இலங்கைக்குமிமயமலைக்குருடுவிலுள்ள தில்லையும் சிவன் ஆனந்தநிருத்தனஞ்செய்யுந் தானமா மென்றபடி விசாரித்துணராமலென்னோ வவ்வந்த சிரோமணி புலம்பிய தாசசரியம்! ஆசசரியம்!! இம்மட்டேயன்றி, நாராயணோபநிஷத்தில் நாராயணருடைய ஹருதயகமலத்தையும், அக்னிமுதலினோருடைய ஹருதயகமலத்தையுமவற்றுடெழுந்தருளியிருக்கும்பரசிவதர்மாரோபணங்களால் வர்ணித்துத்தத் விசிஷ்டரூபிகளைப்பாப்பிரமஹமென்றுபடிக்கப்பட்டிருத்தலுஞ்சான்றும்.இதனால், ஹருதயகமல வாசியாயுள்ள

வர் பரசிவ மூர்த்தியென்றே துணியப்பட்டமையால் ஹ்ருதயதாரிகளாகிய வுபாசகர்நாராயணர் முதலினோரு ம், ததுபாஸ்யமானராயுள்ளவர் சிவபெருமானு மென் றுரிச்சயிப்பதே வைதிகநிஷ்டராயுள்ள பிரம்ஹவித் துக் கள துணிபாம். இதனைப்பின்னர் நாராயணோபநிஷத் விஷயமான விசாரம்வந்துழித் தெளிவுபெறக் கூறு வாம். இப்படி விசாரித் தறிவதொழிந்து ஹ்ருதயக்மலத் திலுபாஸ்யராயுள்ளவர் நாராயணனொனவும், அவ்வுண் மையைச் சடகோபன் பாட்டால் பெரிய்யாமொழியா ரொதிதாண்டனொனவும் புலமப வந்தது புண்பட்டழி ந்ததென்க. திருவீரடடானம் போற்றித்திருத் தாண்ட கத்தில், “புநதியாயப் புண்டரிகத்துளளாயபோற்றி” எனவும், திருவிடைமருது திருத்தாண்டகத்தில், “எரியாயதாமரை மேலிபங்கினும்” எனவுந்திருநாவுக்கரசுசுவாமிகளருளிச் செய்திருத்தலா விவவருமைத்திருவாகுகுகளேயே “மலர்மி சையேகினு” என நாயனானுணர் துரைத்தா னொன்பது அமையும். அப்பா சுவாமிகளேயன்றி “புண்டரிகத்தவன் மேலியபுசலி” எனத்திருஞானசம்பந்த மூர்த்திகளரு ரிய வாககானுங் காண்க. அபபுண்டரிக மினைத்தென் பதுதோன்ற “மணைகத்தான, நிருமாலகத்தான” எனவும், “பையஞ்சுடர்விடுநாகப் பள்ளிகொளவானுள்ளத்தானும்” என வுந் தனித்திருவிருத்தங்களிலருளிச்செய்தமையுங் கா ண்க. மேற்புண்டரிகபுரம் தில்லையென்பது விளங்கப் புண்டரிகபுரத்தினினுதாந்தமோன போதாந்த நடம்புரியும்புனித வாழ்வே” எனத்தாயுமான சுவாமிகள் கூறியவுண்மையை யுங்கண்டுணர்க. இவ்வுண்மையொன்று மறியாமலசிவம் பழுத்தொழுகு மஜ்ஞானகிய சடகோபன்பாட்டை ஞா னக்கடலாகிய நாயனார் கிரகித்தா னொன்பது துரஹந் காரமென்க. அப்பாசுவாமிகள் முதலியசமயகுரவர் கரு த்தைநாயனாராதரித்தா னொன்பதைப் பின் வசனங்களா லுங்காட்டிவாம். “சுருரைக்கையினீர் நெழரதொழிந்து கனி

யிருக்கக் காய்கவர்ந்தகள்வனேனே” எனத் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளருளிச்செய்ததையேயன்றோ “இனியவுளவாக வின்னாதகூறல், ஈனியிருக்கக்காய்கவர்ந்தம்” என நாயனாரொடு தீதாண்டனர்? இவற்றுட்காயுங்கனியுமென்றுவமிக்கப் பட்டன வின்னாதவு மினியவுமென்றேர்ப்படலாலவற் றை ஐறையே சமணம், சைவமெனவன்றோ மேலோர் வீவேஷிப்பர்? இவ்வுண்மைக்கருத்தைத் தழுவினதால் அசிவமின்னாதவும், சிவமினியவுமென்றன்றோ நாயனார் கொண்டு கூறினொன்பது மமையும்? இந்தவிசாரத்தா ல், நாயனார் சைவநூசாரியர் கருத்தையே தழுவியுணர்த் தவந்த சைவரத்னமா யுள்ளவரென்பதே நாட்டப் பட்டது.

இங்ஙனநிற்க, அம்மிசைநிலம் “தாமரைக்கண்ணுல கு” எனத்திருக்குறளிறபெறப்பட்டதாகமயங்கிப்பிதற்றி யமுதபாழுநாயையுஞ்சற்றே பரியாலோசிப்பாம். “தாம வீழ்வார் மெனரோட்டுயிலினிதகொ, ருமரைக்கண்ணுலகு” என்னுங்குறளே யதுவாகையாலதனை விளக்குதும். “ஐம புலனகையுதுகாவார்குத்தாமவீரும்புமடளிர் மெல்லியதோளின கட்டுயிலுந்தயில்போலவருந்தாம லெய்சலாமோ, அவற்றைத்தற ந்தயோகிகளெய்துஞ்செங்கண்மாலுலகம்” எனப்பரிமேலழகர் கூறியவுரையின் விசேடத்தில் “இரதிரானுலகென றுரைப்பா ருமுளர். தாமரைக்கண்ணுனென்பது அவனுக்குப் பெயர்ன்மையி ன், அஃதரையன்மையறிக.” என விதந்தனராகையான்மேற் றிருக் குறளுண்மை வெளிப்பட்டது.

மேல், தாமரைக்கண்ணுள் என்பது இந்திரனுக்குப் பெயர்ன்மையாலென மறுத்துக்கூறலால் நாராயணனோ ‘யதற்குருடிப் பொருளாவின ரென்பது வெளிப்படை. அதனால், நாராயணருலக மெனப்பெறப்பட்டுச்சிற்றின் பத்துக்கெதிகோகமாகிய யோகிகளெய்தும் பேரின்பவீ டத்துவேயெனவும், அவ்விட்டுத்தலைவனே பரமபதியா

வனெனவுங்கொள்ளப் பெறுகையாற் பரத்துவரிண்ண
யஞ்செயதமையு மினிதுவிளங்கு மென்பநாரோககிய
வராபாசத்தைக கலோநதெறிவாம். தாமநாசகண்ணு
லகுளன்பது நாராயணருலகென்பதெமக்குமொப்பாம்.
இதிறபெறப்பட்டது மகளிரினபததை மறுததபெறறி
யால் யோகிகளாவாரொயது மதித போகததைக் 'குறிப
பித்த தொனறேயாம். ஆகவே, வீட்டின்பயனைக் கருதற
பாலதன்று. வீதி எனபது விதிதலென்றமையாற ரும
நாககண்ண னுலகெனனும பிரகிருதி நிலததபபறறா
சப்பெறறுச சேறல வீடாதல சோலலாமையினது
பொய்யுளையாம். அல்லதூம, "பற நகபறறறாநபறநீயப
பறதை, பற நகபற ஸீடற" எனககூறுந திருவாககுமுர
ண்பட்டழியும். இதில பறறறா னென்றமையாலமமுத
லவற்குப் பரமபதமென்னுமுலகம பறறாகசசேறவிழுக
கெனக காட்டுவதேயாம். இவவுண்மையாற ருமநாக
கண்ண னுலகெனறதுமறுமைப்போகததைநுகருமுலகி
ன்மேம்பட்டதென வறிநதுரைப்பாமேலோரா. தீவினை
யொழிவானே நலவினைகோடலுமதுவுமொழியவருங்கா
லிறைவனதுமெயமைசோநத புசழைவிருமபலுங்கூடும்
பெறறிததாய பிரமாணமே மகளிர தோளினகடயெலு
மிம்மையின்ப வொழிவே யிந்திரன முதலினோருலக
வாழவைக்கூட்டு மறுமையின்பமா மெனவும, இந்திரன்
முதன்மாயோனீருன கடவுளருலகவின்பமாகுமமறு
மையின்பவொழிவே வீட்டின்பமா மெனவுங்காட்டிய
வாறுகாண்க. அதனாலிமமை மறுமைவீடென்னுமவற்
றிற ருமநாககண்ண னுலகெனறது மறுமையின்பவுல
கின்மேம்பட்ட தென்பது மாதகிரமேயாகி வீடென்
பதில விரோதம்பயத்தலுண்மை! புண்மை!!

அங்ஙனமேல், தாமநாக்கண்ண னுலகென்ற திந்
திரனுலகென்பாரைப் பரிமேலழகர் மறுத்தலே னெனி

னவனுலகின் மறுமையின்பமத்தனையுமெய்தவரும்பெற்றிசேராமையால். அது விண்டுவுலகிற்றானே சேரும் பெற்றிகண்ட வுண்மையால். அன்றெனில, “இந்திரனுலகென்றுரைப்பாருமுளா, தாமரைக்கண்ணென்பது அவனுக்குப் பெயரன்மையின்” எனக்காட்டிய சான்றேமறுக்கும்! மறுகரும்!! தாமரைக்கண்ணுலகுவிடாதலவாகோ ளெனானிந்திரனுலகு விடாதல்செலலாமையினெனக்கூறல் வேண்டும். அங்ஙனமின்றித் தாமரைக் கண்ணென்பது அவனுக்குப் பெயரன்மையினெனக்காட்டப்போந்தமையே அவனுக்குப்பெயராதல் சாலுமெனினிந்திரனெனவங்குகிரிததலவர் மதமாதலிழக்காதெனவெளிப்பட்டது. இதனால், தாமரைக்கண்ணுலகுவிடென்பது அவர்கோளனறெனத் துணியப்பட்டமையாலவ்வுலகு கிறைவனாகிய தாமரைக்கண்ணு பதியாதலுமிழ்க்குண்ட தெனவறிக.

மேற்காட்டிய (பறறுகபறறறன பறறின) என்னுங்குறளுரையில் “கடவுள்வாழ்சிறந்தபாணமெ பொதுவகைடாற பறறறறெனென்ற” எனவுணாக்கப் பட்டமையுந் தாமரைக்கண்ணுன் பதியல்லாமையை விளக்கியதென்க. கடவுள் வாழத்தினுந் துறவினும் பொதுவகையாற்கூறினொன் றமையிற பின்னர்ச்சிறப்பு வகையாற்றாமரைக்கண்ணென விதந்தாரொன்பது செல்லாமையேயமைவுடைத்து. இவ்வுண்மையேயன்றோ “கோளில் பொறியிற் குணமில்வே யெணகுணத்தான, றுளைவணங் காத்தலை” என்னுங்குறளினும்பெற்றமையும்? இத்திருக்குறளுரையில் “எண்குணங்ளாவனதனவயத்தனதல், துயவுடம்பினதல்முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவேபாசங்களினிங்குதல், பொருளுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை எனவிகை. இவ்வாறு சைவாதமத்துக்கூறப்பட்டது. ஆணிமாவைமுதலாகவுடையனவெனவும், கடையிலாவதினை முதலாகவுடையனவெனவும்உரைப்பாருமுளா” எனப்பெறப்பட்டமையை யூகிப்பாம்.

என்குணங்களாவனவெனத்தொடங்கி யவைசிவா
 கமத்திற் பெறப்பட்டபடி விதந்தனராகையால் தமது
 ஸ்வமதம்வெளிப்பட்டது. அணிமாவைமுதலியவெனவு
 ம், கடையிலாவறிவைமுதலியவெனவும்பெறுங்கூற்றை
 ப் பிறர்மதமேலேற்றியுரைத்தமையினவை யுரைபாசிரி
 யர் கோளன்றெனவொதுக்கப்பட்டன. அதுவே தூலா
 சிரியர் கோளெனினும் புறமத்தாநூற் தழுவ விடந்தர
 லாற் பொதுவகையாற் கூறினமையே யமைதிபெறும்.
 வேதபாகியராகிய புத்தா முதலினோர் கூற்றை நாயனா
 கொள்ளாரொன்பது வைதிகமத்தார்பலர்க்குமொப்ப
 முடிதலிற், சிவாகமசித்தமான வட்டகுண முடைய
 பதியே யவாகூறியபரததுவப்பொருளென்பதுநாட்டப்
 பட்டது. இவ்வட்டகுணததையுஞ் சாதித்துக்கொள்ள
 வெந்தக்கபோதியாழ்வான் பாட்டு மகப்படவிலலைபோ
 லும். ஐயோபாவம! இன்னும், பற்றற்றானெனக் காட்டிய
 படியாலுமதுவிளங்கும். திரிமூர்த்திகளிலொருவராகிய
 வருத்திரமூர்த்தி யதிகாரஞ் செலுத்துஞ் சுழுத்தியிற்
 பற்றின்றெனல யாவாக்குமதுபவத்தால விளங்குமாயி
 னவனாயுங் கடந்து விளங்குந் தூரியசிவனிடம் பற்று
 டைமையாண்டுப் பெறும்? ஆகவே, பற்றற்றானென்ற
 தேத்யாதி பியலகளாற் பிரதிபாத்யனாகும்பதியின்னா
 னெனல பசுமரத்தாணி யறைந்தாலெனன நாட்டப்
 பட்டது. இவ்வுண்மையுணராது, சொப்பனத்திற் சுக
 துக்கவேறு பாட்டான் மொததுண்டுமூலு மதுபவதிஷ்
 டமானநாராயணரைப்பற்றற்றானென்று புகழ்தல்யாண்
 டமையும்? இப்படி விசாரித்தலைவிட்டுத் திருவள்ளுவ
 நாயனார் சடகோபன்பாடடைத் தழுவி வெளிப்பட்ட
 பாஞ்சராத்திரி யாவொனக் கூறவந்த பேடிவாசகம்
 சபேடிகைசெய்யப்பட்டது. அத்துன்மதியார்க்கு (நாய
 னார்) என்னும்பரிபாஷை யெச்சடியச்சார்பினதாகவோ
 வெடுத்தாளவிடந்தந்தது? இனிச்சடகோபநாயனார்,

திருமங்கைநாயனார், தொண்டரடிப்பொடிநாயனாரோத்
யாதிகளாற் கொண்டு குழலுவராபோலும். ஐயோபா
பாவம்! அவரை யறியாமலே திருக்குறளுரைத்த பொய்
யாமொழியார் சைவனென்னு முண்மை வெளிப்பட
நாயனாரென வவாவாககானே வழங்கப் பட்டமையா
லவரஹங்கார மேலிடத் தப்பிவித்தனஞ் செய்யவந்த
தலையிக்குரை தாடனம் பெற்றொழிந்தது. இன்னும்
விரிககிற் பெருகும்.

இனி யொரு விசித்திர விலாசத்தை வேடிக்கை
யில் விடுப்பாம். இந்நூன் முதற்பாகம் ஸ்ரீசந்தரசிவா
சாரியசுவாமிகளால் செய்யப்பட்டதற்கு நிரசனமென
வெளிப்பட்ட பாஷணடத்திரட்டுக்கும் ஷெ நனம்தி
விளக்கக்காரரோ யாசிரியராக வதன் முதற் பக்கத்தி
லெழுதப்பட்டிருக்கின்றது. அதில, (எஉ) வது பக்கத்
தில் ‘தேவாகுறஞ்ச் ச்ருநான மறைமுடிவ’, மூவாழியு முனி
மொழியுந், கோவைத், திருவாசசமுந் த்ருமூலா சொல்லு, மொரு
வாசக மென்றுணர்’ என ஒளவையாரருளிய திருவாக்கை
விபரீதமாகப் பொருள்கொண்டபடியை யெடுத்துரைப்
பாம். தேவாகுறனென்றது, மீமாமஸாநுத்திரங்கனென
வும், திருநானமறைமுடிவென்றது, ரஹஸ்யத்திரயமென
வும், மூவர் தமிழென்றது, மூவகைப்பட்ட ஆழவார்கள்
பிரபந்தமெனவும், முனிமொழி யென்றது, சடகோப
முனிசெய்த திருவாய மொழியெனவும், கோவைத்திரு
வாசகமென்றது, கோவையின்றமிழ்ப்பாடிய கலியனுடை
யசூக்திகளெனவும், திருமூலர் சொல்லென்றது, மூலத்
திற்பிறந்த மணவாளமுனிசெய்த நூல்களெனவும்பிதற
றியதேயாம். அன்றியும், பூதபவிஷ்யத்வர்த்தமானமெல்
லாந்தெரிந்த ஒளவையார் பிராம்ஹணதிரயராலே யநா
தரிக்கப்பட்ட பண்டாரப்பாட்டுகளைச் சொல்லிருக்க
மாட்டாரெனவு நியாயங்காட்டப்பட்டது. இதைப்பரி

யாலோசிக்கி லொரு வாக்கியத்துக் கொருவர் பொரு
 னுரைக்குங்கா லுபப்பிரம்ஹணங்களைக் கொண்டன்றி
 யமையாது. மேலுரைத்த வாபாசப்பொருளைத் தாபித்
 தற்கு அப்பேதைகாட்டிய பிரமாணங்கள் யாவை? அப்
 பேதையே யன்றி வேறு எந்தப் பாஞ்சராத்நிரியோ
 வதை யங்கீகரித்தவன்? தேவா குறளும், திருவடாளுவ
 தேவா செயதருளிய திருக்குறளும், திருநான்குமறை
 முடிவும், உபநிடதங்களும், முவாதமிழும், தேவாரத்
 திருமுறைகளும், முனிமொழியும், வியாசகுத்திரமும்,
 கோவைத்திருவாசகமும், திருக்கோவையாரா, ஸ்ரீவாசக
 மென்னுந் திருமுறைகளும், திருமூலாசொல்லும், திரு
 மந்திரத் திருமுறையுமெனப் பொருளாகுவது தமிழ்
 வழங்கு நாடுமுழுதும் பிராசுரியப்படடிருந்தலா ளிதை
 ததாபித்தற்கு வேறு பிரமாணந்தேடவேண்டா. இவ
 வுணமை சைவதூலகளைத்திணுங் கண்டுணரலாமென
 க. விரிப்பிற்பெருகும். தமிழா முனியென்பது அகத்தி
 யனாயேயாயிருக்க வியாசனாபென்று கொள்வதுகுற்ற
 மென்றுரைத்தவ்வா மட்டித்தனத்தை யிளி மாற்றுவா
 ம். கடலுண்டமுனியென்றால் அகத்தியனொனவும், முலை
 யுண்ட முனியென்றால் ஞானசம்பந்தனொனவும், திருப
 பாற்கடலுண்ட முனியென்றால் உபமனனியொனவும்,
 புராணமுனியென்றால் சூதனொனவும், வேதமுனியென
 றால் வியாசனொனவு மேலோர் கொள்ளுவா. இப்படிச்
 சந்தாப்பங்களை நோக்கிப் பொருள்கொள்வது தமிழரு
 க்கேயன்றி யாரியுர்க்கும் பொதுவாதலறியாது தமிழர
 கத்தியனாயே கொள்வனொக் குரைத்ததென்ன பேத
 மை? தமிழர்க்கத்தியனாயே கொள்வொன்று கூறிய
 கபோதிமதனார் அதைமறந்து ஆண்டுசசடகோப முனி
 யென்று தப்புளையாடிய தென்னை? “१३१०००००००”
 எனக்குழறி முக்யமுனித்வ முள்ளது அவர்க்கேயன்
 றேவென வழுவார் அதையும் மறந்து மூலத்திற் பிற

ந்த மணவாள மாமுனிகளென வேறொரு வாழ்முனியைத் தேடிக்கொண்ட தென்னை? “*ॐ நமசிவாய*” என்று எந்தப்புராணத்தில, அல்லது எந்தமஹரிஷிகள் வாக்கிற் பெறப்பட்டது? “முழுதூட்டைமூடர் கொண்டாடியமுறைபோல” என்றபடிப் பாஞ்சராத்திரப் பசுவர்க்குத்து) மாத்திரமே படிக்கப்பட்டு வருமவ்வசங்கதாப் பிரயோகந்தலையெடுக்காதெனவறிக. வீரமாமுனியென விவிஸிபகோகதேசமதம்பற்றி நிகழுமதுவே யிதற்குநிதரிசனமாம.மேல்நியாயங்களால்முனியென்பதுவியாசனாயே பற்றுமென்க. அகத்தியரிடங் கொள்வாமெனினவரால்செய்யப்பட்ட வேதாந்தநூலொன்றுமதுடடானத்தில்வராமையாலதுசெல்லாது.அதவாகிடைப்பினுமஃ தேனையநூல்களோடு பரிவசானமபெறுதலினப பேய்த்தாதர்க்குண்டாகிய சாதகம்யாது? ரண்டெந்தமுனியைத் தேடினும் பரமசாம்பவத்வமே யவர்க்குச சித்திககுமென்க. வியாசர் வேதம், புராணமுதலியவற்றைவெளிப்படுத்தியது போலாது சூத்திரத்தைத்தாமே செய்தனராகையா லதுவே முனிமொழியென்பது பெறும்.

இதுநிற்க, தேவதைகள் செய்த சூத்திரமேதோ தேட வேண்டுமென வபபேதை குழறியது அதிசயம்! அதிசயம்!! எந்தமூடனோ விந்த நிர்மூடருக்கப்படிப் பொருள் விரித்தவன்? தேவர் = தெய்வமாயுள்ளவர், தெய்வத்தன்மை யுடையவொனத் திருக்குறளை யருளிச்செய்த வள்ளுவனாரிடம் வழங்கும் விசேடங்களை யறியாத மூதேவிமகரையினர். இனி “*ॐ நமசிவாய*” என்று வேதங்களுக்கு முடிவில்லாதிருக்கத்திருநான்மறைமுடிவென்றலமையாதென்ற வவ்வறிவிவி வேதாந்த மென்னுஞ் சொல்லுக்குக் கொண்ட பொருள் யாதோவழிந்திலம். இன்னும் பொருண்முடிவைவாசகமென்னக்கூடாதென்றவத்திருமுண்டச்சான்

றூர்திருவாய்மொழியெனத்தாம் வழங்குமதற்கெப்பொருள்கொண்டனா? பொருண்முடிவு வாசகமென்று எங்கேபெறப்பட்டது? ஸ்ரீமந்மணிவாசகப்பிரபுவினுடைய திருவாககினின்றும் பிறந்தமையாலன்றோதிரு, ஸ்ரீ, என்னு முன்னடைகளோடு திருவாசகமெனவும், ஸ்ரீவாசகமெனவு மேலோர் வழங்காநின்றனர்? இவ்வுண்மையியாயங்களா லத்தடிநாயர் விபரீதந் தலைகாட்டா'தொழிந்தது. அவ்வந்தப்பசு குரைத்தபடியே விபரீதமேற்கொண்டவேறுசிலரின்னும்பலவாறு ஏன்பொருள்கொள்ளுகில்லா? ஒருவாசகமென்றுணரோன்பதை ஒருவாசகம் எனப்பிரித்து உலகத்தினிலேபேறாபிரகருக்குமென்பதொழிய வவை யொருபொருளைக் குறித்ததமையை யாண்டு விளக்கியதில்லையென்பாருமுளர். ஒன்றிலொன்று வேறுபட்ட தூலகள் மேலோர்கழகத்துப் புகழோடு நிலைபெறுவாகையா நிலைபேறு கூறினமை கொண்டே யாவந் தம்முள் வேறுபாடில்லாத வொரோ பொருளையுணர்த்து முண்மை தூலகளாயின வென்பது பெறும். இதனால்விபரீத வுரையு மெம்முண்மையைப் பாதியாமை வெளிப்பட்டது. இன்னபெரும்பேதைகளைத் திருத்துவது கஷ்டம்! கஷ்டம்!! “நோன பென்பது கொன்றுதினனமை,, என்னும் வாக்கியம் கொன்று தின்பவனுக்கு (அல்லாதமாநதாக் கறங்கூறம்) என்றதற் கேற்பத் திங்கிழைத்தலால் நோன்பென்பது, கொன்றுதின்னு, ஆமையெனவாவது, கொன்றுதின்னு, ஆ,மைஎனவாவதுஏன்பிரித்து அவன் பொருளுரைக்காமற் போவான்? (கல்லாதமாந்தர்க்குக் கறணாநதாரா சொற்கூறம்) என்றதற்கேற்பக்கல்லாதமூடனாகியவொருவன் “கற்றதனாலாயபயனென்கொல்” என,வத்திருக்குறளின் முற்பாதியை மாத்திரங்கொண்டு ஏன் வெளிவராமற் போவான்? இப்படித்தரந்தரமாக வதிகாரிகளுளராகவினவந்நுண்மூத்தசேயாகியவக்கபோதிராயர் கூற்றுச் சிதைவுண்டதெனவறிக.

இப்படிவருவனவற்றை நிஸ்புருஹமாத்திரமாய்க் கழிப்
பதே மேஷோர்மரபாம.

இங்ஙனநிற்க, ஒளவையாரைப் பூதபவிஷ்யத்வா
த்தமானமெல்லா முணர்ந்தவொனப்புகழ்ந்தனா. இஃ
தெமர்குச் சந்தோஷததையே யுண்டுபண்ணிற்றேனும
த்துன்மதியா*ரோம தன்னையைப் புகழ்வதற்குண்டான
சாதகமாத்திர மீதெனப் புலப்படவில்லை. மேல்விவகரி
தததிருவெண்பீாவை யவர்களவாடியது கண்டுபிடிக்கப்
பட்டுதைத்துப் பிடுங்கிக்கொள்ளப்பட்ட தாகையா லக்
கலதிகமஞரினி வீணேமனப்பால் குடித்து மடியாதொ
ழிவாராக. அவாசெய்கை யுலகிலழகுமாப்பிள்ளைகளெ
ல்லா மென்மாப்பிள்ளைகளென வாசைப்படி மவிசாரி
செயலோடன்றோ கொள்ளவரும்? ஒளவையார்பிராம
ஹணாகளா லநாதரிககப்பட்ட பண்டாரப்பாட்டுகளை
ச சொல்லமாட்டாரொனவும், புனியம் பொநதாழ்வா
ரா, பாழங்கிணற்றாழ்வாரா, பொட்டைக்கண்ணாழ்வார்,
புதுரநதயஜாழ்வாரா, சூனையிற பொடிந்தஆழ்வாரா முத
லிய பசுஞானச செலவர்களுையே புகழ்ந்தாரொனவு மே
லேபிதற்றியவாபாசத்தைபு மினியகற்றுவாம். இப்பே
யாழ்வார்களை ஒளவையின் சரணகமலத் தேனுண்டி
றுமாந்து வாழுமெமமனோசட்டை செய்யாராயினெ
மதன்னையோ வவரை பொருபொருளென மதிப்பவா?
தாயுமானவர், ஒழிவிலொடுக்கமுதலியசைவதூல்களைப்
போலிவேதார்திகள் தம்மவாகப் பரிந்தழுவது போல
ன்றோ வெமதன்னையையும், அவர் தூலையு மவ்வஞ்ஞா
ன பந்தர் சொந்தம் பாராட்டிக் கொள்கின்றனர்? மே
லே திரிகாலமு முணர்ந்தவராகப் புகழப்படும் ஒளவை
யார் சுத்தஞுனிய முண்டங்களாகிய வப்பேய்த்தாதா
களை மதியார்! மதியார்!! இக்கபோதியாழ்வார் பேரிழ
வுக்கட்டிக் கதைகளாக குருபரம்பரையென வவர்புது

மைகாட்டி வரும் அந்தபரம்பரையெனப் பொருடருங் குருட்டுப்பரம்பரையிற கண்டுணரலா மென்க. இக்கட டிககதை வடகலையார் புனைந்ததும், தென்கலையார்புனை ந்ததுந் தம்முண் முரணிக் கிடப்பதே மேலுண்மையை க் காட்டும்! காட்டுமே!!

மேல், ஒளவையாரால் பண்டாரட பாட்டுகளா தரிககப்படமாட்டாவெனவும், தந்தடிசாயா பாட்டு கள் பிராம்ஹண பரிக்ருஹீதமாமெனவுங் காட்டிய வப் பிடைராயர் பிரகடந்ததைச் சற்றேபாரபபோம். தே வாரதிரும்ந்திரமுதலியன பிராம்ஹணபரிக்ருஹீத மா காமையாலவை பண்டாரப்பாட்டாயின வெனவும், தம மபாட்டு பிராம்ஹண பரிக்ருஹீதமாகையா லவை விய நது துதிக்கும் பெருமை சான்றனவெனவும் வெளிப படுகின்றது. அப்பேரிழ வாளாபாட்டுகளைப் பிராம்ஹ ணபரிக்ருஹீதமெனபதுசாவாபத்தமாம். எங்ஙனமெனி ன், பிராம்ஹணா சிவவேதியா, ஆராத்பா, ஸ்மாரத்தர், மாத்துவர், வைஷ்ணவரென்னும் பிரிவுடையவராய்க் காணப்படுகின்றனர். இவருள, முதற்சொல்லப்பட்ட நால்வகையினரப்பேயாழ்வார பாட்டுகளைமறந்துந்தொ டார், கடைபராகிய வைணவரோ பவறறைககடிககொ ண்டழுவர். அவருளரும் வடகலையார விசேடம் பாரா ட்டார். வடகலையாரொன்பதே கீர்வாணிக ளென்பதை விளக்கலால். தென்கலையாரொன்னு மொருசாராரோயபி மானித்தற் கிடமாகிய வப்பசுப்பாட்டுகளை யெப்படி யோ சர்வபிராம்ஹண பரிக்ருஹீதமெனக கொள்வது? ஐவிதமாகப் பிரிந்த பிராம்ஹணருள் வைணவர் வெகு அல்பம். அவருட்டென்கலையார் பாதி. இவ்வளவு கேவ லத்வம் பூண்ட வம்மசகபிராய ரங்கீகரிப்பதுகொண் டே யவைசர்வபிராம்ஹண பரிக்ருஹீத மாவதெப்படி? மேற்பிரித்தோதியவைவகையினருண் மாத்துவர் விஷ்

னுபாரம்ய புத்தியுடையவர்கள். இவர்கட்கு விஷ்ணு மாத்திரமே யங்கீகாரமன்றித் தாதப்பாட்டுகளு மவற் றைப்பாடிய புளியோகைகண்டர்களுமங்கீகாரமில்லை. விஷ்ணு சம்பந்திகடகேவழங்க யோகயதைபெறுதவத திருகுவாசகங்கள் சாவவைதிகஜன பரிக்குஹீதமாவ தெப்படி? வேதமசர்வவைதிகஜன பரிக்குஹீதமானபடி ய்வேயு மங்கீகரிககப்பட்டா லன்றோ வாயதிறக்ககூட டும்? அநாம்ததுராயர்களாற படிககப்பட்டு வருதலகொ ணடோருசிதமுமினறும். இந்தவிசாரத்தால் பிராம்ஹ ணைபரிகருஹீதமென்பதொழிந்து பாஞ்சராத்திரபரிகரு ஹீதமென்பது மாததிரமேபமையும். விஷ்ணுவாதிகய மும், வைஷ்ணவபிரசாரமு மவற்றுட் பிரதிபாதித கப்படுகையால். இதனால், பரிபாகஹீதத்தினற் பிராம் ஹணன் முதல சூத்திர னீரூகசசர்வமுட ஜனங்களுக கு மபபேயப பாடடுக ளதுட்டானமாயின. இப்படிஷி சாரிககினன்றோ சைவகுரவரருளிச செயல்களுக்குண டாகியமரியாதை வெளிப்படும? எனவே, சைவருடபரி பாகமுதிர்ச்சியாற பிராம்ஹணர் முதல சூத்திரரிறுதி யாகயாவருமதுடடிக்கின்றன லொன்பதுவெளிப்படை.

வைஷ்ணவருள் பிராம்ஹணாபிரசித்தியாயோதிவ ருவதுபோல்விபூதியிடடபிராம்ஹணரொருவருளு சை வத்திருமுறைசுளையோதககானோமெனின், இதுவிபரீத கிரஹணமாம். இடததெரியாமலவாயும், வயிறும், காலும் கையுமிஷ்டம்போலெல்லாமவிபூதியிட்டுத்திரியும்பார்ப பார்சிவசம்ஸ்காரிகளல்லாதவசைவலொன்பதறியாது அ வனாயேசைவலொனமயங்கிய தோஷமே யன்றோ மேல வினாவுக்கிடமுண்டாகச செய்தது? மேலிடத்தில் ஸ்மா ர்த்தலொன் லுரைக்கப்பட்டவரோ யவ்வாபாச்சக் ராதலா லவரெம்மாசாரிய சூத்திகளைக்கொள்ளாமையெமக்குத் தாழ்வாகாதென்க. அவரோபூர்வத்தின் மஹாசைவராயி

ருந்தவர். அவர்க்குக் கௌதமர்சாப மேலிட்டமையே சைவபாஹ்ய சித்தியைத்தந்தது. அதன ஸ்சைவபிராம் ஹணர்க்குத் திருமுறைகள் யோக்யமன்றாயிற்று. அச சாபகாலத்திற்றானே சைவநிஷித்தமும், மாயாவாத பி ராசராததிர பௌததார்ஹதபரிசுருவீதமு மவர்க்கு ண்டானமையால், மஹாசைவராகிய விப்பிரர் சிவவே தியர்நீங்கலாக நாலவகையினராயினர். இவ்வுண்மையா ல், சைவப்பிராம்ஹண றோனோதுவதிலலை 'யென்னுங்க டா விபரீதநிரோதசஹிதமாய நிரஸ்தமனதால சுதத் சிவஞானசாம்பிராஜ்யாகளாகிய சைவவேதியர் குழுவி ன் மணம்பெற்றிருத்தல் சத்தியமெனறறிக. சிவவேதி யர், சிவப்பிராம்ஹணா, சிவதவிஜா எனவழங்கறபாலா ராகிய ஆதிசைவா சுத்தபுவனவாசிகளாயச சிவாலயபூ ஜாதி பிரதிட்டாந்தரு செய்யு மதிகாரத்தை வகித்து ளளவராவர். “**अद्वैतसिद्धिर्द्वैतसिद्धिः । अद्वै तस्यैक्यस्यैक्यं नृपस्यैक्यं**” என்னுஞ் சந்தான சமஹிதாவசனப்படி ஆதியில சதாசிவமூர்த்தியினுல நீ கதிக்கப்பட்டவாக ளாதிசைவனொனவும், அவ்வாதிசை வர் பிராம்ஹணனமுதல சகலவானததாருக்கும் அநுக கிரகஞ்செய்யு மதிகாரம பெற்றவராவனொனவும் பெற ப்படுமுணமையே சைவத்திருமுறைகளை யதுட்டிககற் பாலாராகிய வுதநமவேதியர் தன்மையைக்காட்டும். இ வனானோகக மற்றைப்பிராம்ஹணர் சாமானியராய் மு டிதலினவராதரிக்காதது கொண்டே யெம்மாசாரிய சூ கதிகளுக்கோ ரபகாஷமு முண்டாகாதென்க. சர்வவே தாத்மகனாய் விளங்கு நம்பரசிவப்பிரபுவைப் பாஞ்ச ராத்திரப் பட்டிமாடுகீ ளறிந்தாராதிக்கதது கொண்டே யவ்வெம் பெருமானுக் சேதாவது தாழ்வுண்டோ? அப் படியேயன்றோ நம்மாசாரிய மூர்த்திகளிடத்து மவரரு ளிச செயல்களிடத்துங் கொள்ளற்பாலது? சக்ரவர்த் திரொருவன்வீதியிற் பவனிவருகையிற் குறுக்கேபடுக்

துக்கொண்டிருந்த வெருமைக்கடாவொன்று அவ்வரசனுக்கெழுந்துமரியாதைபண்ணாதது கொண்டேயவனுக்கேதாவது தாழ்வுண்டோ? இப்படிப் பசுபிராயர்களாலநாதரிக்கப்பட்டது கொண்டேயெம் பெருமக்களிடந்தோஷாரோபணஞ்செய்தல்நிஸ்புருஹமென்க.

ஆயின், சிவாலயங்களில், சிவ வேதியராவது மஹோச்சவகூலங்களிற்றிருமுறைகளையோதிவரக் காண்பதின்றேயெனின், திருமுறைகணிதக வேதங்களாவதவராலோத்ப்பட்டுவருகின்றவா? அவரோதாமைகொண்டு வேதங்கள் தாழ்வுபெறுமா? அப்படியேயன்றோ திருமுறைகளும்? அவ்விருபகுதியி லொன்றையேனு மவரோதிவராத தெனனையெனின், சுவாமியின்னே யோதிவரவேண்டினவர் பெருங்கூட்டத்தா ரல்லாமையாலது கூலமின்றென்க. ஓராலயத்தி லதற்குத்தகபடி யொருவரிருவா அல்லது மூவரிப்படி வேண்டியமட்டுமேயவர்க்கிருப் புணாக்கப்படுதலாற பிரநிருதோபயுக்தமான வரையுபய வேதங்களையு மாத்மாததபராத்நங்களிலவரதுட்டித் துவருகின்றொன்பது அநுபவசித்தமென்க. பெருங் கூட்ட முண்டாயிருக்கு மொவ்வோரிடங்களிலவர் முன்னும், ஸ்மார்த்தத் பின்னும் தம்மிற்பிரிவுதோன்றவேதபாராயணஞ்செய்து வருதலுங்கண்டு தெளிக. ஸ்ரீகாஞ்சிமுதலிய ஷேத்திரங்களே அவை.

ஆயின், சர்வோத்கர்ஷ பராளாகிய சிவவேதியர் பிரஜாவிர்த்தியிற் குறைவானெனெனின், அதிகவிர்த்தியவரிலுண்டாகாதென்க. அவர்சிவபெருமானுற் றீகழிகப்பட்டதெல்லாஞ் சிவபூஜாதிகள் பொருட்டன்றி வேறில்லை. உலகிலாதிகைவ் மூர்த்திகளாய்ப்பவித்தவரடங்கலுஞ்சிவார்ச்சனாதிகளையன்றி வேறு தொழில்களாலுபஜீவனத்தைப் பெறக்கூடாணுமநுபவமின்று. வேண்டியவளவுக்குமீறி யவர் விர்த்தியுண்டாயினவர்சிவார்ச்சனை

யாதிக்கையென்றியிற் சீவிக்கும் யோக்யதையைப் பெருத
போது மேலவா செயயத்தக்கது யாது? சோறுவிறற
ல, தண்ணீர்ப்பந்தலவைத்தல, சேவகஞ்செய்தவித்யாதி
சாதகங்களாலன்றோ சீவிக்கவேண்டும? இன்னபேரவதி
களின்மொத்ததுண்டலைய வவாககென்ன தலையெழுத்தா?
அவொன்னசாப கிரஸ்தரா? கண்ணுவ கௌதமாதிக
களிட்ட சாபமேற் கொண்டாலன்றோ (உண்டிவிறபாம்பறை
விறடருட்டயாவிதபா, என்றபடி யுபசீவனத்தையெடு
வேண்டி வரும்? அப்படிச்சாபத்தான் மொத்துண்டே
யன்றோ விபபிரகோடிகள கேட்பதற்குஞ்சங்ககககூடா
தபாபத தொழிலகவி லெல்லாமுமுனறு சீவினஞ்செ
யுகின்றனர்? இன்னவசங்கதங்களை பலவுளவறறையூகித்
தறிவாக்கே சிவவேதியா மறுமையினிது பிரகாசப்படு
மென்க.

மேற்பிரவசனமபண்ணிவந்த மஹிமாதிசயம்வகித்
தஸ்வயமாசாரிய புருஷாகளாகிய ஆதிசைவா (சுஹஸுத்
நகாஸுத் சுஹஸுத் ருக்ஷாஸுத் சுஹஸுத் ருக்ஷாஸுத்
சுஹஸுத் ருக்ஷாஸுத்) என்னுங்காமிக வசனத்தால் ம
நதானகாளீசம் எனலும்சேஷத்திரத்தில் நான்கு திக்கு
களிலு நாலுமடங்களை ஆமர்த்தவி, கோளகி, புஷ்பகிரி,
ரணபத்திரம் எனலும்பெயாசளாற பிரகாசிக்கு மாற்றா
லவற்றைத்தாங்கி யாதிபத்யஞ்செயுகின்ற ஜகதாசாரிய
மூர்த்திகளாவொன்று வெளிப்படுகின்றது. இன்னபரசி
வாதிக்யசீலராகுஞ் சிவப்பிராம்ஹண சேவ்யமானமாய
விளங்குநம்மாசாரிய சூகதிகள் பிராம்ஹண பரிக்குவீத
மானதில்லையென முடைவாயதிறந்ததுநிர்மூலமாய்விட
டது. இன்னும், மஹாசைவருண்மாயாவாதப் படுகுழி
யில் வீழ்ந்தழியும் வினையெருமலுத்தமோத்தமபரா
ளாயுள்ளவர் தேவாரத்திருமுறைகளையிப்போதுமப்யசி
த்தேவருகின்றனர். இவ்வுண்மை, மான்குடிச்சிவன்களி

டங்கண்டினர்க. இப்படியுந்த முளவற்றை விரிவஞ்சி
விடுததாம்.

இதுநிறக, அவ்விழுதையார் கொண்ட ரோதனப்
பாட்டுகளைப் பிராமஹணபரிகருஹீதமெனவும், அருட
புருமுறைகளைப் பண்டாரப்பாட்டுகளெனவும்பிதற்றிய
வீரரவாயார். வாயிலமன்போடாநிற்பாரம். அவருடை
யபாட்டுகள் பிராமஹணபூஜ்யதவமபெற்றதெனின், அப
போதுபிராமஹணேதரஜாதிகளவற்றைப் பரிசியா தொ
ழிதலவேண்டும. அந்நாமின்றித தப்புககோட்டுந தாதாக
ருமுபபரசசாததானிகருந தலைமயககேரிக குடிவெறி
யாற்றிமாறிததெந்நினமபாடவு மவைசிறுதுவிளங்கு
மெனினவற்றையுநியா தென்வெவெமபெருமக்களதிரு
வாராகுக்கோப்பண்டாரப்பாட்டு எனறிழிபுணாததது? பண
டாரமென்றும் பொருளறியாதவப்பிவிபபுலையா (மூலப
ண்டாரமேழவ்வுருகாருமு மய்யு) எனனுந் திருவாக
கைபினியேனுஞ்சிறுதிருபபிபைபடாராக. வேதமபோ
லபிராமஹணேதர ஜாதிகள்வாயாற்படனயோகயதை
யைப் பெறுதொழியினன்றோ வவாவாயகருப் பூட்டுவ
ராது? இதரவாநததாராலுமதுடடிகசப்படுதலைகருதா
து பிராமஹணபரிகருஹீதம், பிராமஹணபரிகருஹீத
மெனப்பதுமைபேறித்தித்தலபுலாநதுபோயிறதென்க.

இதுநிறக, அப்புல்லாநாணிமுங்கவிறந்துபோக
நமமாசாரியர் திருமுறைகளின் மாநம்பிததைச் சற்றே
யெடுததோதுவாம். (அந்நுபீன) என்றதனாலந்தபிரா
காரமாயிருக்கும்வேதம் காவாணம், பிராவிடமென்றிரு
வகையாலும் விளங்குமென்பதுண்மை. வேதமசிவாகம
ததிறபுகழப் படுதலபோற்றேவாரமுஞ் சிவ பூஜரப்பிரக
ரணத்திலவிசேடம்பெற்றது. வேதாகமங்களோடொப்ப
த்தேவாரமும்பதிவாக்காகையால். பதிவாக்காகியவேத
ம்பிரமன்முகத்தில் வெளிப்பட்டவாறே பதிவாக்காகிய

தேவாரம் ஞானசம்பந்தாதிகள் முகமாய்வெளிவந்தன. ஆகவே, தேவாரமாகிய தமிழ்வேதத்துக்கு வக்தாசிவனென்றே துணியப்பட்டது. அன்றேல், வேதங்கள் சிவாராதனஞ்செய்து போனவேதாரண்யசேஷத்திரத்திலவ்வேதம் கதவைப்பிணித்து விட்டு, இதுயாமே மீண்டுமீண்டடைந்து திறக்கற்பாலதெனச் சங்கேதஞ்செய்ததுண்மையன்றே ! இதனால்கதவ மொருவராலுந் திறக்கப்படாமல் யானையைக்கட்டியிழுத்தபோது மின்னுமந்த முயற்சிகள் செய்தபோதும் வேதத்தின் சங்கேதத்தையே நிலைக்கப்பண்ணிற்றன்றே ! இவ்வரியமாட்சியிற் கண்டகதவம் அப்பாசுவாமிகள் திருவாக்காற்றிறக்கப்பட்டுமீண்டுந் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் திருவாககான் மூடப்பட்டதென்னை? இவற்றால்வேதத்தின் சங்கேதம் பொய்ப்பட்டதென்றன்றோ சொல்லவரும்? வேதத்தினும் வலிந்தனவெனன்றோ தேவாரங்களைக் கொள்ள வரும்? அல்லது ஷே ஆசாரிய மூர்த்திகளாற் றிறக்கப்பட்டதிலை யென்றன்றோ பிதற்றவரும்? அங்ஙனமேல், வேதமே பூசித்துக் கதவடைக்கவிலை யென்றேன் கூறலமையாது? இன்னும், வேதமென்பதே பொய்யென்று என்குரைத்தல்சாலாது? இன்ன பல வாபாசங்களைப் பயத்தலின், வேதத்தாற் பந்தித்த கதவைத் தேவாரத்திருமுறை திறந்த தென்பது சாஸ்திரசம்பிரதிபன்னமாதலகாண்க. ஆகவே, வேதம்பந்தித்த கதவை யதன்சங்கேதம் பிற்பட்டுப்போகத் தேவாரத்திருமுறைபாண்டடைந்துகிறந்து அவ்வேதம் பரிபவப்படச்செய்த தென்னை யென்பதே நாம்விசாரிக்கற்பாலதாயிற்று. வேதம் பரிபவம்பெற்றதெனினது வேதமாதலிழுக்காம். அதனால், அதற்குப் பரிபவந்தேடல் பிறையாம். இனியதனுண்மையைச் சமர்த்தனஞ் செய்ய்புகின் வேதம் யாமடைத்தீ கதவை யாமேயீண்டடைந்து திறக்கக்கடவே மென்றபடி மீண்டுமாண்டெ

ய்தி முன்செய்த சங்கேதங் கெடாவழித் தானேதிறந்த தென்பதேயனும்பும. இதனால் வேதமேமூடியது, வேத மேதிறந்தது என வேதத்தினுதிக்கந்தோன்றக் கூறுவர் மோலோரா. முன்மூடியது கீர்வாணவேதமும், பின்றிறந்தது திரமிடவேதமுமெனலமைவுடைத்து. வேதம் கதவைப்பிணித்துச் சங்கேதஞ்செய்துபோனதெல்லாந் திரமிட்டாகத்தாலாய தனதுவியாபகத்தைப்பின்னர் விளக்கவேண்டி. யெனவன்றோ மேலோர்கருதாநிற்பா? இரு விதவேதங்களுஞ் சமநிலையினவேனும் பிரமன், வீண்டு, வியாதன் முதலிய ஐசுவர்க்கமுகங்களா லொராரொரு காலங்களிலா விர்ப்பவம்பெற்றமையேயன்றோகீர்வாண வேதம்சிவவிபூதிகளாய்விளங்குஞானசம்பந்தப்பிரபுரு திகண்முகமாயாவிர்ப்பவித்திரமிடவேதத்திற்றணிந்தனவாயின? இவ்வுண்மை பாராட்டியேயன்றோ கீர்வாணவேதத்தினுந் திரமிடவேதத்திற் சிவபெருமானதிகபிரீதிவைத்தனா? இவ்வுண்மை கண்டேயன்றோசிவபெருமான் விஷ்ணுவருகுச சிவசாரூபிய மததமிழ்வேதவாயிலாய ஞானசம்பந்தனைக கொண்டு கொடுப்பித்தனா? இன்னும், கீர்வாணவேதமூடியது, திரமிடவேதந் திறந்தது என்பதைத் திரமிடவேதமே மூடியது, அதுவே மீண்டுந்திறந்தது என்பாருமுளா. வேதாரண்யமெனபது கண்டோகதியாயத்தமிழ்வேதத்தையே தெரிவித்ததெனினுமையும. இப்படிப்பட்டசஹேதுககளைக் கொண்டன்றோவுண்மையை நாட்டவேண்டும்? அஃதின்றத்தமிழ்வேதம் தமிழ்வேதமென்று புளியோபாபபாடுகளையெல்லாம் புலம்பிப் பொங்கிவழிதல் எங்ஙனந்தலை யெடுக்கும்? விவிலியநூலாரா சத்தியவேதமெனப் புதுமைகூறித்திரியு மம்மாந்திரமே கிரகித் தொதுக்கப்படுமென்க. இன்னபலநியாயங்களா லுண்மையாகவே வேதபாகத்திற்சேரும் பூற்றிமைத்தாகவிளங்குந் தேவா சத்திருமுறைகளின் மான்மியமுணராது அந்தோ! பண்

டாசப்பாட்டுகளென வவற்றைப் பழியுரைத்த புலேவா
யிற் பச்சைபுழுத்தள்ளியழிக! அழிக!!

இவ்வுண்மையைப் பிரகாசிப்பித்த சேக்கிழார்சுவாமிகள் திருவாக்குகளை யீண்டுவிசாரித்துத்தெளிவிப்பாம். திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் புராணம் (௨௬௦) வது பாடலில் “தமிழ்வேதம் பாடினா தாளம்பெற்றாந், எனவும், (௨௬௪) வது பாடலில் “பொருவிடபழைதினாபுகலிவந்த புண்ணியனொண்ணிறந்தபுன்தவேதம், எனவும் (௨௮௬) வது பாடலில் “விரப்புடன்பாட லிசைத்தார வேதந தமிழால் விரித்தார், எனவும், (௨௮௮) வது பாடலில் “எழுதமாமறையாப்பதிகத்திசை, முழுதமபாடி, எனவும், (௩௬௨) வது பாடலில் “மிக்கசொற்றமிழினால் வேதமும்பாடினார், எனவும், (௬௪௧) வது பாடலில் “தூகின்றமிழ்விசா சொல்லிந்த ஞானமறை, தேக்குந்திருவாயாறசெப்பியருள் செய்தார், எனவும் பெறப்பட்ட வுண்மையானுங்கண்டுணர்க. அல்லதூஉம், “தென்னுல்சிபவததி ருக்கு ஐயம்போகவுரைத்தோன” என்னும் திருவாக்கால் தமிழ்நூலாகிய சிவபக்தியை விளக்கும் ருக்வேதமாகிய தேவாரத்தைச் சந்தேக நிவிர்த்தியுண்டாகவுரைத்தவன் என்றுஞானசம்பந்தர்மாந்மியங் கூறப்பட்டமையுங்காண்க. இன்னமஹிமாதிசயவிலாசமெயது மெம்பெருமக்களமுதவாக்கை ஞமலிகுரைத்தலொப்ப வப்புலைமகனார் புலம்பியது நிஸ்புருஹமென்க. (தொண்டர்நாதனைத் துதிடவிடுத்ததுமுதலை, யுண்டபாலனை யழைத்ததுமெலும்பு பெண்ணுருவாச், கண்டதம்மறைக்கதவினைத்திறநதுங்கன்னித், கண்டமிழ்ச்சொலோ மறுபுலச்சொற்களோசாற்றீர்.) என்றபடியான வற்புதமெய்திற்றுகுந் தமிழ்வேதவாய்மைக்குமுன்ன ரவர்கூறும் புளியோரைப் பாட்டுகளனைத்துஞ் சாத்ருசமாகாத மாசசிரியமேயன்றோ வவ்ளிறிலிவாயில்வந்தனவந்தன குரைத்துமகிழ்வது? இவ்வற்புதவாயிலாகவேயன்றோ விவற்றோடு முரணாத திருக்குறண்முதலிய வுண்மைநூல்களையு மொருவாசகமெ

எவெமதன்னையார் புகழ்ந்துரைத்தனர்? இவ்வுண்மைக்கு விரோதமாக வக்கலநிகைஞர் கத்துவதெல்லாம் வீண்கண்டசோஷகரமெனவழிக.

இதுநிற்க, முக்காலமு முணர்ந்தவர் ஒளவையென வின்டவரைப்புகழ்ந்ததை யுடனேமறந்து(என) வது பக்கித்தில் சங்கத்தாரைச் சடகோபன் கீழ்ப்படுத்தி னானன்றி ஒளவை, இடைக்காடர், திருவள்ளுவரிவர்கள் கீழ்ப்படுத்தவில்லையென்றும், அப்படி யச்சடகோபனவரைக் கீழ்ப்படுத்துமாற்றலுடையா னென்பதற்கு அவன்பேரால் சடகோபமெனப் பெருமாள்பாத மமைககப்பட்டுக் கோயில்களில் வருகிறவர் போகிறவர்தலைகளில்வைத்து வழங்கப்பட்டுவருவதே போதுமெனவும், இந்தப்படிக்குப் பரசிவன் பாதமாக வமைத்துத் திருவள்ளுவர், ஒளவை, இடைக்காடரென்னும் பெயர்களால் யாதானுமொன்றைச் சிவரஸயங்களி லெந்தக்கேடுண்ட பாபபான்றலையிலாவது வைத்துப்பார்க்கக் கூடுமானு லப்போதவர்கள் சங்கத்தாரைக் கீழ்ப்படுத்துமாற்றலுடையாராவொனவும், அவர்கள் பாட்டைக் கள்ளைக்குடித்துமுலும் பண்டாரங்கள் கொண்டாவிரன்றி யெந்தவைதிகருங் கொள்ளமாட்டார்க ளெனவும், இதனானே சிவத்விஜராயுள்ளபேருஞ்சிவாகமத்தையே வேதமென்று கொள்ளலன்றி யவற்றையுங் கொள்ளுங்கால் ப்ரீசந்தரசிவாசாரியமூர்த்திகள்கூறிக்கொண்டபிருதாவளியில் உபயவேதாந்தப் பிரவர்த்தக ரென்பதொழிந்து திரயவேதாந்தப் பிரவர்த்தக ரெனவழங்க வருமெனவும் பிதற்றித் திருப்தியடைந்த வவ்விதவைச் சேயாராற்றலைச்சற்றே யோசிப்பாம்.

மேலேதிரிகாலமுமுணர்ந்தவராக ஒளவையைப்புகழ்ந்து பின்னரவர்பாட்டுகளைக் கள்ளுண்டழியும் பண்டாரங்களே யறுட்டிப்பாரொன விகழ்ந்தவக்ககமல வா

தையொழிந்து சிவாகமத்தையே வேதமென்பதவர்வழக்கன்றும். இவ்வுண்மையறியாமல் சிவாதிக்க்யரத்நாவளி முதற்பாகத்தில் ஸ்ரீசந்தரசிவாசாரிய சுவாமிகள் உபயவேதாந்த பிரவர்த்தகாசாரியனொன விருதுகூறிக் கொண்டது தமக்கதுகூலமெனக் கொண்ட வவ்வேழையையிடித்துளாப்பாம். சிவாகமத்தையே வேதமெனக் கொண்ட வவர்க்கு உபயவேதமென்பன யாவை? வேதமொன்றும், வேதமெனக்கொண்ட சிவாகமமொன்று மெனின், வேதம் தமக்கில்லாவிடி என்றோ மற்ருன்றைவே தமாக்கிக்கொள்ளவேண்டும்? வேதமே சொந்தமாகவுடையாரத்துடன் வேருன்றை வேதமெனக் கோடலமையாது. அன்றியும், சிவாகமம்வேதத்திற் ருழுமெனின் என்றோ வேதத்தின்பெயரை யாகமத்துக்கிட்டுபசரிகுவேண்டும்? சதாசிவமூர்த்தியின் கீழ்முகங்களிற் பிறந்தவேதங்கள், உளர்த்துவமுததிற்பிறந்த சிவாகமங்களுக்குமுன்னர் ஆதிக்கம் பெருவென்க. உண்மையிலவற்றின் அபேதம்பாராட்டியே சிவாகமத்தை வேதமெனவும், வேதத்தைச் சிவாகமமெனவும் பண்டிதராயுள்ள போகொண்டாடுவொன்க. இதனால், வேதம்வேறுஎனவும், சிவாகமம்வேறுஎனவும், இவ்விரண்டுமேதம்மிற்பொருள் வேறுபாடினமையால்வேதம், சிவாகமமென்னும்பெயர்களால் வழங்கற்பாலன வெனவும், இப்படிக்கன்றி யொன்றின் பெயர் மற்ருன்றுக்கு ஆதிக்கத்தின் பொருட்டுபசரிக்கப்படுமென்பது சர்வாசங்கத மெனவும் நாட்டப்பட்டது. இவ்வுண்மைகளை விளக்கவேயன்றோ (உபயவேதாந்த பிரவர்த்தகாசாரியர்) என்பதோடு (சிவாகமசித்தாந்தஞானநீஷ்டம்) என ஷே சிவாசாரியர் தமதுரத்நாவளி முதற்புக்கத்தி லெழுதி யிருக்கின்றனர்? உபயவேதாந்தத்திற் சிவாகமமடங்குமெனி னதனை வேறுபிரித்தோதவேண்டிய தென்னை? இதனால் தூழிழ்வேதமேயன்றோ உபயவேதாந்தத்திலடங்கி நின்றது? கீர்வாண திரமிட

வேதங்களேயன்றிச் சிவாகமம் வேதாந்தமாகாத போது திரயவேதாந்தமெனக் கூறல் யாண்டமையும்? சித்தரந்தமெனவன்றோ சிவாகமம்பெயர்பெறும்? இவ்வளவுகண்டுணரப்பெறாத வப்பரமதடியரு மொருமததாபகமாகவெளிப்பட்டது அந்தோ ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!!

யாழீண்டுக்கண்டிக்கத் தொடங்கியது நன்மதிவிளக்கப்போலிச்சுவடியின்பிற்பாறியேயாக, வதனோடுவேறுதாலையுமறுக்கத்தொடங்கியதென்னையெனின், அதில், சிவாதித்யரத்நாவளி முதற்பாகத்தை மனம்போனபடி நிந்தித்திருத்தலா லவறறைப் பரிசுரித்துக்கொள்வ தவசியமாயிற்று. அவைகளேயன்றி வேறு ஆபாசங்களையுஞ்சந்தாபபம் வந்துழியெடுத்து நிரோதனா செய்வதிலும் பின்னிடேமென்க. மேற்போந்த வரபாசத்திரட்டி ரண்டில் முன்னையதைசெய்த கபோதிராயர் சிவாதித்யரத்நாவளி முதற்பாகத்தைக் கண்ணுற்றமாத்திரத்திற் றிகிலடைந்து அதேவியாறியாய் விழுந்து பலதுன்பத்தமுங்கித் தம்ம பூர்வாசாரியர்கள் தேடிவைத்திருக்குங்காணியாட்சியாகிய தென்னாட்டிக் கெழுந்தருளினார். அவரை யபிமானித்த ஜயேஷ்டை மக்கள் சிலர் விருதுக்கு வேடடை யாடுவதுபோல் (திருடன்புகுந்தவாருமா சம நாய்குலைத்ததென்னச்). செத்தொழிந்தவசசீரியர் பேரால வெளியிட்ட கசுமாலத்திரட்டே பின்னையதானையா லதற்காக்கியோர்களு முன்னவர் கதியடையவேயிவ்விரண்டாம்பாகம் வெளிப்பட்டதென்க. முன்னையது பின்னையது என்னுங் குறிப்புகளிட்டே யவற்றையினி முறையே மறுத்துவருவாம்.

(பின்னையது.)

சிவவாங்கியர் பூக்திசார னென்னும் பாஞ்சராத்திரப்பதடியாகத் திருந்தினு னொனவும், மங்கை மன்ன

னென்னுங் காழுக னெருத்தன் சம்பந்தனா வென்றா
 னெனவும், குருசனென்பவன் சோழமகராஜனைப் பரி
 பவப்படுத்தினு னெனவும், பாஞ்சராத்திரிகள் பித்தர்
 றிவரு மூட மாந்தியங்குரி னொபாசத்தைச் சிவாதிக்ய
 ரத்நாவளி முதற்பாகத்திற் செவ்வனே யலங்கரித்திரு
 ப்பதைக்கண்டு பேரிழவுகொண்டாடி அப்பெரும்புலையார்
 தாறுமாராய்ப் பிதற்றியிருக்கின்றனர். ஆவைபார்க்க
 வழங்கற்பாலனவன்றான பண்பிற்தேனு மவற்றுட்சில
 வற்றைமாத்திர மவற்றின்றன்மை தோன்றவிண்டு விவ
 கரிப்பாம். (குண்டலங்கன்பூண்டிரீர் குளங்கடோறு மூழ்குவி,
 மண்டிகட்கள்போலநீர் மனததுமாசுகக்கிலீர், மண்டைபேந்துகை
 யனை மனத்திருத்தவல்லிலேல், பண்டைமாலானொழுப பணிநூ
 வாழலாகுமே) என்னுஞ்சிவவாககியர் பாடலுக்கு ‘ஆயன்
 ரெழுப்பண்டைமாபணிநூ’ என்று அந்வயித்துப்பிரமன
 ரெழுப்படியாகப் பண்டைமாலான நாராயணனைச்சா
 ணம்புகுந்து என்றுபொருள் கொண்டு, அதனல்வாழ்ந்
 திருக்கலாமென்பதேயுரியபொருளெனவும், அன்றிக்கே
 ‘பண்டைமாலான பணிநூதொழ’ என்று அந்வயித்துப்
 பண்டைமாலான சதுர்முகன்பணிந்து தொழும்படி வா
 ழாடப்படலாகுமோ வெனக்கொள்வதே யுரித்தெனவும்
 பொருள்கூறி விசித்திரம்பேசினர். இப்படிக்கன்றிச்சிவ
 பரமாகக்கொண்டால் மண்டையேந்துகையனை யென்ற
 மையால் பிரமன்றலையை யறுத்தபாவந்தலைக்கேறி யலை
 ந்தவனுசியதன்மை வெளிப்படலா லதுசிதமெனக்கழித்
 தனர். இந்தப்பாடல் சிவவாககியம்என்னுந்நூலிற்பெறப்
 பட்டது. இப்படியும் பொருள்விரிப்பாருண்டா? இப்ப
 டிக்கொண்டுதொப்பி யார்தான்செய்யமாட்டார்கள்?
 இதுமாத்திரம் விஷ்ணுபரமென்றழுதால் மற்றைப் பர
 டல்களுக்கானாக் கட்டிக்கொண்டிழுவெடுப்பது? இனி,
 மண்டையேந்துகையனை யென்றமையா லபகர்ஷ முண்
 டாகாமையையீண்டுப் பிரவசனிப்பாம். பிரமன்றலையை

சீ சிவபெருமான் கிள்ளினாரெனவும், அது சிவனுக்கு ஹத்தியாயமுடிந்ததெனவும், அந்தஹத்தியை விஷ்ணு வொழித்தாரெனவும்வர் கூறிமகிழுவர். அப்பேயர் சித் தாந்தப்படிப்பிரமன்சிவனுக்கும் பரானபோது பிரம ன்றலையைச் சிவனெப்படி யறுத்தல்கூடும்? இதனால், பிரமன் நனககும்பரான விஷ்ணுவின்றலையை யறுசு கக்கூடமன்றோ? இந்தமுறையால தாழ்ந்தவர்க்கேயுயர் ந்தவனாயொறுக்கு மாற்றலுண்டென வன்றோசொல்ல வரும்?இது அசம்பிரதாயமெனல்சாமானியருமறியக்கூ டுமானதாலறுத்தவருயர்ந்தவருமறுபட்டவாதாழ்ந்தவ ருமென்பதே சர்வசம்பிரதிபன்னமாதலறிக. மேலநியா யத்தால் சிவன் பிரமனுக்காதிககபரராக வெளிப்பட் டதேயன்றி விஷ்ணுவுக்குத்தணிந்தவராதலே சாலுமெ னின், தன்னுடைய மகனாகிய பிரமனை யொறுத்த சிவ னைத் தண்டித்துத்தடுக்குமாற்றல் பெருமையால் விஷ் ணுவுஞ் சிவனுக்குத் தாழ்ந்தவரே யாயினர். இதனால், விஷ்ணுவைக் காப்புக் கடவுளென்பதுங் காலைவாரிக கொண்டது.இப்படியேயன்றோ பிரமன் படைப்பும்பீட பூரிந்தொழிந்தது? அவன் சிவனாவிழந்த தலையை மீண்டு முண்டாக்கிக் கொள்ளச சத்தியற்றமையால். இவ்வுண் மைபற்றியே யன்றோ (ஸுசூரஸூத்ர ஸ்ரீ சந்நாஸூரஸூத்ர:| சந்நாஸூரஸூத்ர: சந்நாஸூரஸூத்ர:|) என வேதத்திற் கூற ப்பட்டது? இவ்வுண்மை யுணராமல் சிவாபகர்ஷம்ப கர்வது எங்ஙனந்தலையெடுக்கும்? இன்னும் பிரமன்பிரு திவிக்கும், விஷ்ணு ஜலத்துக்கும், உருத்திர மூர்த்தி அக்கினிக்குமதிதேவதைகளென்றபடிப்பிரமன் விஷ்ணு விலும், விஷ்ணு வருத்திரனிலும் வியாப்யொனலமை வுடைத்தாக வருத்திரனைக் காட்டிலு முத்திருஷ்டரா கப் பிரமவிஷ்ணுக்களைக் கூறுதலெங்ஙனம்? இந்தவிசா ரத்தாற் பிரமனைச் சிவனாந்தடிந்தது சாமஞ்சல மாதல றிக.

இனிக்குற்றவாளியாகிய பிரமனைச் சிவபெருமான் தண்டித்ததனா லவர்க்கு ஹத்திவருமாவென்பதை யூகிப்பாம். ஹத்தியென்பது கொலையால் வருந்தோஷம். சிவபெருமான் பிரமனது தலையையரித்ததனால் பிரமனிற் பந்தாகப் பிரமாணமில்லாதபோது கொலையால்வரும் ஹத்தியவர்க்குண்டாவதெப்படி? குற்றஞ் செய்தவொருவனுக்குத்தண்டனையாக யொருகாலேவாங்கி வீடுவதனாலரசனுக்கு ஹத்திவந்துவிடுமா? சேதனனாகிய வரசனுக்கே யப்படிச் செய்வது தருமமாக 'வேதம்விதிகருமானா லவ்வேதத்தையே யுயிரகள் கன்மாறு கூலமாய் விதித்த பரமகருணாஸீயாகிய சிவனுர்க்கு அச்செய்கை குற்றமாதலெவ்வனம்? பிரமன் றனது தலையொலித்து போய்விட்டதனா ஶ்மந்தானுமினும சிவனுக்கு ஹத்திவர ஹேதுவில்லாதபோது கட்டைத் தடியாகத்திரிந்து கொண்டிருப்பவனாகிய பிரமனைத் தண்டித்தது ஹத்தியென லெவ்வன மதிக்கும்? எத்தனையோ பிரமந்தலைகளையும், எத்தனையோ விஷ்ணுக்கள் தலைகளையுங்கோர்வையாகக்கோர்த்து மார்பகத்திற் றரித்திருக்கு மாஹாத்மியம் சிவபெருமானிடம் வேதாதிகள் சொல்வதுண்மையாகவதனாலுண்டாகாத ஹத்தியிண்டெங்ஙனந்தலையெடுக்கும்? சர்வசம்ஹாரகாலத்தில் எல்லாமொழிந்து போகச் சுடடெரிக்கும்பெருந்தகையார்க்கோ சேதனகோடிகளிலோர்சந்துவாகியபிரமனைத் தண்டித்ததனால் தோஷம்வரும்? இதுதனால், சிவபெருமானிடமொருதோஷமுமேறினதில்லையென்பதே சத்தியமென்க. (அக்கினி தேவந்தகோத்தென்றுசுக்கரைத்து, வைக்கோலான் சூடி மலையடுப்பிற் - றுக்கியாய்) என்றபடியும், (காற்றங் கதிரவனுஞ் சிவமிசா னென்றம்) என்ற படியும்ன்றோ வீண்டமைதி பெறும்? அன்றியும், பிரமனைத் தடுத்தவர் வடுகநாதரென்பதே நூற்றுண்ணிபாதலறியாது திரிமூர்த்தியுத்திரன்மூர்த்தியிட மயங்கிக்கோடலு மடிந்தது. (காதியாபிர

மால்சனைப்பிழிந்துமாங்கனிபோற், கோதிலிசினுங்கடல்கலிழ்த்தனோ
யசெய்சுருசி, புாதியாயினு நீடம்புறுக்கபால பாணியனும், மாது
பாதிபனவையடைப் டகுத்தனன்வடுகன்) என்பதனாற்காண்க.
இவனாயே பரசிவமாக நூல்களுபசரித்துக் கூறுமென
க. இவர் சிவவிபூதியேயாகையால். எத்தனையோ பிரமா
கனாயும், விஷ்ணுகளையு முண்டு ஏப்பமிட்டவராகிய
வர்க்கநாதனா நோக்கினபோதே யப்பேதைசூரம் பி
ணங்கவிடமினறே ! பிரமன்றலையரிந்ததற்கே ஹத்தியு
ரைத்தவக்கபேர்திராய டெண்ணிறந்த பிரமவிஷ்ணுக்க
ளா ஹத்திசெயத காலருதரருக்கு என்னகதி கறபித்த
னர் ? இவ்வழுழுஞ்சித் தாநரிப்படி வீண்பகட்டாடுவ
தைவிட்டுச் சித்தசமானததோடு சிந்தித்துப் பரசிவா
திகயத்திற் பதிந்து பிழைக்கும் வழியை யாமினிககாட
டாநிற்பாம.

சிவபெருமான் தமதுகரத்தில் பிரமனது தலையை
கதாங்கியிருப்பதெல்லா முயிரகண மாட்டுவைத்த திரு
வருளேயாம். விஷத்தைக்கண்டத்திற ருங்கியதும், கங
கையைச் சடையிறுங்கியதும், விஷனுவாதியர் தலை
அனை மாலையாகக்கொண்டதுமாகிய யாவும் தமது ப
ரமயத்தை யுயிர்களறிந்து பிழைக்கவே யன்றோ சிவ
பெருமானிட முண்மைநூல்கள் கூறும்? அப்படியே
யன்றோ பிரம்ஹகபாலதாரணமுங் கொள்ளற்பால
து? பிரமஹவிஷ்ணுகளஹங்காரத்தையடக்குதற் பொ
ருடடென வெளிப்பட்ட கபாலதாரணம் சிவனுக்கு
ஹத்தியாகுமா? பிரமஹகபால தாரணமபோலவே நர
சிங்கனையுரித்த தோலும், திரிவிக்கிரமனை முறித்துவா
ங்கியமுதுகெலும்பு மவீரீங்காது தரித்திருப்பதும்ஹத
தியெனவேன்கூற்றிறிலர்? பிரமன்தலையோடுசிவனாகை
யிவிரூப்பதெல்லாம் (ॐ नमो भगवते वासुदेवाय)

தில்நெற்றிமீது குத்திவாங்கிய ரக்தமும், சூலத்திற் கோர்த்து வாங்கிய ரக்தமும், ஒவ்வொரு விஷ்ணுவாகக் கசக்கிப் பிழிய வுண்டாகிய ரக்தமும் பிடித்து வைக்கும் பாத்திரமாத்திர மாகவேயன்றோ மேலோர்கொள்கின்றனர்? (நாறுகோடி பிரமர்களுக்கினு, நாறுகோடி நாராயணரங்குனே, யேது கங்கைமணலெண்ணிலிரதிரா, சுதிராதநல்லீசனெருவனே) என்னுந்திருவாக் குண்மையால் கண்டுகணர்க. (வேதியனெருகையொடுமாலவன்ய் ததியும்) என்றபடி யுங்கண்டாலன்றோ பிரமவிஷ்ணுக்கள் மாந்மியம் வெளிப்படும்? “எண்ணிலிந்திரரொகசகிபோ பிரமர்களு, மண்மிசைமால்பலா மாண்டனாகான்” என்றபடி யாலுங்காண்க.

இவற்றை யுணரு மறிவில்லாத படுபாவியார் மேல சிவவாக்கியத்தைப் பாழாகவந்தபடி அவர் மதத்தையாழுஞ் செய்யவளியற்றோமா? எமமதச்சார்பேயன்றி நினமராககங்களுக்குமே யன்றோ வதனை யநவயிககவலலேம்? சிவனுக்குவந்த ஹத்தியைத் தனது ரகத பிசுஷ்யால் விஷ்ணுமாற்றினானெனவும், அது ஏசு என்பவர்தனது ரகதத்தா லுயிர்கள் பாவித்தைப் போககிட்டு ரென்பதற கொக்குமெனவும், ஏசுவுக்குக் கிறிஸ்து வென்னும்பேரிருப்பதுவே கிருஷ்ணனைக் காட்டுமெனவும், அவரைச் சார்ந்தவப்போஸ்தலர் பன்னிருவருளொன்பதே பன்னிரண்டாழ்வார்களைக் காட்டுமெனவும், அவ்வேசுமதத்தில் மோகூலீட்டுக்குச் சுண்ணம்புககல் முதலியன கொண்டு ஏறிப்போகப் படிக்கட்டி வருகையிற்றடையுண்டுபோயிற்றெனக் கூறியுள்ளதே பாஞ்சராத்திரப் பிரவிஷ்டர் தம்முளு மப்படி நிகழ்ந்ததாகக் கூறுமாந்மியங். காட்டுமெனவுளு சமர்த்திப்பதேயாம். இதனால், ஒருமதமே யன்றோ பாஞ்சராத்திரம, கிறிஸ்து மார்க்க மென்னும் பரியாயநாமங்கீளால் வர்த்திப்பதாகக்கொள்ள விடந்தருகின்றது? இவ்விரு மதங்களைபு

மொற்றுமை செய்யவேண்டுமென்னு மெண்ண மெமக் கில்லாமையா விவ்வளவில் விடுத்தனம்.

மேலுண்மையால் (மண்டையேந்தகையனை) என்று சிவவாக்கியர் கூறிய தன்மை வெளிப்பட்டது. மண டைபிரமனதும், அதிலுள்ள இரக்தம் விஷ்ணுவினது மாணகயா லவ்விருவருக்கும் பரனுனதன்மை சிவனிடம் சித்தித்தது. இதனால் சிவனருள்பெற்ற மேலோரைப் பிரமவிஷ்ணுக்கள் வணங்குதல செய்வாரொன்பது தோ ன்றவே (பண்டைமாலயனொழுப்பணிந்துவாழலாதமே) என விதந்தனராகப்பரமபண்டிதராயுள்ளபெரியோர்பொரு ளாவிரிப்பர். இந்தவியவஸ்தாவிசாரத்தால் மேலபார்த்த ளுசெய்யத்தலை நீட்டிய தாதனுரைதடுமாறியது காண்க.

இங்ஙனநிற்க, மேலபசவ்யார்த்தத்தையே யவல ம்பித்து வேதபாஹ்யனாகிய சடகோபனுந் தனது தப்பு னாயில (பேசநின்றசிவனுக்கும் பிரமனனத்கும்பிறர்க்கும், நா பகனவனே கபாலநன்மோக்கத்துக்கண்கொண்மின்) எனக் கூ றியுள்ளானாகையால, யாமிதுவரை செய்துவந்த வுபநி யாசத்தைத் தரிசித்தபேர்க்கதுவுந் துசசமாகவே கழித் தலமைதிபெறுமென்க. கபாலநன்மோக்கம் என்றபடிப் பிரமகபாலம் சிவனாகையில் அபாவத்தையடையவேண் டியதாக வப்படிக்கின்றி யவருடையவுபாங்கங்கொ லொ ன்ருகச சாசவிதநிலையினதாக வவந்திருக்கரத்தி லெரு ஞான்றுமஃதமைதல் சுருகிநிஷ்டமெனினப் பேயுரைக் குபஜீவனமெங்கேயுண்டாம்? தோஷமாக வந்திருப்பி னன்றோ தந்நிவிர்த்திக்கிடம்பெறும்? பிரமஹவிஷ்ணு வாதி சேதனகோடிகள் கர்வாபஹாசங்காரணமாகத் தா ங்கியிருத்தலா லதற்கபாவ மோர்போது முண்டாகா தென்க. கபாலம் சிவனாகையி னீங்கியதுண்டெனினவ ரைக் கபாலபாணியென்று நூல்கள் முறையிடுவதெற் றுக்கு? முன்னர்ப்பற்றியிருந்த சம்பந்தத்தாலெனின்,

அப்படியேயன்றோ பிரமனிடமு முன்சம்பந்தத்தால் ஐம்முகன் என்னு நாமம் பாராட்டல்வேண்டும்? நான்முகன், சதுர்முகனிடயாதி நாமங்களன்றி யந்யதாவழங்க ஹேதுவில்லாதபோது, சிவனாரிடமாத்திரம்பூர்வஸ்திதியை நோக்கலாயிற்றென்ப தென்னபேதமை? இதனால் சிவனுக்கு ஹத்தியால் பிரம்ஹகபாலசம்பந்த ழூண்டாகாமையால் தேவதாந்தர நிக்ரஹாநுக்ரஹத்வ சாமர்த்திய சீலத்தைக்காட்டு முபாங்கமாகச சிவனாரதனைத் தரித்திருப்பது காலத்திரயாபாத்யமாய் அபாவத்தையடையாதென்றே நிச்சயிக்கப் பபடமையால், அதற்கு பாவமுனாத் சடகோபன்முகத்தில சானம் விழுந்ததென்க.

இனி, அந்தியஜன் குஞ்சுகளில் சிளோஷ்டனாகிய குருரனென்றுவழங்கிவருங் குருட்டித்தாதனெருவன் இருந்தவிடந் தெரியாமல காஷாயதண்டவிசாஜனனாயோ டியொளித்த தனதுபரமார்த்த குருவைசசோழமகாராஜன் பயத்தினின்றுங் காப்பாற்றுமபொருட்டு அவனைப் போல் தான் வேஷம்போட்டுக்கொண்டுவந்து அரசனால் கண்தோண்டப்படடி அவமானமெய்திய காலையில் “ஐஷ்ரீரீரீரீ” என்று அரசர்கோமான் கையொப்பம் வைக்கச்சொல்லிக் கேட்டதற்கு (ஸீஸுநீரீரீரீ) எனவக்குருரன் பதிலாக விபரீதஞ்செய்தானாகத் தாமுங் கூறிக்கொண்டு வருமவ்வுண்மையை யு நோக்காமல் மேலே (மண்டையேநதகையனை) என்பதற்குப் பொருள் விரித்ததுபோல் (ஐஷ்ரீரீரீரீ) என்பதற்கும் அக்கோளகப்புலையர் செய்த வியாக்யானத்தையிண்டுச் சற்றுவிரிப்பாம்.—மேல்வாக்கியத்தில் (பரதரசப்தத்திலே தரப்பாலேசிவனுக்கு மேற்பட்டவனுக்கு மேற்பட்டவனைச் சொல்லுகையாலே) என்றுகூறி (இவ்வளவுரீலே சிவபரத்வம் சித்திக்கமாட்டாதல்லவா?) என்று சந்தோஷித்தனர், இதைப் பரி

யாலோசிக்கில் அம்முதேவிமகனார் தன்மையே பிரகாச
மாயிற்று. (சிவாத்பரதரம்) என்பதில் சிவனுக்குப் பா
மாபுள்ளதற்குப் பரமென்று இப்பெரும்புலையர் பொ
ருள்கொண்டபடியே பிவர்கள் குருரனுங்கொண்டிருப்
பனாகில் சிவம்=குறுணியெனவும், சிவாத்பரதரம்=கு
றுணிக்கு மேலானபதக்கெனவும் பொருளுண்டாக (து
ரோணமஸ்தித்தபரம்) என வேறுவாக்கியமொன்றை
யவனெழுதநேரிட்டதென்ன? துரோணத்துக்கு மேலி
ட்ட (முககுறுணிபரம்) என்னும் பொருளுண்டாகவந்
றே வவனெழுதல்வேண்டும்? அங்ஙனமெழுதாமையா
ல் குருரனும் சோழமகாராஜனைப்போல் தவறினென
ன்றேயன்றே சொல்லவரும்? தகவர்குருரனைவிட்டு
அரசர்கோமானைமாத்திரம் பாழ்வாய்திறந்து பழியுரை
த்தவப்பதடியை யென்னசெய்யலாம்? அவன் சித்தாங்
தப்படிசிவஸ்தானத்தில் குறுணியளவையானபடியே,
பிரமனது ஸ்தானத்தில பதக்கும், விஷ்ணுஸ்தானத்தில்
முக்குறுணிபு மளவைகளாகவேண்டியபடியால். “சிவா
த்பரதரம்” என்ற மேலிடத்தில் பரத்துக்குமேலிட்ட
பரம் என்று விபரீதப்பொருள்கொண்ட வவ்விழுதை
யார் பின்வாக்கியங்களைச் சற்றேயுகிப்பாராக. (சுருதர்
சுருதர்) என்று சுருதியிலும், “சுருதர்சுருதர்” என்று
சுருதர்சுருதர்” என்று மங்கணிகர் வசனமாகப் பாரதத்
திலும், “சுருதர்சுருதர்” என்று பிரம்ஹ
தேவர் வசனமாக ஷு பாரதத்திலும் பெறப்பட்டவாக்
கியங்களிற் போந்த பாரதரசப்தங்களுக் கென்ன விபரீத
ப்பொருள் சொல்லித் தலைநீட்டுவாரோ அறியேம். மே
ல்வாக்கியங்களுக்கு முன்னமேதானே வியாக்கியாதாக்
களேர்ப்பட்டுப் பொருள்விரித்துள்ளாராகையா லவற்
றேடு முரணி யவ்வந்தியஜமதப்பிரஷ்டர் கோடுகோ
டெனப்புலம்புவாடொனி னதைப்பெரும் பிதற்றெனக்

கழிப்பதன்றி யாரோ சம்மானிப்பவர்? இன்னும் விரிந்
கிற பெருகும்.

இனி, “யூக்ஸீயுஃசுஃ ரிஸ்துஸ்தீயுஸுபிஸு கிஸு
ஸீஸு” என்னும்வசனமொன்றைத்தீட்டி யாதொருநூரா
யணனுடைய மகாவைபவ சாலிகளுமாய் மூன்றுபடிப்
பட்டதுகளுமா யிருந்துள்ள அளக்கிறவியாபாதிக்களி
லேபிமசப்தவாச்யனாய்ப் பயங்கரனுநருத்ரனாவன்மான்
குட்டியோடொத்தவனாக ஹிமவத்பர்வதத்திலே முடங்
கிக்கிடந்தானென்று வியாக்கியானஞ்செய்துபுலம்பினர்.
மேல்வசனத்தில் பதம்பிரித்துகாக்கவந்த வப்பண்டித
க்கமுதையாவார்ஹிமவத்பர்வதத்திலென்றுபொருள்கூ
றியதற்குஅங்கேயிடங்கொடுத்தபதமேது?(ம்ருகோன)
என்பது மான்குட்டியோ டொத்தவனாக வென்று எப்
படிப்பொருள்தரும்? பீமசப்தம் ருத்ரபரமாகப் பிரகிரு
தத்தில் வினியோகந்தேடியதும், சரிஷ்டா, குசர: என்
னுஞ் சப்தங்களுக்குப் பொருள்கூறியதுந் தலையெடுக்
காது! எடுக்காது!! எங்ஙன மெனின், மேல்வசனம்
“யூக்ஸீயுஃசுஃ ரிஸ்துஸ்தீயுஸு பிஸுபிஸு” என்று
வெளிப்பட்டு யாதொருவருடைய பெரியனவாகியமூன்
றளவுகளுமியங்கும் போது, பீம: = பயங்கர முடையன
வும், குசர: = குமார்க்கத்தில் சஞ்சாரஞ்செய்வனவுமா
கிய, ம்ருக: = ஸிம்ஹவ்யாக்ராதிகள், நசயிஷ்டா = சய
னித்துநித்திரை செய்யவில்லையோ, (அவருடைய) கிஷ்
தீ: = இரண்டு அடிகளையுமறிவோ மென்றுமூன்வாக்
கியத்தில் சேரக்கடவது. இப்படிப்பொருளுரைப்பதை
விட்டுச்சிவநிந்தையே தவமாய்க்கொண்டு அப்படிபாவி
யார்குனாத்த பாழுரைபறந்தது! பறந்தது!! அக்குண்
டகச்சேயுதகரித்தபடியு மந்தவசனத்தில் சரிஷ்டா =
ஹிமவத்பர்வதத்திலே முடங்கிக்கிடந்தா னென்றுபொ
ருள்கூறுவதற்குப் பதமேயில்லை. அவளோ கரிஷ்டாவென

ப்பாடமோதித் தமதுபாமரத்தை விளக்குமாறாயினராகையால். இதைவீவ்வளவில் விடுத்தாம்.

இதுநிற்க, ஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகள் அனற்பதமாயிருந்தவிருப்புப்படியேறிச் சிவபாரமயத்தைநாட்டி வெளிப்படுத்திய சுலோகங்களுக் குள்ளபடியே அந்த மகிழ்மையுண்டெனி னிக்காலத்திலு மவைகளேக்கொண்டொருவன் சிவபாரமயத்தை முற்படியே யேன்செய்யக்கூடாதென்று விசித்திரம்பேசினா. இவர் ஐயறிவோடுகூடிய மானிடராயினிப்படிப்பிதற்ற மாட்டார். இவர்களிலோர் பேராழ்வான்கிழியறுத்துக் கிழியுண்டகதையைமறந்தனர்போலும். அவ்வந்தராயன்பாட்டைப்பாடியெந்தக்கொசவனாவது தங்கள்விஷ்ணுபாரமயத்தையேனதாபித்துக் கொள்ளக்கூடாது? மல்லாந்துமிழ்ந்தான்மார்மேல விழுமென்றறியாத வம்மடைய சிரோமணியார்க்கதுசெய்தல் தமமால் கூடாதெனக்காட்டியபடியே யாழுஞ் சொல்லகில்லேம். எம்மபெருநிதிகளாய்விளங்கும் ஹரதத்தாசாரியருக்குக் கன்றுமின்றுமேயன்றியென்றுமவ்வாற்றலுண்டெனவும், அவ்வண்ணமேயாவசிகம்வரப்பெறுங்கால் நடத்தவல்ல பெரியோரிக்காலத்திலுமுண்டெனவுந் துணிந்து கூறுவோமாக.

இவ்வுண்மையறியாதுமுழுதுங்குலைக்கத்தொடங்கியவஞ்ஞமலிப்பிறவிபார் அத்துஷ்டவாசகத்தின் முகவுரையில்சிலவிசித்திரம்பகர்ந்ததையுமீண்டுவிசாரிப்பாம். தகூறினாமூர்த்தியென்னுஞ்சிவனையும், சரஸ்வதியையும், வால்மீகர்முதலினோரையுந்தம்முடைய சக்திசாகரசீகரத்தாலேயிடுக்கிக்கொண்டமாஹாத்மியம்தங்கள்குதிராமூஞ்சியாகிய ஹயக்ரீவரிட முண்டெனக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர். சகலபிரமாணங்களுக்குள் சிரேஷ்டத்தமங்களான சர்வோபநிஷத் பிரதிபாத்யராயுள்ள பரசிவப் பிரபுவின் மஹிமார்வங்களை யறிந்தானந்திக்கும் பாக

கியசாஸிகளல்லாத பாஷண்டஷண்டாள் துக்கிதாளா ய்ப் பரமேசுவரநிந்தையிற் படிந்தே யுழல்வர்! உழல்வர்!! ஈசாவாஸ்யமுதல் முக்திகோப நிஷத்தீருக நூற நெட்டுப் நிஷத்துக்கள் வேதாந்தமெனப்பிரதயகூதீகரித் திருககுமவற்றுள் ஈசாவாஸ்ய மென்னு முபநிஷத்திரக மத்தினுபக்கிரமத்தில் “கூஸாஸ்யஸூக்ஷ்மம் யத்யுஷ்ணக்ஷ்ணம்” என்றற்றெருடக்கத்தில் ஈசசுப்த மிசூப்ப்தா லும், முக்திகோப நிஷத்தென்னு முபஸ்மஹாரோபநி ஷத்தில் “சுக்ஷ்மஸூக்ஷ்மம் ஈசஸூக்ஷ்மம்” இவ்வு னுத்தி “சுக்ஷ்மஸூக்ஷ்மம் ஈசஸூக்ஷ்மம்” என்னும் ஸ்ரீராமவசனத்திலு கைவல்யசப்தம் வெளிப்பட்டு “ஸூக்ஷ்மஸூக்ஷ்மம்” என்னுஞ்சுருதியை யநுசரித்துக் கேவலசப்த சிவசப்த ஸாமானாதிகரண்யம் பெறப்படுவதாலு முபகரமோபஸ மஹாரங்கனால் சகலோபநிஷத்தது கருககுஞ்சிவபரதல் சித்தியேபிராப்தமாயிற்று. இவற்றின்மத்தியில் ஸ்ரீதக்ஷி ணமூர்த்திபரமும், ஹயக்ரீவபரமுமாகப் பெறப்பட்ட வுபநிஷத்துக்க ளிரண்டில் தக்ஷிணமூர்த்தியுபநிஷத்திலு “ஸூக்ஷ்மஸூக்ஷ்மம்” என்னும்வசனத்தில் குரு சப்தம் பிரகாசிக்கின்றது. ஹயக்ரீவோப நிஷத்தினுதிம த்யாவஸானங்களில் தேடித்தேடிப் பார்த்துங்குருசப்த மாவது, அதன்பரியாய சப்தமாவது காணக்கிடைதா யிற்று. இங்ஙனமாக, “ஸூக்ஷ்மஸூக்ஷ்மம்” இவ்வு ன்றபடி ருகாரமொழிந்த ருகாராந்தகார ஸ்வரூபியா கிய ஹயக்ரீவர்பால் ததஞ்ஞானந்தகார த்வம்ஸகராகி ய ருகாரஸ்தேஜஸ்வரூபராகும் ஸ்ரீதக்ஷிணமூர்த்திக்குவி யாப்பியங்கூறியது அவைகதிகபோத மென்றே நிரோ தஞ்செய்யப்பட்டது.

இதுநிற்க, பாசபதம்வாமபாசபதம், தக்ஷிணபாசப தம்எனவிரண்டாகப்பிரிந்ததையேயன்றோ “ஸூக்ஷ்மஸூக்ஷ்மம்” என்றதில்கேசனசப்தங்காட்டுகின்றது? அந்

ல்தகூழிணபாசுபதமேயன்றோ சாம்பவாக்ஹோசர்களாலா
தரிககப்பட்டுச்சைவாசாரமென்னும் பிரசித்தியடைந்தி
ருககின்றது? இதுகேவலம்வைதிகமென்னுமுண்மை பா
சுபதோபநிஷத் தென்னு மோருபநிஷத்துக் காண்டலே
காட்டும். பாசுபதத்துக்குண்டாபிநுக்கிறபடியே பாஞ்ச
ராத்திரததுக்கென்றோருபநிஷத்துமுண்டானதிலையா
க் விஷுவதிகநிஷ்டமாகிய வப்பாஞ்சராத்திராவலம்பகர்
வைதிகமாகியபாசுபதத்தை மேல, “ஸ்வதந்நஹுநஹி”
“ஹி” என்றசாமானிய வசனத்தால் நிந்தைகூறத்தொடங்
கியது பதிவ்ரதாசிஹோமணியைவியபிசாரியாயுள்ளவள்
பயித்துமகிழ்வதுபோலவேயாம். இவ்வுண்மையறியாது
பாசுபதம் வேதபாசுபதம் என்று கரகோஷஞ்செய்வா
துக்ககதியை யாமென்னென்று வியப்பது? உபநிஷத்து
ககளின் மத்தியிற பெறப்பட்ட பாசுபதம் அவைதிகமு
ம், அங்கே பெறப்படாத பாஞ்சராத்திரம் வைதிகமுமா
வது கலிகாலப்பண்பாம். இனி விவிலியநூலும் வைதிக
மாகவ்ருமபோலும், இப்படி வரம்பிகந்துவாய்வம்பாடு
மருதபரம்பரையார்க்கு எத்தனைகோடி நியாயங்காட்டி
ஹமேருது! ஏருது!! இதனால், வைதிகமாகியபாசுபதர்
களிடத்தில பாஷண்டராயுள்ள பாஞ்சராத்திரிகள் தூறு
புந்நுஷணம் நிஸ்புருஹமென்க.

இன்னும், “**द्विषाः पादस्य त्रिषुपक्षे वृद्धिर्नाशनाः**”
என்னுமசூத்ரம்ஹிதாவசனத்தால் பாஞ்சரத்திரிகளே
கௌதமசாபத்துக்குள்ளானதைமறைத்துப்பாகபதர்க்
கேயதுவந்தது என்றுசூரைத்தழு நாய்களைப் பிரமாண
மென்னுந்தழுகொண்டு மண்டைபிளக்கவழிப்பதேயுத்த
ம்!டித்தம்!!இப்படியேயின்னும்,வேதத்திலில்லாத“**द्विषे
द्विष्यप्रपक्षयिषा**”என்றும்,“**क्षि वा दृष्ट्याः क्षिप्तिः**” என்றுஞ்
சில பொய்யுரைகளாயும், வைதிகஹீனனாகிய வேதாந்த
தேசிகன் என்னுந்திருட்டுப் பெயர்த்தாதனும், அவை

திக சீலனாகிய அந்தியஜாரியனுங் கூறியுள்ள சிலதப்பு வசனங்களை யுமே யாதரவாய்க்கொண்டு பாசுபதபங்குஞ் செய்வவந்தவப்பஞ்சமச்சிரோஷ்ட டொண்ணெம்பபடி முன்னுக்குவரும்? மேலெடுத்துக்காட்டியவநாசாரிய டொன்னுங் காட்டெருமைகள் வீழ்ந்துகலக்கிய சர்வஜனோபயுக்தமான பிரமாண மென்னுந் தடாகஜலத்தைத்தெளிவித்துவழங்கவந்த தேசிகரதநமாய் விளங்கும் ஆப்பிதீக்ஷிதஸ்வாமிகளை யோர்தேவதாசியானவன் பரிபவப்படுத்தினுள்ளென்று அப்பேதைமகனார் பின்னும்புலம்பினர். இதைவிசாரிக்கையில், தீக்ஷிதஸ்வாமிகளால்பலமுறைய பஜயம்பெற்றுப் பரிபவமெய்திவந்த தாத்தாசாரியென்னுமவைதிகளுனவன் தீக்ஷிதருபத்திரவத்தைப்பொறுக்கமாட்டரம விவரிடத்தினின்று மெப்படித் தப்பித்துக் கொள்வதென்றோநாள் தன்னுடைய மனைவியோடு யோசிக்கையில், அம்மாதா சிரோமணி புருஷனுக்குத்திருப்திகூறி அவரை நானஜெயித்து விடுகிறேன்பாருமென்று மறுதினந் தாத்தாசாரியோடு தானேராஜசபைக்குவந்தனர். அந்தமஹாசபையில் தாத்தாசாரிக்குப்பக்க வினினுக்கொண் டொசாரஞ்செய்பவள்போலபினயித்திருந்த வப்பார்ப்பனமாதா அங்கேயெழுந்தருளி யிருந்த தீக்ஷிதமூர்த்திகளுந் கெதிராகத் திரும்பிக் கொண்டு நமைமேலிட்செ சொறிகின்ற வியாஜமூலத்தால் அவர்பார்க்கும்படித் தன்காலேத்துக்கித் தொடைமூலத்தையவருக்குக் காட்டினள். உடனேதீக்ஷிதர் தலைகுனிந்து நிமிர்ந்துபாராது விட்டனர். இப்படிக்குத்தலைகுனிய நேரிட்ட துண்மையே! இந்தப்பிரபாவமெல்லாந் தங்களாசாரியர், ஆசாரியஸ்திரீகள்மகிமைகளாகவே வெளிப்பட்டவதிசயமே! அதிசயம்!! இப்படியவந்தமுளவற்றை விரிப்பது அவசியமன்று.

இதுநிற்க, “ஆகாசாத்பதிதம்தோழம், யதாக்கச்சிசாகாம், சர்வதேவநமஸ்காரம், கேசவம்பிரதிகச்சீதி” என்னும்வசன

மொன்றெழுதி, இதை ஸ்மார்த்தர், மாத்துவர், வைஷ்ணவரென்னுந்திரிமதஸ்தருந் தினமும் அதுஷ்டானுத்தத்தில் படிக்கின்றார்களெனவும், இதுகுறுநிலமன்னர்பகுதியெல்லாஞ் சக்கிரவர்த்தியினிடத்தே யடைவது போலச் சகலலோகேசுவரர்களுக்கும் பரமேசுவரராய் விளங்கும் விஷ்ணுவினிடத்தே சகலதேவர்களுமடைய வேண்டுமென்பதனைக் காட்டுமெனவும் “மோட்சயிச்சேத ஜநார்த்தநாத்” என்றபடியறிந்த சிவத்விஜர் சந்நியசித்து ஏகதண்டந் தாங்கினவராகிச் சதாநாராயண மந்திரத்தையேயுச்சரிப்பதன்றியில் தங்கலையாரேனும் வந்தனாகிவழிபாடுகள் செய்யுங்கால் நாராயணஸ்மரணையே செய்கின்றார்களெனவும், இவ்வுண்மையையறிந்துமுலகில்விஷ்ணுபாரம்யபுத்திவராமல் சிலர்கெடுகின்றன ரெனவு மவ்வழுமுஞ் சித்தாதர் அதிகமனஸ்தாபத்தையடைந்தனர்.அப்பெருந்துலோகியார்க் செப்பொழுதும் விசனப்பட வேண்டியது பூர்வாபரகர்ம பலமாகையால் யுக்தந்தான்.

மேல்கலோகங்களில் “கேசவம்பிரதிகச்சத்” என்னு முண்மையை யறிந்தே சத்துக்களாயுள்ள பேரியோர் சிவாராதனத்திற்பரத்துவபுத்திபண்ணிவருகின்றனர். எவ் வனமெனின், சகலதேவர்களுக்கு மாத்மாக்கள் செய்கிற நமஸ்காரத்தைக் கேசவபதவாசசியராகிய நாராய ணர்வாங்கிச்சிவபெருமானிடஞ்சேர்ப்பிக்கின்றார் என்ப தேயுண்மைக்கருத்தாம். “நாராயணேஷ்நமஸ்ய” என் றுநாராயணனுக்கே சகலத்தையும்ர்ப்பணஞ் செய்கிற தும், “சக்ஷுருஷ்யுஷ்ருஷ” என்றுகண்ணன் கீதையில் சொன்னதும் சிவனிடத்தில் சேர்ப்பிக்கிறதற்காகவேத விரவேறில்லை. “புஷ்யுஷ்ருஷ்யுஷ” என்னுங்கீதாவாக்கி யத்தால் பிரம்ஹசீப்தார்த்த ஸ்வரூபனாய் விளங்குந் சிவபெருமானையே கிரகிக்கவிடமுண்டானதால் தேவ

தாந்தர பாரம்யசித்தி யங்கேதலேகாட்டாதெனவறிக.
இதை யுவமித்துணைக்குங்கால் குழிகள் கலெக்டரிடத்
திற்கொடுக்குங் கந்தாய திரவியங்களைக் கவர்னர்வா
ங்கி.மஹாராணியவர்களிடஞ்சேர்த்து விடுவதே யோசி
க்கப்படுமாயை யா விவ்வுபமானதீர்க்கபரியாலோசனையி
ல்நாராயணபரத்வம்நாடாது! நாடாது!! குழிகள்உயிராக
ளும், கலெக்டர்கள்தேவர்களும், கவர்னர்விஷ்ணுவும், ம
ஹாராணியார் சிவபெருமானுமாகவுவமைகூறியசாத்தரு
சத்தால் (நேசுவம்யிரதிக்கச்சு) என்பதற்கு விஷ்ணுவாதிக்கிய
ஹானியுண்டாயிற் றென்க. தேவாருளுக்குப்பிறர்செய்யு
நமஸ்காரம் கேசவனையடைகிறதென்பதைவிட்டுக்கேச
வனுக்குத் தேவாகள செய்கிற நமஸ்காரம் என்றுபொ
ருள கொண்டுவிமைகூறியவம்முட சிரோமணியார்புத்தி
யின் தெளிவே! தெளிவு!! கேசவமுாதற்கு அநு
யாதிபதித்வ மிலலாவிடினும் சிவபக்தசிரோமணியாகை
யால்பிரதக்ஷிண நமஸ் நாராதி ஸ்தோத்திரங்களால் அவ
னாயாராதித்தல சுவனாதிக்கஜனசம்மதமேயாம். இந்
னால, ஸ்மாரத்தசீலர் (நேசுவம்யிரதிக்கச்சு) என்றுகூறுவத
னனுண்டாகிய சிவபரத்வஹானியாது? அவர் செய்
யும் பஞ்சாயதனபூசையில் சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு
மத்தியஸ்தானத்தி லுச்சபிடமிட்டு ஏனையசாளிக்கிராம
மூர்த்தி முதலிய நால்வர்களுக்கு சுற்றுமுலைகளி னீச்ச
பிடங்களிட்டு ஆராதிப்பதுமேயன்றோ சிவபாரம்யத்தை
க்காட்டும்? இன்னும், ஆவுடையாளான விஷ்ணுமீழும்,
லிங்கவடிவமான சிவபெருமான் மேலுமிருப்பதனாலும்
வ்வுண்மைவிளங்கும். சாளிக்கிராமமாத்திரம்விஷ்ணுஸ்
வருபமென்பதொழிய வாவுடையாளே யங்கனம்பாஞ்ச
ராத்திரிகளொப்பார். ஒப்பாவிடிவ், மோகினியவதாரஞ்
செய்தவிஷ்ணுவைப் பலாத்காரஞ்செய்து துரத்திப்பிடி
த்துக்கீழேதள்ளித் தர்ஷிக்கும்பேருது அந்தச் சிவதேஜ
னை மோஹினிதாங்கு மாட்டாமீல் கெண்டமென்கிற

கன்னப்பிரதேசத்தால் வார்த்திசெய்ததினால் கெண்டகியென்னுந்நிபுண்டாயிற்றெனவும், அதிலுள்ளசிலைகளேசாலிக்கிராமமும், ஆவுடையாளுமாகப்பிரத்யக்நீகரித்திருப்பதென்று நூல்களாலும், அநுபவத்தாலும் மேலோர்கூறுவதைப்பெய்ப்படிபரிகரித்துக்கொள்ளக்கூடும்? சிவபெருமானை யூர்த்துவரேதசென்று வேதங்கள் கூறுமுண்மையே யன்றோ மோகினிபால்சிந்திய வவருடைய ரோதசு மேல்நோக்கி வாயின்வழியே வந்துவிட்டது? இப்படியனந்தபிராகாரத்தால் சிவசம்பந்த நோக்கத்தால்விஷ்ணுவாராதனம் ஸ்மாரத்தாகளுக்குப் பரிக்ருஹீதமும், சிவபரத்துவபுத்திமுண்டா யிருப்பதற்கு யது ஷர்விஷ்ணுவாராதனம் பன்னலுகிராகளையென்று ரோதனஞ்செய்யவந்தது எப்படியேற்றம் பெறும்?

மேற்கூறிய நியாயமேயன்றி அன்யதாகிரகிப்பது கூடாது. எங்ஙனமெனின், “ஸ்வஹஸ்யஸுபாஸ்யநீதி ஸ்வஹஸ்யஸுபாஸ்யநீதி” என்னுஞ் சூருதியால்சர்வதேவதா நமஸ்காரம் ஸ்ரீசிவபெருமானையே சேரக்கடவதென்னு முண்மைவெளிப்பட்டமையா விந்தச்சூருதிக்குவிருத்த பரமாக (கேசவம்பிரதிகச்சதி) என்னும் ஸ்மிருதியில் பொருள்கோடல் அசங்கதம். இந்தஸ்மிருதிவசனம் கே சவராபுள்ள நாராயணரிடத்தில் சர்வநமஸ்கார மடை வதென்று மாத்திரமே புணர்த்திற்றன்றி நாராயணரவ ற்றைச்சிவனுர்க்கர்ப்பணஞ்செய்கிறொன்று விளக்கின தில்லையெனின், அந்தவாக்கியந்தானே சர்வதேவநமஸ் காரம் என்று பொதுவானே சொல்லிற்றன்றிச் சிவ னை விளக்கிற்றன்றாகவின், பிரகிருதோபபுக்த சாதக மாகாதெனத் தள்ளப்படும். சர்வசப்தத்தாலே சிவனு ருமடங்குவரெனின், சர்வசப்தத்தாலே கேசவருமதில டங்களால் வியபிசரிக்கப்பட்டொழியும். யாவருக்கும் எஜமானனென்கையில், யாவரும் என்பதிலெஜமானனை

க்கூட்டுவதுதவறெனின், இந்திரனைத் தேவர்களுக்கெல்லாந்தலைவனென்கையிற் அவன் பிரமனாதிபதிக்குந் தலைவனாகத் தென்கையிற் பிரமனைத் தேவர்களுக்கெல்லாந்தலைவனென்கையிற் அவன் விஷ்ணுமுதலினோர்க்குந் தலைவனாகத் தென்கையிற் அப்படியேயன்றோ நாராயணரிடமுங்கொள்ளத்தக்கது? நாராயணரிடத்தில் சர்வதேவநமஸ்காரம் சேருமென்கையிற் அவருக்குக் கீழிட்டசர்வநாமேன்றே பொருளுண்டாமன்றி அவர்க்குப் ப்ரமாய்வினங்குஞ் சிவபெருமானு மவரி லடங்குவனெனப் பொருள்பயவாது. இவ்வுண்மை விசாரததாலும், மேற்காட்டிய சுருதிபோதகத்தாலும்சிவனார்க்கேவிஷ்ணுவீரான சர்வதேவதா நமஸ்காரம் அர்ப்பணமாதல் வைதிகநிஷ்டராயுள்ள சத்துக்கள் துணிபாம். இப்படிப் பொருள்கொண்டாலன்றி அபபேதமகனாருதகரித்த ஸ்மிருதிவாகியம் பிரமாணமாகாது. மேலயாமுதகரித்த சுருதிக்கு விரோதப்பட்டுப்போமாதலால்.

இதுபிற்க, சர்வகர்மாரம்பங்களிலும் திரவியசுத்தி செய்யத்தொடங்குகையில் புண்டரீகாக்ஷ ஸ்மரணை செய்யத்தக்கதென்றும் பாஞ்சராத்நிகள் புலம்புவர். சாமவேதம் பிரதமமந்திரத்தில் சர்வகர்மாரம்பங்களிலும் விருபாட்சஸ்மரணையே செய்யத்தக்கதென்றுணர்த்தும். “சுஷ்யதேவ்யதே” என்றுபக்கிரமித்து “சுஷ்யதேவ்யதே” என்றதைமுற்றும்பிரசம்சித்து “சுஷ்யதேவ்யதே” என்று கூறுகையாலும், இதற்குப்பிரமஹணமாகச் சைவபுராணத்தில் “சுஷ்யதேவ்யதே” என்றுபெறப்பட்டதாலும் சர்வகர்மசமாராத்யகைவாதியந்தங்களில் சிவபெருமானே சொல்லப்பட்ட வுண்மை வெளிப்பட்டதனால் நித்தியகர்மமானசந்தி விஷ்ணுபாரம்ப்யம் பெறுமென்றழுவந்த் நிகிருஷ்டோக்தி நிரஸ்தமாயிற்றென்க.

இதுநிற்க, சகலலோகேசுவரர்களுக்கும் புதியான பரமேசுவரரென்று விஷ்ணுவைச் சொல்லிக்கொண்ட வப்பதிதர்பேராசை சாலப்பெரிது! பெரிது!! ஈசுவரன் கோயில், பெருமாள்கோயில் என்றுலகில் சர்வத்ராசாதா ரணமாய்ருடியாகவழங்கிவரு மதுபவத்தாலும், “சுக்ரோ ஸ்ரீஸுக்ரோ” என்னுங்கீதாவசனத்தாலும், “மாணஸ்ஸு ஸுக்ரோ” என்னுஞ்சுவேதாசுவதரமந்திரத்தாலும், மாயி யானசிவபெருமநுக்கேபரமேசுவரத்வம்சித்தித்தபன் பால்விஷ்ணுவின்றலையி லதையேற்றப்பார்களுதல் சந்திர வர்த்தியினுடையமணிமுடியையேவலாளியொருவனு சகுச்சூட்டமுயலும் பண்பிலிழிந்தொழியும். “ஹ்ருக் ஸம்ஸக்ரோ ஹ்ருக் ஸம்ஸக்ரோ” என்னுஞ்சுவேதாசுவத ரவசனத்தாலும் சர்வலோகேசுவரர்களுக்கும் பரமேசு வர ரின்னொரெனபது தெற்றென விளங்கும். இனி (மோ ட்சமிச்சேத்தநார்த்தனா) என்று காடடிய வசனம் சி வாதிக்கயரத்நாவளி முதற்பாகத்தில (க00) வது பக்கமு கல் (ககக) பக்கம் வளையில் விசாரித்துக கண்டிக்கப்ப ட்டிருத்தலேபோதும். இதுநிற்க, சிவத்விஜரா யுள்ள பேர் சந்தித்து ஏகதண்டந் தாங்கித் திரிகின்றன றெனவும், அவரையாராவது வந்தனானிகள் செய்தால்நாரா யணஸ்மரணை செய்கின்றனரெனவுங்கூறியு விசுத்திரத் தைபோசிப்பாம். சிவத்விஜர்க்குச் சந்யாசம் யாண்டும் விதிக்கப்படாத துட்பந்தேராமல் அவர்க்கு ஏகதண்டந் தைபு மெடுத்திசைத்த வவ்வெழைமகஞ்ரிழிவுளையேற் றம் பெறுதலெங்ஙனம்? ஏகதண்டந்தாங்கு மெதிவரர் சகலானியவிப்பிராட்சந்யசித்துக்கொண்ட ஏகாத்மவா திகளே யாகுமுண்மை யறியாமல் பதார்த்தத்திதய்போ தகர்களாகிய சிவத்விஜரென்னும் ஆதிசைவர்பரீலவவ சந்திரவர்த்தை யாரோயிக்கவந்த வசட்டுளையடிவேண் டாய்ந்ததென்க இத்தால், சிவத்விஜர் நாராயணஸ்

மரணை செய்கின்றார் என்னு நசையுரையுநாசம் பெற்ற தென்க. ஆகவே, சாமானியவிப்பிரர்க்கே அது ஆசார மாயிற்றென்பது வெளிப்படை. அவளோனு மவ்வாசார மபற்றுவதென்னையெளிவ்,மேல்(கேசவம்பிரதிகச்சதி) என்னும் வாககியத்துககுரைத்த நியாயபரியாலோசனை யிலதனும் பாதகமுண்டாகாதென்க. பிறர்செய்யு நம ஸ்காரங்களை ஸ்மார்த்த எதிகள நாராயணருக்கு எப்ப டி வந்தனபூர்வகமாய் அர்ப்பணமபண்ணுகிறார்களோ அ நதப்படிக்கே நாராயணரு மவற்றைவாங்கிவந்தன பூர்வ கமாய்ச சிவனுரிடம் அர்ப்பணம்பண்ணி விடுவாரெனினி ன், அதனால் விஷ்ணுவாசு உத்காலும் பிராப்தமாவ தெப்படி? விஷ்ணுவாசு,கனமுதவியன சைவருக்கும், ஸ்மார்த்தருக்கும் ஓரோதமாயினன்றோ நாராயணஸ்ம ரணமால விஷ்ணுவாதிகய, தலையெடுக்கும்? சிவபக காகசோன்னைப்படுவாராகிய நாராயணரை ஸ் மார்த்தல சிவஸ்மரணை மாததிரமாகவே கொள்ளப்படு மென்க, நாராயணஸ்மரண செயதபோதினுங் குற்றமி லையென்பது மாததிரமே யாபிணி விவாரிககவந்தத னந் அந்நாராயணஸ்மரணையே எதிகளுக்குரித்தான முகயமநதிரமென வங்கிகரித்ததலை! அவாக்குமுக்கிய மநகிரம் பிரணவமாகிய தாரகமேயாகையால் மந்திர ராஜமாகிய வப்பிரணவமாகிய வுரீரீங்கியவழிக் கேவ லஞ் சடத்வமபெற்றுப் பிணமாததிரமாகவே கழிக்கற பாலதாஞ் மவ்வசட்டுமந்திரம் எப்படி யெதிவராக்கு முக்கயப் பிரதாயகமாகும்? எந்தப் பத்ததிக்காரரும் எ திகளுக்குநாராயணஸ்மரணை விதியாமையாலும், எதிக ளுட சிலர் பிரணவத்தையே யுச்சரித்தலாலும், வேறு சிலர் சிவஸ்மரணையே செய்தலாலு மவை சிஷ்டாசார மாததிரமாகவே கிரகிக்கப்படு மென்க, இவ்வுண்மை யை விசாரியாமல் சிவவேதியருக்கும், சாமானியவேதி யருக்கும் வேற்றுமைதெரியாது குழறிவழிந்த வப்பட்ட

யசிவபெருமான் உனது வேகத்தைத் தரிப்பாரென்று கங்கையைப்பூர்த்துப் பகீரதன் சொன்னதாகப் பெறப்பட்டது. “*नलीश्रुतिः लीश्रुतिः लीश्रुतिः लीश्रुतिः लीश्रुतिः*” என்னும் வசனத்தால் ஹேபரமசிவா! உனது ஜ்யோதியானது திகழலாகாள், விஷ்ணு, இந்திரானிவர்களாலு மடையக்கூடாததீ, சத்வரஜஸ்தமோகுணரகிதமாகவும், பேதரகிதமாகவு முள்ளது எனவும் பெறப்பட்டது. இவ்வசனத்தில் குணவிசேஷங்களாகிய வுபாதியோடு கூடிய பிரம்மவிஷ்ணுருத்ர பேதரகிதமென்பதும், இவர்களுடைய சமஷ்டிருபமான பரசிவாத்மகமென்பதும் நிரஸ்தபேதம் என்பதனைப் பெறப்பட்டது. “*सुखं लीश्रुतिः लीश्रुतिः लीश्रुतिः लीश्रुतिः लीश्रुतिः*” என்னும் வசனத்தால் திக்குகளிலும், ஆகாசங்களிலும் பூமியிலும் பரவிச்சிக்கக்கூடாத வீரியத்தையுடைய காளகூடத்தினுக்கிரவேகத்தைக் கண்டு பயித்தவர்களாகி யொருவராலுங்காப்பாற்றப்படாதவர்களாயத் தங்கள் பிரபுககருட்படப்பிரசைகள் பரமசிவனைச் சரணமாக வடைந்தார்கள் என்று பெறப்பட்டது.

இப்படிச் சிவபாரம்யங்களே பாகவதத்தானும் பெறப்படுகையா லதுகொண்டு ஒரு சிவாபகர்ஷத்துக்கிடந்தேடியது செல்லாது! செல்லாது!! மேல்கீதையினாலும், பாகவதத்தாலும் கிருஷ்ணனும், அர்ஜுனனும் சிவாராதனம்பண்ணினார்க ளெனவும், காளகூடபக்ஷண சமயத்தில் பிரம்மவிஷ்ணுவாதி சமஸ்தமானபேருந் திரிமூர்த்தியுத்தீர்னராகிய சிவபெருமான்மையே சரணமாக வடைந்தார்களெனவும் பெறப்பட்ட வுண்மைகண்டறியாது விஷ்ணுபக்தனானவன் சிவனைத் தரிசித்தல் முதலிய சக்தகாரங்களைச் செய்யக்கூடாதென்றழுவந்த்ரோதனமொழிந்தது! ஒழிந்தது!! சக்கிராங்கிதனாகியவிஷ்ணுபக்தன் பரிபாகஹீனத்தினால் சிவாராதனத்துக்கனர்

ஹத்வமுடையானென்ப தெமக்குமுடன்பாடே யாம். இவ்வுண்மை முடிவால் சிவபக்தாக்சோசரா யுள்ளபேர் சிவேதரபரத்வ புத்திபண்ணி விஷ்ணுவாதிதேவதாந்த ரத்தில் பக்திபண்ணுத லசப்யமென்று கூறும் பரத்மபு ராணவசனத்தை யீண்டுப் பிரவசனிப்பாம் “**विष्णुसंज्ञं स्यात्**” என் னும் வசனத்தால் சிவன் கடவுளல்ல விஷ் ணுவேகடவுள் என்னும் பாபபுத்திமேற்கொண்டு யாவ ன் விஷ்ணுவைத் தரிசிப்பானே, அவன் உடனே சிவத் துரோகியாய் விடுகிறான், சிவத்துரோகம் பெற்றவனா ல சந்தேகமின்றி நரகானுபவசித்தி யவனுக்குப் பிராப தமாம் என்று பெறப்பட்டது. இவ்வுண்மையே (சுற்றை வார்சுடமெம் மண்ணல் கண்ணுதல்பாநாணனி, மற்றுமோர்நெ ப்வந தனநையுண்டெனநினை நெம்மாந், சுற்றிலாதவனாக்கண்டா லம்மநாமஞ்சுமாநே) என நம்பெருளு செல்வமாய் விளங் கும் ஸ்ரீமந்மணிவாசகப் பிரபுருதிகள் சுட்டியோயிட்டரு ரியபடிபுங் காண்க. இன்னும், “**मायानुनं मुकुनं मुतलिय** நேவநாவணங்க், **मेदपुसकेसेदपवर्** நரநிடைகீழவார்” என் னுமாளன்றோர்வசனமுஞ் சான்றுதல்காண்க. இன்னும் விரிப்பிற்பெருகும். மேல்விசாரத்தாற் பெறப்பட்டன வெல்லாம் விஷ்ணுவைச் சிவனுக்குப் பரனாகவணங்கு தல கூடாதென்ப தொழிய வவநாயறவேவணங்காமல் கைவிடவேண்டுமென்பது கருத்தன்றும். “**नारयणो नृणां विश्वेश्वरः**” என்னும வாக்கியத்தால் விசார மின்றி நாராயண்திராமங்களை விட்டுவிட வேண்டியது என்று கொள்ளக்கிடைக்குமே யெனின், நாராயண்தி ராமங்களுையே மோகூப்பிரதாயகமெனக் கொள்ளுமஹி வேகந் தொலைப்பித்தற்கே அது உபகாரமாகும். என வே, மோகூத்துக்குப்பரம்பராசாதனமெனக்கொண்டு சாட்சரத்தாக ஸ்ரீபஞ்சாகூரத்தையே ஸ்தூலகுட்சுமங் களாகக் கொள்ளவேண்டுமென்பது வெளிப்படை. இது

னால், விஷ்ணுமூர்த்தியைச்சாம்பவராயுள்ளபேர்துவே
ஷியாரொன்பது சித்தம்.

(பின்னையது)

[illegible]

னேத்தவிர வேறேயொரு பதார்த்தமுமில்லை, நானேசக
 லமுமாயிருக்கின்றேன், என்னிடத்திலேதானே சகல
 முயிருக்கின்றன. அதனால், காசியில் மரணவிச்சையு
 டையவரால் இரவும்பகலும் நானே பூசிக்கவரியுவனாகி
 ன்றேன், அவ்விடத்தில், பயங்கரமான முகங்களுள்ள
 கணங்கள் நானாவிதமான நகங்களுள்ளனவும், நானாவித
 மான சஸ்திரங்களைத்தாங்கினவும், நானாவிதமானரூபங்
 களைத்தரித்தனவும், நானாவிதமான வடையாளங்களைப்
 பிபற்றனவுமாக விருக்கின்றன. அந்தக்கணங்கள் யாவும்
 விபூதி தாரணஞ் செய்துகொண்டிருப்பனவும், நுத்தி
 ராக்ஷமாலிகாபரணம் பூண்டனவும், அஞ்சலி கூப்பின
 வுமாகி நித்தியம் அபித்தியானஞ் செய்துகொண்டிருக்
 கின்றன. அவ்விடத்தில் பூர்வதிகில பிரம்ஹாவானவர்
 அஞ்சலி செய்துகொண்டு இரவும்பகலும் என்னையே
 யுபாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர், தென்திக்கில் விஷ்
 ணுவானவர் சிரசில் அஞ்சலி கூப்பினவராகவே யுபாசி
 த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர், மேறழிசையில், இந்திரன்
 வணக்கத்துடனாபாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றனன், வட
 திக்கில் அங்கினி வடிவத்தையுடைய வுருத்திரர் என்னை
 யுபாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர் என்று சிவனாரருளி
 சசெய்ததாகப் பெறப்பட்டதோடு தென்திசையில் முக்
 திஸ்தானமென்னு மோரிடத்தில் முக்திமண்டபமொன்
 றிருக்கின்றது, அந்தமஹாமண்டபத்தில் அநேக கணங்
 கள் ஆபுதத்துடன் கூடினவாகிலோகபாலனஞ் செய்கி
 னறனவும், பாபிக்ஷாப்பீடிக்கின்றனவுமாக விருக்கின்ற
 ன, அவ்விடத்தில், மஹரிஷிகளும், சாம்பவர்களும், பா
 சுபதர்களும், மஹாசைவர்களும் வேதபூஷணமான ஐசு
 வபஞ்சாக்ஷரத்தையே தாரகமாகப் பிரணவத்துடன்
 ஜபஞ்செய்துகொண்டு சந்தோஷத்துடன் வசிக்கின்றார்
 கள் என்று வெளிப்பட்டது. இங்ஙனம் பெறப்பட்ட
 வுபநிஷத் பிரமாணங்களால் காசிஸ்தானவாசிகள் தன்

மையினிதுவெளிப்பட்டமையால் அந்தக்காசியில் தென்
 ரிசையிலிருந்துகொண்டு சிரசில் அஞ்சலி செய்தளித்த
 விராதவராகி யிலிங்க பூசையால் சிவோபாசனஞ் செய்
 து கொண்டிருப்பவராகிய விஷ்ணு மூர்த்திக்கு விபூதி
 ருத்ராசுதாரணத்வம், பரமசரம்பவத்வம், பரம பாச
 மதத்வம், சைவபஞ்சராகுதரஜபகர்த்திருத்வ முதலான
 சகலமூக்கியசைவதர்மங்களுஞ் சித்தித்திருப்பதால் பா
 சுபதாக்கிரகண்புரான விஷ்ணுவை யொருபாசுபதனுந்
 தூவிக்கமாட்டானல்லவா? இவ்வுண்மையறியாது ஸை
 வர்கள் நாராயணனைத் துவேஷிக்கின்றார்களென்று கு
 னைத்தமும் வெறிகொண்ட நாயையென்ன செய்தாற்றா
 ன்றீரும்? மேலுண்மையால் வைதிகத்தாலுஞ் சைவத்
 தாலும் விஷ்ணு துவேஷத்துக் கிடங்காணாத பெற்றிக்
 கேற்ப வைதிகசைவங்களை யவலம்பித்தவராகிய சிவன்
 டியாராயுள்ளபேர் வைதிக சிரோமணியும், சைவகுளா
 மணியுமாய் விளங்கும் விஷ்ணுபகவானிடத்தில் அத்தி
 யந்தபிரீதியே பாராட்டிவருகின்றன என்பது அதுபவ
 கிரஸ்தமாதலேனோ கண்ணுக்குப்புலப்படாமல் அறிவு
 கெட்டமாகுகளாகவப்பஞ்சராத்திரப்புல்லர் தலையிடலி
 வீழ்கின்றனர்? மேல்விசாரத்தால் “சுலோகஸ்யஸூ
 தாஸ்யஸூதாஸ்யஸூதாஸ்யஸூதா” என்னுங் கழுதை வசன மொ
 ன்றைக்காட்டிச் சிவலிங்க பூசையை நிந்தித்த வக்கழு
 தைராயனோ நாராயணத்வேஷியாயினொன்பது சித்தம்!
 சித்தம்!! நாராயணர்தன்மை மேலுபநிஷத்தின் படியா
 தலைவிரோதித்து அவருடையஸ்வாநுஷ்டானமாகிய வப்
 பரமசைவதர்மங்களை நிந்தித்தலைக் காட்டிலும் அந்நா
 ராயணனைத் துவேஷிப்பதற்கு வேறுநிதரிசனங்கள் தே
 டவேண்டா. இதனால் நாராயணனைத் துவேஷிப்பதனால்
 பிராப்தமாவதாகிய “கலாநாஸ்தாநாஸ்தா” என்பது கோ
 டையிடியாய் அந்தஸ்வபசர் தலையிலே தானேவிழுந்த
 தென்க.

ருத்தி யுசிதந்தான். வேதாந்தமென்னும் பெயரினவாய் நூற்றெட்டு பெரிஷத்துக்கள் பிரகாசிக்கின்றன வற்றுள் விபூதிதாரணத்துக்கு ஆதாரமான பிரஹ்மஜாபாலம், பஸ்மஜாபாலம், காலாக்னிருத்ரம் என்னும் மூன்றுபரிஷத்துக்களிருக்கின்றன. கோபிசந்தனபுண்டரதாரணத்துக்கு ஆதாரமான வாசுதேவோபரிஷத்தொன்றிருக்கின்றது. இன்னும் ஸ்ரீருத்ராக்ஷதாரணத்துக்கு ஆதாரமான ருத்ராக்ஷோபரிஷத்தும், பத்மாக்ஷமாலாதாரணத்துக் காதாரமான அக்ஷமாஸிகோபரிஷத்து மிருக்கின்றன. இவைகளையன்றி சித்ரோர்தவபுண்டரதாரணம், துளசிகாஷ்டதாரணம், மஞ்சணாலதாரணம்த்யாதிகடகுப் பிரமாணமாக வோருபரிஷதவாகடியசகலமாவது காணவில்லை. இவ்வமங்கலதாரணங்களுக்கு யாமும் வைதிகனென்ப பிதற்றித்திரியு மெந்தப்பாளுசரத்திரியாவது ஒருபரிஷத் பிரமாணத்தைமாத்திரங் காண்பிப்பானாகிலன்றோ வவஞ்சாரத்தை வைதிகராயுள்ளபேரங்கிரிப்பா? மஹரிஷிகளிட்ட சாபத்தால் வெள்ளைமணியோனி புண்டரத்தை யவ்வவைதிகபுமானகள் பாஞ்சரத்திரப்படியே தரித்துக்கொண்டு கொண்டானடிப்பதில் யாதொருகோட்டமு மெமககின்றென்க. அவர்கள் தலையெழுத்தெல்லா மிவ்வளவின் முடிந்திருப்பதறியாது தலைகால்தெரியாமல் வைதிமாயுள்ள பஸ்மருத்ராக்ஷங்களைத் தூஷித்துத் திரியுமவர் சாத்ருசமே! சாத்ருசம்!! இதுகலிமஹிமையென வறிக.

மேல்யாமுதகரித்த பஸ்மஜாபாலத்தில் சாம்பவர்கள், பாசுபதர்கள், மஹாசைவர்கள் என்னும் பாசுபாட்டாற் பிரித்தோதப்பெற்ற சிவாகமரிஷ்டமர்ன் சைவபேதங்களில் சாம்பவீர்கள் என்பது சிவபக்தஜன சமஷ்டிவாசகமும், பாசுபதர்கள் என்பது பசுபதிமுகோத்பவராகுந்தன்மையுண்மையால் ஆகிசைவவாயே காட்

மீம் வியஷ்டிவாசகமும், மஹாசைவர் என்பது பிரம்ஹ தேவர் முகோத்பவராகுந் தன்மையுண்மையால் சாமா மானியத்விஜனாயே காட்டும்வியஷ்டிவாசகமு மாகச் சத்துக்கள் பொருள்விரிப்பர். இப்படியுபநிஷத்துக்கள் பலவற்றானும் புகழ்ந்தோதப்பெற்ற ஜகதாசாரியமூர்த் கிகளாகிய ஆதிசைவனாயு மவ்வந்திமஸிஷோஷ்டர் தாறு மாறாய்ப் பிதற்றியிருக்கின்றனர். இதற்குப் பரிஹாரம பாம் வெளியிட்டிருக்கும் ஆதிசைவப் பிரபாவத்தானு ட், இனிலெளயிடப்போகுஞ் சிவத்விஜோத்கர்ஷ தீபி கையானும் விவேகிகள் தேடிக்கொள்வார்களாகையா ளின்கே விஸ்தரியாதுவிட்டளம.

இங்ஙனநிற்ச, சிவாதித்யரத்நாவளி முதற்பாகத் தில் (ॐஸ்ரீஸும-ஐஸ்ரீ) என்னுஞ் நத்திரததால் வியா சபகவான் சிவாகமங்க'ரக கண்டித்தார் என்று பாஞ்ச ராத்திரப் பண்டைய பிரலாபித்யவரும் ரோதனப்பாட் டை ஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரிய மூர்த்திகள் கண்டந்துண்ட மாய்ச் சேதித்தமராக்கேட்டால மனம்பொங்கி யப் பேதைமக்கள் சும்புக டியமுது பேரிழவுகொடுத்த பே ருமிதத்தைச் சறறேபரியாலோசிப்பாம்.

“முன்னையது” என்னும் போலிசசுவடியில்வேதத் தினுற் புகழப்பெற்ற வியாசர் “ॐஸ்ரீஸும-ஐஸ்ரீ” என் றுகூறினானெனவும், அதற்குப் பாஷ்யஞ்செய்த சங்கரா சாரியா பசுபதி சம்பந்தமாகிய பாசபதம் அநாதரணிய மெனக் கண்டித்தானெனவுங் கூறியிருத்தலை ஸ்ரீ சுந்தர சிவாசாரிய சுவாமிகள் தமது ரத்நாவளியில் தக்க சமந் தானங்களில் பரிகரித்து விட்டனர். எங்ஙனமெனின், வியாச சூத்திரத்துக்கு ஏற்றத்தை நாட்டவேண்டியே யச்சூத்திரகர்த்தாவாகியவியாசனாவேதம்புகழ்கின்றது என்று இப்போலிப்பிரபந்த கர்த்தர் எடுத்துக்காட்டினு

ராகையால் ஸூத்திரகர்த்தாவாகிய வியாசனா வேதம் புகழ்கின்றபடியே பாஷ்யகர்த்தாவாகிய சங்கராசாரிய னாவேதம் புகழாமையால் வியாசருக்குண்டாகிய வேதம் சங்கராசாரியருக்குண்டாகாதெனவும், வேதம் சங்கராசாரியரைச் சொல்லாவிடினும் வேதத்தினற்புகழப் பெற்ற வியாசவசனத்துக்குப் பாஷ்யமெழுதினாராகையால் அவர்வசனமங்கீரிக் கத்தக்கதெனின், சங்கராசாரியைப்போலவே அந்தவியாசவசனத்துக்கு வேறுசிலருந்தனித்தனி அசங்கராசாரியர்பாஷ்யத்தைச்சிந்து சிந்தாய்ச்சேதித்து வேறு வேறு அபிப்பிராயங்களைநாட்டிப் பாஷ்யங்கள் செய்கிருக்கின்றாராகையால் சங்கராசாரியர்வசனத்துக்கேயேற்றங்கூறுவதுகூடாதெனவும், அப்படிப் பாஷ்யகர்த்தர்களாய் வெளிப்பட்ட வாசாரியர்களில் இராமானுஜன் என்னும் அநதியஜாரிய னொருவனாகையால் வனுனாயை யங்கீரிக் கத்ததுடடிப்ப தொழிந்து சங்கராசாரிய துடடானத்தைத் தழுவற்பாலரல்லாதபாருசரத்திரிகள் வினே சங்கராசாரியர் சொன்னார் சொன்னொன்று மனந்துடிப்பது அசங்கதமெனவும், சங்கராசாரியுனாயை யங்கீரிக் கத்து அததால்சிவாகமதூஷணஞ் செய்யவந்த படியே அசங்கராசாரியர் தூஷித்துரைத்த வைஷ்ணவசித்தாந்தத்தையு மகற்றாமலேறபது கூடாதெனவும் பலரிபாயங்களால் பிரவசனஞ் செய்தபடியாம். இதைப்பிரிகரித்துக் கொள்ளவகைகெட்ட வக்குருட்டெதாதர் ஸ்ரீகண்டசிவாசாரிய னாயெந்தவேதம் புகழாரின்றதென்னுங் கடாரிகழ்த்தினர். இது மூடாக்கோசரின் முதற்றும்பூலம் வாங்கத்தக்கவவர்குஞ்சுகளாகிய முழுமடையருக்கே பிரயோஜனமாம். வியாசர் பொய்சொல்லாதவராக வேதம்புகழ்கின்றதென வவரோயுரைத்தபடியால் லன்றோ சங்கராசாரியைப் பொய்சொல்லாதவனென வேதம் புகழ்கின்றதா? வென்னும் வினாநிகழ்ந்தது? வேதம்புகழ்ந்ததா லுயர்

வும், புகழாமையாற் றும்வுமுண்டெனக் கருதி வியாச
ருக்கேற்றம் புகரவந்தவர் தாமேயாக, ஆதைவிட்டு ஸ்ரீ
கண்டரை வேதம்புகழ்ந்ததா வென்று வினவியதென்ன
பேதமை? இப்படியே அந்தியஜனாகிய இராமாநுஜனையே
ந்தவேதம்புகழ்ந்தது என்னு மாசங்கையே னுண்டாகா
து? வேதம் புகழ்ந்தமைகொண்டே யுயர்வும், புகழா
மைகொண்டே தாழ்வுங்கூறுவது எமம்கொ ள்கையன்
றும். வேதம்புகழுவதன லுயர்வின்மையென்பது மெம
ககுடன்பாடன்றும். எங்குனமெனின், வேதத்திற் புகழ
ப்பெற்றவனாகிய பிதாமகன் விஷ்ணுவோடு பொய்பேசி
பபூசையுங்கோயிலும் போககுகொண்டபடியும், வே
தத்திற் புகழப்பெற்றவனாகிய தக்ஷன் சிவனை விரோதி
த்துத் தலையிழந்து பின்னராட்டின் றலையை யடைந்த
படியும், வேதத்திற் புகழப்பெற்றவராகிய விஷ்ணுவா
னவர் பொய்பேசி உமாதேவியாரால மலைப்பாமபாகச
சபிககப்பட்டபடியுமே போதுமான நிதரிசனமாம். இ
ன்னும் வேதத்தினுற் புகழப்பெற்றவராகிய சிவபெரு
மான் நீத்தபுத்தமுந்த சத்திய பரமாந்தஸ்வரூப லட
சண விசிட்டராகும்படியு மமைவுடைந்தாம். இவ்விர
ண்டுபடியாலும் மேலுண்மையை விவேகிகள் முறையே
தெளிந்திடுவொன்க.

இதுநிற்க, அந்தியஜபாஷ்யத்தை ஸ்ரீபாஷ்யமெ
னக்கொண்டாடித் திரியு மவ்வந்திமன் குஞ்சாவார் ஸ்ரீ
பாஷ்யகாரராகும் நமது ஸ்ரீகண்டமூர்த்திகள் விஷயத்
தில் மலையைப்பார்த்து நாயகுலைக்கிறதுபோல் அந்தமூ
ர்த்திகள் பூர்வீகசைவவித்தாந்தத்தைக் கெடுத்துவிட்
டாரொன்ற தேத்யாதி சிலதப்புணைகளை வீணேபிதற்றி
னர். அப்படிச் செய்தவன் தம்மவந்தியஜனேயாம். எங்
குனமெனின், பூர்வீகவைஷ்ணவராயுள்ள சடகோபன்
பேயான், பெரியகையான், பூதத்தானென்பவராலாசரிக்

கப்படாத வெள்ளைமண் யோனிபுண்டரதாரணம், சக கிராங்கன முதுவிய துராசாரங்களை யவஸம்பித்து வை திகப்பிரஷ்டனாய்த் திரிந்த சோப்பாடு பிரகிருதாசாரத் தாலும், பூர்வீகபத்ததிகளாலும் விவேகிகள்கண்ணிரா மற்போகார். அவன்றம்பி யங்குதனென்றபடி மொட் டைநாமம், காஷீமுத்தநாமம் போட்டுக் கட்சிக்கார ராக வெளிப்பட்ட பார்ப்பாரக் கறுப்பன், பனமரக கரியனிவர்களுமே யன்றோ தங்கள் பூவாசாரியர்க ளுக்குப் பங்கநாமஞ் சாத்திப் பிரதிஷ்டை பெற்றவர்க ள்? சைவத்தில் உடசமயம், உடபுறசமய மென்னும் பகுதிக ளதிகாரபேதத்தாலுண்டாகிப் பேதவாதம், அ பேதவாதம், ஐக்கியவாதம், ஸமவாதம், ஸங்கிராந்தவா தம், நிமித்தகாரண பரிணாமவாதம், பாஷாணமோக்ஷ வாத மித்தியாதிஸித்ததாந்தங்க ளுண்டாயிருத்தல் லித் தம். இததனையும் வேதசிவாகமங்களிற் பெறப்படன வேயாம். இவற்று ளொன்றே ஸ்ரீகண்டாசாரியர் சித்தா ந்தமாகையால் அவ்வாசாரியமூர்த்திகள் ஸ்வசித்தாநத ஸ்தாபனார்த்தம் அன்னியஸித்ததாந்த நிரோதஞ் செய்த லமை வுடைத்தாம். அப்படியே யொவ்வொரு லித்தா நதகாத்தரும் ஸமவதஸ்தாபனமும், பரமதநிரஸ்தமுருத செயது வருதலும் சங்கதமேயாம். இப்படி யொன்றை யொன்று நிரோதித்து விவகாரஞ்செய்யும் பெற்றியுண் டாயினு மெல்லாருசைவமேயாகி யொன்றி லொன்று சாதகசாத்யங்களாக முடிபுமுண்மையால் அவ்வவ்வா சாரியர்கள் பிரவர்த்தக மத்தனையு முபகாரமேயாம். இ தனால், ஸ்ரீகண்டாசாரியமூர்த்திகள் பூர்வீக சைவலித் தாந்தத்தைக் கெடுத்தீரென்னுங் கேடுகளையே கெட்ட தென்க. மேல்வியஸ்தையை யுவமித்துரைக்குங்கால் ச ரியை கிரியை யோகஞானங்களென்னுஞ் சிவோபாசனா பேதங்களி லவ்வவ்வாசார வதுட்டாநங்களுே பரமசி ரோஷ்டத்வமுடையன வெனத் தனித்தனி வியந்துணாக்

கும் பெற்றியுண்டாயினமையே பேரதுமான நிதரிசன
மாம். இவ்வுண்மையை ஞானமொன்றினையே பிராதா
ன்யமாக நாட்டவெழுந்த ஒழிவிலொடுக்க மென்னும்
ஸத்திரந்தவாயிலாய்க் கண்டுணர்க. இன்ன சூக்குமவி
சாரஞ்செய்யு மறிவில்லாத கொடிமையேயன்றோ செக
குளு சிவலிங்கமுமென வறியாது நக்குநாயபோல மே
லோர் விஷயத்திலெல்லாந தலையிடடுக்கொண்டு மொ
த்துண்டுபோக வருவது? சைவம் சிவசம்பநதமென்னு
முண்மையா லசசிவசம்பந்தம் வேதமார்க்கத்தாலும்,
சிவாகமமார்க்கத்தாலும், ஸ்மிருதி மாககத்தாலும், பு
ராணமார்க்கத்தாலும், சித்திப்பதாக வோபபடுகின்றது.
இந்த மார்க்காநுசாரிகளாய்ப் பிரவாத்திப்பவர் தனித்
தனித் தாம்பற்றிநிற்கும் பிரமானேதரங்குகளில் சம்பந
திக்காமலே நிற்பவரும், தாம்பற்றிநிற்கும் பிரமானாத
தோடு இதரபிரமாணங்கடையுந் தம்ம ஸ்வப்பிரமாணத்
தி லவிரோதமாகத் தமக்குத்தோன்றுமளவி லங்குகிரித்
ததுட்டிப்பவருமாகவே யிருக்குமுண்மையால, ஸ்ரீகண்
டாசாரியர் பிரவர்த்தனமு மவற்றுளொன்றாகவே முடி
யும். எல்லாம் சிவோபாசனாமார்க்கங்களாகையா லெவ்
வகைப்பட்ட வாசாரியர்களுக்கும் சிவபாரம்பரத்திலவே
உபபட்டதின்றும். சிவாதித்யநதைக் கலைத்து விஷ்ணுவா
தித்யத்தை நிலைககப்பண்ண வந்த வத்தடி.ராயர் அதை
விட்டு விண்விவகாரத்திலிலைந்தழிவது அசங்கதம்! அசங்
கதம்!!

இதுநிற்க, ஸ்ரீகண்டாசாரியர் சூத்திரர்க்கு மாத்
ருயோனி ஜன்மமொழியு வேறுஜன்மங்கிடையாமையா
லே ஒருவகைப்பட்ட சமஸ்காரங்களுக்கு முரியதல்ல
ரெனவும், சூத்திரர்கள் பிரம்ஹரித்தைக்கு அதிகாரிக
ளல்லரெனவுந் கூறிச்சிவாகமஜித்தாந்தத்தைக் கெடுத்
துவிட்டாரொன்றுகண்ணீர்விடுத்தவக்கபோதிராயர் மல

த்தைமோசிப்பாம். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் மேற்சொன்னதெல்லாம் சூத்திரா வேதாதிகாரிகளன்றோதையா லவர்க்கு வேதோக்தம்மா ன் ஸம்ஸ்காரஞ் செய்யக்கூடாமையாலே யவர்க்குத் த்விஜத்வமுண்டாகாதெனவும், அதனால் அவர் வைதிககர்மங்களுக்கும், வேதாந்தமாயுள்ள பிரம்ஹவத்தியாபயாசத்துக்கும் அதிகாரிகளல்லொன்றுக்கூறியது சர்வதும்பிரதிபன்னமேயாம். சிவாகமங்களிலவர்க்கு ஆசாரங்களுமிய்யாபாரங்குகளோஷ்டதவமுஞ்சொல்லியிருத்தலேபோதும், சிவாகமத்திலுஞ் சூத்திரனுக்குவேதோக்தமாகவுபநயனுதிதாமங்கள் செய்யலாமென்றுவது சூத்திரனவேதாத்யயனுதிகள் செய்யவதிகாரியென்றவது கூறியிருந்து அதற்கு மாறாக ஸ்ரீகண்டாசாரியர் நிவர்த்திகூறியிருப்பனொன்றை மாதிரியே அவர் சிவாகம லிந்தமாய்க்கைய சைவத்துக்கு ஹாவிகேதபுராணபது சேரும் ஸ்ரீகண்டாசாரியர் கூறியபடியே சிவாகமத்திலுஞ் சூத்திரனுக்கு வேதோக்தமான கர்மங்கள் கூடாவென்று சொல்லுவதறியாமல் ஸ்ரீகண்டமூர்த்திகளைத் தூஷிக்கவந்தவாசிரிப்பாருண்ட சமூகை வாசகம் செருப்படியுண்டு போயிற்றென்க.

இனிச் (சிவாதிகாரத்நாவளி) முதற் பாகத்திலுள்ள “*சூத்திரா வேதாதிகாரிகளன்றோதையா லவர்க்கு வேதோக்தம்மா ன் ஸம்ஸ்காரஞ் செய்யக்கூடாமையாலே யவர்க்குத் த்விஜத்வமுண்டாகாதெனவும், அதனால் அவர் வைதிககர்மங்களுக்கும், வேதாந்தமாயுள்ள பிரம்ஹவத்தியாபயாசத்துக்கும் அதிகாரிகளல்லொன்றுக்கூறியது சர்வதும்பிரதிபன்னமேயாம்.*” என்னுஞ் சூத்திரங்களை யெடுத்தாளுகையில் இரண்டாவது சூத்திரத்திலடசரம் பிச்சினது அசுசுப்பிழையெனவறியாது அதைக்கிரந்தகர்த்தாவினிடத்தி லாரோபித்துச் சந்தோஷித்தவப்பாருசராத்திர பாஸிசனா அல்பசந்தோஷி யென்றே தீர்மானித்தனம். இந்தவசனங்களால் சங்கராசாரியர் வைஷ்ணவமதத்தைக் கண்டித்தாரென்று ஸ்ரீசந்தாசிவாசாரியமூர்த்திகள் காட்டிய வுண்மையான் மனம் புழுங்கியே யன்றோ வவர்மேல் தோஷாரோபணஞ் செய்யவந்தது? சங்கராசாரியர் ஜீவர்களுக்குற்பத்திகூறுவ

[illegible]

மஹாசப்தமாவது, பரமாத்ம சப்தமாவது வருந்தோறு
ம் அலையோடூர்த்தத்தையும்பயவாமல் நரியூனையிடுவது
போலாமேயன்றி வேறில்லையென்று சகலபாஞ்சராத்ரி
ராகளும், ஏனையசமரிகளுந் தீரமானித் திருக்கின்றா
களு. இங்ஙனமாக, அதில நாராயணசப்தம் வந்துவிட்ட
தேடியென்று பெருமைகொண்டாடவந்தது பெரியவெ
ருமை பேர்ப்பெற்றது போலாமென்க.

இறுதிநக, வாசுதேவரிடத்தினின்று ஒரு சிவாபிமா
ஸியாயகொண்டு ஜீவனென்று போபெற்ற ஸங்கக்ஷ
ணையுத்க்ஷுக்கு உத்தபத்தி சொல்லியிருப்ப தநியாமல
சாகரரசாரியா வைஷ்ணவத்தைக் கண்டிருப்பார னென்ப
வை யாமெய்யென்று நமபுவாகனென் தழுவந்த வம்
மத்திகேடர் தன்மையை யினிமாற்றுவாம். “ஸ்ரீமத்ஸு
பாஸகஸ்தீவஸ்துஷ்டி ஸாஸ்திரே சத்யஸ்ய பூஷாஸ்தி” என்
னும வசனத்தால் பாஞ்சராத்திர வித்தாந்தியானவன்
வங்கக்ஷணனை ஜீவனாகவாபபுகொண்டிருக்கிறதாக
வெண்ணிசுகண்டித்ததாரிநிறே தவிரச் சிவனென்னும
போபெற்ற ஸங்கக்ஷணென்று சங்கராசாரியனுடை
ய அசயமில்லையென்று ஸ்பஷ்டமாயிற்று. மேல்விசா
ரத்தால் ஜீவொற்பத்தியை மறுக்கதே முடிவுபெற்ற
தாகவினிதனைப் பரிசுரித்துக் கொள்ள வகையறியா
த வாபபசுபிராயர் சைவசித்தாந்தத்து முற்பத்திகூறு
முண்மையாலாண்டுமததூஷணமேறுமென்பதற் கேற
பசசைவாகமங்களில் ஈசுவரத்தவம், பிரகிருதித்தவம்,
புருஷத்தவம், காலத்தவ மித்யாதிகருகருமபத்தி கூறு
வதென் னையென்றாசங்கித்தனா. இன்னும், பரமசிவனி
டத்தினின்று ஒரு சாங்கிபூதீதசிவன், சதாசிவன், ஈசுவர
ன், வித்யாசிவனிவாகளுக் குற்பத்திகூறியதும் பழுதா
மென்றனர். அன்றியும், மஹதஹங்காரங்களும், பஞ்
சதன்மாத்தினாகளுமாயிய வேழுதத் வங்களுக்கும் மூ
லமான ஸத்வராஜஸ்மோமய குணத்தவத்துக்குங்கா

ரணமான பிரதானமென்று சொல்லப்பட்ட பிரகிருதி தத்வத்துக்குக்கலாதத்துவ மென்னும் பெயரையுடைய தத்துவார்த்தத்தினின்று முற்பத்திகூறியதும் அசங்கத மென்றனர். இப்படியுற்பத்திகள் கூறலா விச்சித்தாந்தம் “உபாஸகாலே ஸதகூடே க்யஸ்தம் வஸ்துமெவம் ப்ரபுஸ்யம், உபாஸகாலே ஸதகூடே க்யஸ்தம் வஸ்துமெவம் ப்ரபுஸ்யம்” என்னுஞ் சுருதிகு விருத்தமாமெனவும், இப்படியே மாயாதத்வத்தினின்று ஒரு சிவதத்வத்துக் குற்பத்தி கூறினமையால் அது “உபாஸகாலே” என்னுஞ் சுருத்திரகளுக்கு விருத்தமாமெனவும், காலதத்வத்துக்கு மாயாதத்வத்திலுற்பத்தி கூறினமையால் அது “உபாஸகாலே” என்றதேத்யாதி சுருதிகளுக்கு விருத்தமாமெனவும் ஒருதாமமவனா குலாதனா. மேலகாட்டிய (உபாஸகாலே) என்னும் சுருதி வசனப்படிப் பதிபகபாசமம் எனென்னும் பதார்த்தத்திரயங்களும் அநாதிரித்தமாயுள்ளனவாக நிச்சயமாயிற்று, பதார்த்தங்கள் மூன்றே நித்தமுமநாதியுமென்னுஞ் சுருதிவிரோதமாய் நாலாவதொரு பொருளுக்கு அநாதிரித்தியத்வங்கூறுதலசங்கதம். மேற்போந்த பதார்த்தங்கண் மூன்றுமாயபதார்த்தங்களும், ஒன்றிலொன்று விஜாதிகங்களுமாம். இவற்றுள் பதிசத்தாயுள்ளது, பாசமஅசத்தாயுள்ளது, பசுசத்தோடுசோந்தவழிசசத்தாயும், அசத்தோடு சோந்தவழி அசத்தாயு முண்மையில் சத்துமாகாமல் அசத்துமாகாமல் சதசத்தாயுள்ளது. இனிப்பதியாகியசிவன் ஞானக்கிரியாஸ்வரூபனுய்ப் பசுவைஞானக் கிரியைகளாலும், பாசத்தைக்கேவலங்கிரியையாலும் மியங்கப்பண்ணுவன். அப்படிபண்ணுங்கால் ஸ்வப்ரயோஜனங்கருதாது பரப்பிரயோஜனத்தையே திருவுள்ளமிசைந்தியற்றுகும் பரன் ஆணவகேவலத்திற் கிடந்துபசுக்களென்னுமெண்ணிறந்தவயிர்களை யு மவரவர்வினைக்கேற்ப மாயையையுத் துணையாகச் சேர்த்து வெளிப்படுத்துவான்.

இதனால், பதியேகமும், பசுபலவும், பாசம்மூன்று
மெனவெளிப்புட்டது. பாசத்தையும் பசுவையுஞ்சேர்க
கவும் பிரிக்கவும்வல்லபதி தானியங்கும்போது தனதுஸ்
வசக்தியால் அநந்த மூர்த்திகளாவன். பாசம் அநந்த
ரூபமாய்ப் பதியாற்காரியப் பாட்டைப்பெறும். பசு பல
பேரூனிகளிற் புக் குழலாநிற்கும். பதியினுடைய வநந்த
வடிவங்களை விபூதியென்று வேதங்கூறும். பசுவினுடைய
வநந்தசநநங்களை வினைப்போகமென்று வேதமபே
சும். பாசத்தினுடைய காரியப்பாடுகளைச்சிநுட்டியென
துவேதஞ்செப்பும். இவற்றுள், பதியினுடைய வநந்த
வடிவங்கள் சிவஞ்சுதநாசம் விசுது சதாசிவனநிகழ்மீது, ஸ்வர
கருணாபுதினானு மாலயவெனறி னெனறைய ப.பவ. சருமருவ
நால்குருவராஜபயமொன்றும், நவ தருப்பமாய் தாசனேசம்
பபனென்பா” என்னும் பிரமாணத்தாற் போதரும். இன்
னும், சார்தியதீதசிவன், சதாசிவன், நகவரன், விதயா
சிவனெனவப்பேதைமகனா மேற்காட்டிய மூர்த்திகளு
மடங்குவர். பசுவினுடைய வநந்தசநநங்களை (ஸ்வரூப
பூடாய்ப்பழுவாமரமாத், பலம் ருமாயிப பழையகாடபபர்
பாகி, கல்லாடமன்தராயபிபாயபகணநகநாய், வல்லசுரராய்
முனிவராயந் தேவராயத், செல்லாகநீனற விசுவாசங் மத்சு,
செல்லாபபிறபடம் பிறந்தனை உருவெனமெருமன) என்னும்
பிரமாணத்தாற்போதரும். இன்னும், மாயாதத்துவத்தி
னின்றுஞ் சீவதத்துவத்துக் குறப்பதி கூறப்பட்டது
எனவவ்வறிவியார்காட்டியதத்துவமுமடங்கும். இனி
ப்பாசத்தினுடைய காரியப்பாடுகள் (மாயையிற் காலமோடு
நியதிபின்கலாதிதோன்ற, மாயவச்சாலமுனாடி டாகசுபுரளி உடல்
போக்கிச், காயமோடுலகுக்கெல்லாங் காலம்கூறியினைப்பண்ணி,
நயங்கலணியாலே நடத்திடுஞ் சகசையெல்லாம்) என்றதேத்
யாதிபிரமாணங்களாற் போதரும். இன்னும், பிரகிருதி
தத்துவம், புருஷதத்துவ மித்யாதிகளுக்குற்பத்திகூயின
தென்னையெனவக்கபேததிராயராசங்கித்த, தத்துவ பே
தங்களுமடங்கும். இந்தவிசாரவிதித்தால் சத்து, அசு

த்து, சதசத்து என்னும்மூன்றனு ளொன்றிலொன்றுக் குற்பத்தியில்லாமையும், தனித்தனி மூன்றுமுற்பத்தி யெய்தாமல் நித்தமாயிருக்கின்றமையுமே பெற்றுவிளங்கலால்,மேல்காட்டிய சுருதிகளுக்கு யாண்டும் விருத்த மெய்தாமை வெளிப்பட்டது.

இங்கேபெறப்பட்டபதார்த்தத்திரயங்களில் சிவம் நிர்மலமுடையதாகவேனதவிடத்தில சமலநூற்பியாகியவு யிர்க்குற்பத்தி கூறுதல்கூடாது.பாசமகேவலம் மலமே யாகையால் நிர்மலமாகிய சிவத்திற காரியப்படாது. சிவனுஞ் சீவனுஞ் சித்தாயி நுப்பினு மவையறிவிகுஞ் சித்துமறியுஞ் சித்துமாயிருக்குமுண்மையால் அறிவிகுஞ்சித்தாகிய சிவத்திலறியுஞ் சித்தாகியவுயிர்க்குற்பத்தி யுரைத்தலடாது.இன்னும் பாசமகேவலம்ஜடமாகையால்மேலுபயசித்துக்களிலதற்குமிடமில்லை. அசித்தாகிய பாசத்தின்காரியமெல்லாமசித்தேயாம். இடையேயுள்ள றுயிர்பாசத்தோடு சோந்தவழிப்பந்ததையும்,பாசத்தி னின்று நீங்கிசிவத்தோடு சோந்தவழி முததியையும் பெறும். இந்தவுண்மை விசாரத்தால் மேலககலதிகளு ாமறுக்கவந்தசிவாகம றித்தாந்தமனுத்துணையும்பேதி க்கப்பட்டதின்றும். நுத்திராககாரா(சுத்ரஸ்ரீஃ)எனக கூறவந்ததெல்லாம் ஜீவர்களுக்குற்பத்தி கூறக்கூடாதெ னபதொழியவேறில்லை. சிவாகமங்களின்பாண்டுஞ் சீவா களுக்குற்பத்தி கூறினதேகிடையாது. தத்துவாந்தரங் கட்டுற்பத்தி மாயையிலும், அவதாரங்கட்காவிர்ப்பவம் சிவத்திலும் வேதத்திற்கூறுமுண்மையால் சிவாகமமும் ப்படியேகூறின படியாம். இதனால் வேதசிவாகமங்கட்கு பேதமேசித்தித்திருப்பதறியாது ஜீவனைப்பிரம்ஹத்தினு டைய அம்சமெனவும், ஸங்கர்ஷ்ணத்தி ஜீவர்கள்விஷ்ணு, விவிடம்பிறந்தார்களெனவும், பிரகிருதிவாசுதேவனுக் கபின்னமாயிருப்பதொன்றெனவுங் கூறித்திரியும் பாஞ்

சராத்திரசித்தாந்தமேயன்றோ வேதபாஹ்யமாயிற்று ? இனிக், காலம் அநாதியென்று வேதத்திற் சொல்லியதற் குமாறாக மாயையிலதற்குற்பத்தி யென்று சிவாகமஞ் சொல்லுவதென்னையெனின், பதார்த்தத்திரயங்களையே நித்தமும்நாதியுமென்று கூறிய வேதத்தில காலமொன் றையவற்றிற்கு வேறானதொரு நித்தப்பொருளாகக்கூறு வது அசங்கதமாகையால தந்நிவிர்த்தியைமுன்னர்த்தே டலவேண்டும். காலம், நியதி, கலையாதிகள் தத்தமிலக கண வேறுபாடுகளோடு காரியப்பாட்டால் வெளியாலு தன்முன்னரே மாயையாகிய காரணசமஷ்டியில தனிந தனிவியஷ்டிசூக்ஷ்மங்களாக விருக்குமுண்மையே அநா தித்வம்பெறுந் தனமையைகாட்டும். பின்னாவெளியா தலையேயுறபத்திக கிரமத்தில ஆதியென்று வியவஸ்தா ரூபத்தால்நாட்டும். இதனால், வேதாகமங்களினுண்மை விரோதமின்றிககே யினிதுசித்திததது காண்க.

மேல்விவகாரத்தால் சிவாகமங்களுக்கும், வேதத் துக்கும் பரஸ்பரவிரோதமுண்டென்றுகாட்டவந்த வம முதேவியார்க்குபரதி யுண்டாகசெய்தனமாகையாற பின்விவகாரத்தையினிப்பேசுவாம். (३८:५:३८:५) என் னுஞ்ஞத்திரத்தால் பாஞ்சராத்திர லித்தாந்தத்தைச சங்கராசாரியர் கண்டித்திருப்பதை மறைத்துவிட்டு அ வர்தமது மதததையேஸ்தாபித்தாரொன்று அதுகூலப் படுத்திக்கொள்ளமுயலும்ப் பஞ்சமசசிகோஷ்டர்க்கினி யாம்கொடுப்பது பழஞ்செருப்பேயாம். சங்கராசாரியர் பாஷ்யம் சைவவிருத்தமாகையால அதுகொண்டேயாம் பின்னும் விவகரிப்பது யுக்தமன்றாகவிடுத்துப் பாஞ்ச ராத்திரமதத்தையதுசரித்திராமாநுஜபாஷ்யலித்தாந் தவணத்தை ஸ்ரீ கண்டாசாரிய பாஷ்யகோடரியால் வெ டியழித்தவரும் சதுர்த்திகசதப்ரபந்தகர்த்தாவும், பரம பாசுபதாக்கரணயரும், துவைதாத்வைதவிசிஷ்டாத்வை

தங்களாகப்போலிப் பெயர்தாங்கியுலகில் பிரலித்தமாயுள்ளவேதபாஷ்ய மதங்களைக்கண்டித்து ஸ்வசித்தாந்தமாகிய சைவஸ்தாபனஞ்செய்தவருமாய் விளங்கும்புரிம த்அப்பதிகுதிதேந்திரரான ப்ரமாசாரிய மூர்த்திகளால் செய்யப்பட்ட அத்வைதபாஷ்யாக்கினி கொண்டேதகித்து அவ்வந்தியஜசித்தாந்தத்தை நிர்மூலமாக்கியுலகத்திற்குக்ஷேமத்தைச் செய்விக்கவே யெமக்கிப்பிரவிருத்தியுண்டாயிற்றெனவறிக.

மேலவசனத்தை விவகரித்துச் சைவமதநிரசனஞ்செய்கின்றோ மென்னும் வீணெண்ணங்கொண்டுபுலம்பியழிந்த வப்புண்பட்டவாயார் சங்கரபாஷ்யத்தின் நாராயணனே பரததவமென்றும், அவன்விஷயத்திலே பஞ்சஸம்ஸ்கார பரிகருஷீதராயச் சர்வரும் வர்த்திக்கக்கடவ றென்றும், பஞ்சராத்திரத்திற் சொல்லுகிற வர்த்தமெல்லாஞ்சுருதிவிர்த்தமானஸத்தியார்த்தங்களு என்றுஞ் சொல்லப்பட்டதாகப் பக்கவரிகளையுங்கூடக்காட்டி யழுதோய்ந்தபின்னர்ச் சிவன் கடவுளல்லவென்றும், அவர் சாவஞ்ஞொன்பதற்குச் சுருகிபிரமாணங்கிடையாமையா லவரால செய்யப்பட்ட சிவாகமம் அஸாமஞ்சஸமென்றும் ஷெபாஷ்யத்திலேதானே பெறப்பட்டதாகவு மிரததக்கண்ணீர்விட்டனர். சங்கராசாரியர் பஞ்சராத்திர லித்தாந்தத்தைத் தமதுபாஷ்யத்திற்குபித்தாரொனின், அந்தியஜாசாரியென்னு மிராமது ஜன் சங்கரபாஷ்யத்தைக்கண்டிகருமயன்ற தெற்றுக்கு? பஞ்சஸம்ஸ்காரத்தையும், பஞ்சராத்திரத்தையு மங்கீகரித்த சங்கராசாரியர்க்கும் பட்டைநாமஞ் சரத்தியெந்தப்பெருமாள்கோயிலிலுமேனவைத்துக்கொள்ளவில்லை? இன்னுமச்சங்கரபாஷ்யமும்வைஷ்ணவபாஷ்யமென்றுகொள்ளுவதிடென்னதடை?இப்படியரபாசப்பட்டுப்போகத்தப்புவிவகாரத்திற்றலையிட்டுரைப்பாடு மத்தாத

பிணைத்தோதேலையடித் துக்கொள்ளுவது கஷ்டம்! கஷ்டம்! இனியவர் செய்த பாஷ்யரீதியாகச் சிவாகமத்திலவர்க்குப்பிரமாணபுத்திவந்ததில்லையென்பதெமககுமுடன்பாடாகையால் அவர் தூற்றுஞ் சைவதூஷணம் நிஸ்புருஹமென்க. வேதத்தில் சிவனைச் சாவஜ்ஞரொனக கூறவில்லையென வவர் தமதுபாஷ்யத்திற் கூறினொன்பதுமாத்திரம். அசங்கதம்! அசங்கதம்!! அப்படிக்கோரோழுத்துமவர்பிரஸ்தாபிக்காதவுண்மையால். (சல்லாதாண்ட பங்கழியநனறையினீம், கொள்ளாரநி வுடையார்) என்றபடிச் சைவஸித்தாந்த பாஷ்யராகிய சங்கராசாரியர் சிவனைச் சர்வஜ்ஞரொனக் கூறினும், சாவகாரணரொனக கூறினுமவற்றை யாமங்குகிரியோம்! அங்குகிரியோம்!! சிலஹிடங்களிற் றழுவுவதெனையெனின், பிரமாணபுத்தியுடைய கொள்ளேமாகையா லாணடுங் கௌரவமபெறுதொழிந்தமைகாண்க.

[illegible]

ஸ்ரீ” என்னுஞ்சுருதியாலும், “சுருதி” என்னும் அபேதவுபதேசசிரவணத்தாலும் நிர்க்குணவாகதேவரிடத்திலுமுற்பத்திக்கிடங்கொடாமலதுவேஜீவனாயுள்ளதாதபபெருமாமெனையெனினதனைபிங்கேவிளங்க வுறாப்பாம். சிவஞானபோதம் இரண்டாஞ்சுத்திரம் (அனையே. தானையா) என்னும் முதலதிகரணத்தில் “உயிர்கரமுமுதலியவுற்றாற் பணிககப்படுமுடம்பினை யு மைம்பொறிமுதலிய கருவிகளையுங் கைக்கொண்டிருந்து, சாத்தாகொற்றுவென வுடம்பிற் கிட்ட பெயராற்பிறாநமுத்தவழித் தானெனையெனவந்து நிறற்காண்மென்றே! இருவர்க்கோததநின்றுயிமவரு ளுமுக்கப்பட்டுடோனையனி யேனையொனெனையென வுலகத்தின் மையின்வ்வாறன்றி யுடம்பினபெயரானமுததவழியிற் றெனன்றதற்குக் காரணம் பித்தோராறாற பெறபடாமையின் அருததாபத்தியளவையானே உவ்வுயிருடமெனத தானென வேற்றுமையின்றி யபேதமாய நிறறலபெறாமதுபோல முதல்வனுலாக லினபேதமா யொட்டிநிற்போனும். அவகாருடடியவழி யுயிருயிரே யுடம்புடம்பே யுயிருடம்பாயொழிபாதுடம் டுயிராகமாட்டாது. அவ்வாறுயினு முயிருடம்பாயு மதனினவேருயிர்த்தும். உடம்பங்கனநில்லாது. அதபோல முதலவனமுதலவனே யுயிருயிரே முதல்வனுயிரா யொழிபானுயிரா முதலவனாகமாட்டாது. அவ்வாறுயினு முதல்வனுயிராயு மதனினவேருயிர்ப்பன. உயிரங்கன நில்லாது.” எனவும், “அவனுளமாகில்லாதளமவனுமாட்டா, தவனுளமாயல்லனுமாமாங்கு. ஏ - து, ஒன்றுயுமொன்றனமக்கதுபவங்காட்டியவாறு., எனவும் போந்த நிருபணத்தால் மேற்காட்டிய வபேதசுருதிகளின் சத்யார்த்தம்வெளிப்படடவாறயிக்.

இப்படிப்பொருள் கோடலின்றி அவித்யாகல்பிதநாமருபவிகாரவுற்பத்தி விலயவசத்தால் விகாரோபவதித்திவனுக்குமுற்பத்திலயங்கருபகரிக்கப்படுமென்றானியிடுஞ்சங்கராசாரியர் சித்தாந்தமுந் தலைகாட்டாமதாநிததன. அனையும், அக்கனிகனதிருநீடார்த்தத்தால் பிதவந்தனில் அவர்களுக்குற்பத்திகுறுமபித்தாந்தமமதத

தே நிந்தது. ஸ்புலிங்க ஸ்தானீயனாக ஆத்மாவைக் கொள்ளுங்கால் ஜீவோற்பத்திக் கிடமுண்டாயிற்றே யெனின், ஸ்ருஷ்ட்யநந்தரம் பரமாத்மாவினுடையவியாபகத்தினின்றும் வியாப்தியாயுள்ள ஜீவன்தநுவாதிகளைப் பெற்று வெளிவந்தமையேயதுவாம். வியாபகவியாப்பி யுஜ்யாப்திதர்மங்களை விசாரித்துழி மேலாசங்கை நசிக் கையால் ஆக்னிகண திருஷ்டாந்தத்தால் ஜீவோற் பத்திக்கிடஞ் செய்வது அவைதிகமெனவறிக. ஆயின், கூருதி சூத்திரங்களில் பரமாத்மாவினுடைய நாலி லொருகூறு ஜீவனுள்ளதெனக் கூறுவ தென்னையெ னின், அதுவுங்கிரஹண தோஷமேயாம். பரமாத்மாவி னகண்ட வியாபகத்தில நாலிலொருகூறிலெண்ணிறந்த வுயிர்களும்டங்கியிருந்து வெளிப்படுகின்றனவென்பதே யதன்கருத்தொழிய நாலிலொருகூறு ஜீவர்களாகக்காரி ப்பட்டதென்பதுசர்வாபத்தமாம். பரமாத்மா ஜீவனாகத் திரியவும், திரிந்து அவஸ்தைகளான் மொத்துண்டலைய வும், பின்னர் பரமாத்மாவாகவேயாயவிடவு மாவசிக மும், வியாயமுமுண்டாகாமையால் நிர்மலதவாத்யநந்த தர்மங்களுடைய பரமாத்வினிடத்தில மலபத்தாதி ஹேயதர்மஹித ஜீவோற்பத்தியை யபேகித்தல் சர் வாசங்கதமென்க. அடுக்குப பாத்திரங்க ளொன்றி லொன்றடங்கியிருந் தெடுக்கவருங்காலெப்படி யொன் றிலொன்றுக்குற்பத்திகூற விசையாதோ வஃதேயிதற் குப்போந்தநிதரிசனமாம். ஜீவோற்பத்தியைக் கூறுஞ் சுருத்தியபிப்பிராயமினைத்தென வெளிப்பட்டமையா லின்புலகமுண்டாவதற்குப் பிரம்ஹத்தையபின்னரிமி த்தோபாதானமாகக்கூறு மசங்கத்தையுமகலும் படிச் செய்வாம். “ஸ்ரூஷ்யஸ்ரக்ஷ்யஸ்தாஞ்சஸுஹ்” என்னுமதி காரணத்திலும் “ஸஹக்ரஹ்யஸ்யக்ஷ்யஸ்தா” என்னுமதி காரணத்திலும் “ஸஹக்ஷ்யஸ்யஸ்தா” என்னுமித் தியாகிஸ்தலங்களிலும் பின்னரிமித்தோபாதானகாரண

வாதத்தையும், அபின்னநிமித்தோபாதான காரணவாத
த்யுத்திக்ஷிதமூர்த்திகள் பிரதிஷ்டாபனஞ் செய்கிருக்கின்
றனர். பின்னநிமித்தோபாதானவாதம் மேல் ஜீவேதம்ப
த்தி நிரஸநவியவஸ்தையால் வெளிப்பட்ட தன்றியும்,
(காரியகாரணங்கண் முதறுணநிமித்தங்கண்டாம், பாரின்மண்டி
நிகைபண்ணு மவன்முதறுணநிமித்தம், தேரின்மன்மாயையாகத்
திரிகைதன்சத்திபாக, வாரியன்குலாலையின்மூக்குவன்கிலிமெ
ல்லாம்) என்னுந் திருவாக்குண்மையானு நிலையுதலமை
யும். அபின்னநிமித்தோபாதானகாரணவாதத்தை ய
டிக்கின்றோமென்றாரம்பித்துத் திக்ஷிதரவர்கட்குப் பின்
னவாதத்துடன் அபின்னவாதமும்மிகீகாரமென்றதென்
னையெனின், குளிரந்தபூமியில் வித்தொன்றை யிட்ட
போது அகினின்று மங்குரம்வெளியாமாறு சத்திமா
னாகிய பரசிவபூமியில் மாயையாகிய வித்தினின் றுமங்கு
ரம்போன்ற வுலகுதிககுமென்பது ஸ்வதஸ்ஸித்தம். பூ
மியினின்றும் அங்குரம் வெளிவந்தமையினங்குரத்துக்க
பின்னநிமித்தோபாதானம்பூமியேயாயிட்டு, பூமியில் அத
ற்குவேருகிய வித்தில்வழியங்குரந் தோன்றாமையால் அ
ங்குரத்துக்கு வித்தேயபின்னோபாதானமாகிப் பூமியிற்
கொண்டவபின்ன நிமித்தோபாதான காரணவாதநசித்
தது. இந்தத்திருஷ்டாந்த நிரூபகத்தால் ஜகத்துக்குக்
கேவலம் அபின்னநிமித் தோபாதானங் கூறுமவிவேகி
கள் கூற்றுமடியோடே சாய்ந்தது. மேலப்பிராய
கிரஹணமின்றி வேதத்தில் கேவலம் அபின்ன நிமி
த்தோபாதானமே கூறப்பட்ட தென்னுந் தூர்வாதம்
பறந்தொழிந்தமையால் வேதத்திற்குரியபடி ஜகத்துக்
குபாதானம் மாயையெனவும், பிரம்ஹமெனவுஞ் சி
வாகமங்களுங் கூறிவரு துட்பமறியாமல் சிவாகமம் கே
வலம் பின்னவாதங் கூறுகின்றது என்று விபரீதம்பே
சித்திரிய மவ்விபசாரிமகளுர்க் கின்னும் ஸ்ரீஸங்கண
ப்பாம். அங்குரம் வித்திலுண்டாயித் தென்றதும. பூமி

யிலுண்டாயிற்றென்றாலுமெப்படிச்சாமஞ்சஸமோவப் படியே யுலகம் மாயையிலுண்டாயிற்றென்றாலும், பிர மத்திலுண்டாயிற்றென்றாலு நிலையுதல் பெறும. இரண டிக்கும் பொருள் வேறுபாடுள்ளபடியேயன்றோ சித்தா யுள்ளசிவத்தையுமசித்தாயுள்ள வுலகத்தையு நோக்கி யுண்மைகேரடல் பெறும். இவ்வுண்மையுணர்ந்த பெரி யோர் (உலகவனுருவிற ரோன்றி யொடுங்கிடும்) எனவும, (உயிரணவொடுங்கிப்பினனு முதப்பதெனவனபால்) எனவுங் கூறியிருப்பதுஞ் சான்றும். இன்னும், உலகவனுருவிற ரோன்றியொடுங்குமென வாதுளாக மத்திறகூறியதுமே சாணும். இந்தவிசாரததால், அபின்னநிமித்தோபாதான வாத மெளபசாரிகமாய வேதங்கூறு முண்மையையே பாஷ்யகாராதிகளவிரித்தோதியபடியாம். அனநெனில், “**नानास्यैकैकस्यैकस्यैकस्यै**” என்றதேதயாதி ஸ்தலங்க னில் ஜீவோற்பத்தியை நிஷேதித்திருப்பது விரோதிக் கும்.இதுநிற்க, “**अथातो ब्रह्म स-ब्रह्मस्यैक-ब्रह्म**” என்னும் மூன்றுசூத்திரங்களிலமுதல சூத்திரம பிரமேயவிஷய மாயிற்று. மூன்றாவதுசூத்திரம்பிராமண விஷயமாயிற்று. பிரமேயப்பிராமணங்களுளழியவே பிர மாத்ருவுக்கிடம் வேண்டுகையா லதுவே மதயசூத்ரமா கியவிரண்டாவது சூத்திரமாயிற்று. ஜந்மாதிஸூததிராத் தில்(அந்ய)எனவாறாவது வேறறுமையுள்ள சபதத்துக்கு ஜீவபரத்துவமே ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இன் னுஞ்சீவனுடைய தன்மையை விரிக்கில், “**चराचरस्यैक-ब्रह्मस्यैक-ब्रह्मस्यैक-ब्रह्म**” என்னும் ஸ்த ஸத்திில் ஜநமரணவிவகாரங்கள் தேகத்துக்கேயன்றிச சீவனுக்கில்லை யென்றுசொல்லிய படியாலும், “**अथातो**” என்னும் வசனப்படித்தேகத்தினாலுத்தரோ கத்திரசந்ததி யுண்டாவதுபோற் தன்னிட முண்டாகா மையாலும், மோக்ஷத்திலுமவிராசியாயிருப்பதாலுஞ்

சையும் பொதுவானே பிடித்துக்கொண்டமையால் “**॥**
॥” எனவப்பேதையார்காட்டிய வசன
 துக்கு வாமபாசுபதத்தை யாமொப்புக்கொடுத்தது
 போல், வேறுவிதத்தால் பரிகாரந்தேடிக்கொள்ள வழி
 யில்லை. (॥**॥**) என்பதை வேறொருவர்மேற்போ
 ட்டெலிட்டுத் தப்பித்துக்கொள்ளக்கூடாமையால் வா
 மபாசுபீதாசாரவிஷ்டமாகிய சூலடமருகசின்னதாரண
 ங்களைப்போலவே சக்கிராங்கனவைபவமும் பரித்யாக
 மேபெறும். இதனால் சூடுண்டு திரியும் பட்டிமாடுகளு
 கிய பாஞ்சராத்நிரிகள் தம்மைவைதிகொன்ப பிரமைகா
 ட்டித்திரிவதுசெல்லாது! செல்லாது!!

இதறிந்த, “**॥**” என்னுஞ்சுருதி
 யால்நாராயணனுக்கே பரததுவம சித்தித்தது என வக்க
 போதிராயாமகிமைபாராட்டினர். இது, (॥**॥**
 யுதீ) எனவும், (॥**॥**) எனவுகூறவருமம
 மாத்திரத்திலொழியுமென்க. இதனுண்மையைஸ்ரீசந்திர
 சிவாசாரியசுவாமிகள் செவ்வனேதமது முதற்பாகத்தில
 விளக்கியிருத்தலேபோதும். இன்னும், “**॥**
 யுதீ” என னும்வாக்கியததால்நாராயணருக
 கேயுள்ளும் வெளியும்வியாபகம் சித்தித்தமையாலவரோ
 பரதத்துவமென்றறியததக்க தென்றனர். (॥**॥**
 ॥**॥**)
 என்னுஞ்சுருதியைப் பார்த்தாலவரஹங்காரமடங்கும்!
 ஆடங்கும்!! பிரகிருதியில் பற்றினவாபுரநூராகியநாரா
 யணரென்பதை(॥**॥**) என்னுஞ்சுருதிவச
 னங்காட்டுகையாலும், “**॥**
 ॥” என னும்ஸரஸ்வதீரஹஸ்யோபபிஷத்வசன் பரி
 மாயாசகையாலும் (॥**॥**) என்னு முண்
 னையா ஸந்திராயணபரிமாபுள்ளவர் பரமசிவனே யெ

சிவாதிபதநாவளி

ன்பது ஆஷேபயின்றி லித்தித்தது. ஆயின், பிரதிபுதி
 லீனருக்கு வியாபகங்குவது அசப்யமெனின், ஜகத்
 தையபேகித்து அவர்வியாபகந்தாழாதென்க. ஜடமா
 யுள்ள ஆகாசத்துக்குமே யன்றோ யுள்ளும்வெளியும்
 வியாபகங் காணப்படுகின்றது? அங்ஙனமாக, சிதம்ச
 ரான நாராயணருக்கு வியாபகத்வம சித்தியா தென்புது
 யாண்டமையும்? அவருக்குப்பரரான சுதாசிவமூர்த்தி
 யைச்சாட்சாசசிந்மாத்திரொன்னுமிதரசருதியையுமீண்
 தெகரிப்பாம. “ஸ்வஹஸ்ஸுஸ்ப்யஸு ஸ்ஹஸ்யஸ்ப்யஸு
 ஸ்ஹஸ்யஸ்ப்யஸு ஸ்ஹஸ்யஸ்ப்யஸு” என்னும் வசனத்தா
 ல் ஜாக்கிரமுதலான மூன்றுஸ்தானங்களிலு மெதுபுஜிக்
 கத்தக்கதோ, எவன் புஜிககிறவனோ, எதுபோகமோ,
 அவைகளுக்கு விலடசணமும், சாட்சியும், சிந்மாத்திர
 முமான நான்சதாசிவன் என வெளிப்பட்ட தன்றியும்,
 “ஹஸ்யஸ்ப்யஸு ஸ்ஹஸ்யஸ்ப்யஸு” என்னும்வசனத்தால் சிவ
 னை அத்வைதரும், சாந்தரும், துரியருமாகப்பெரியோ
 ர்களறிகின்றனர் எனவும், “ஹஸ்யஸ்ப்யஸு ஸ்ஹஸ்யஸ்ப்யஸு
 ஸ்ஹஸ்யஸ்ப்யஸு” என்னும் வசனத்தால் அன்னியமாயுள்ள சகல
 மானவற்றயுந்தள்ளிவிட்டுச்சிவமென்னுந்தன்யையான் ம
 ங்களத்தைசெய்கின்றசிவபெருமா னெருவோதியான
 ஞ்செய்யத்தக்கவர் எனவும்பெறப்பட்டது. இந்தவாக்கி
 ய விவிதங்களால் நாராயணர் தன்மையும், அவருக்குப்
 பரரான சிவபெருமானுண்மையும் பரிபாகிகள் கண்டு
 ணராமற்போகார்.

இனி, “ஹஸ்யஸ்ப்யஸு ஸ்ஹஸ்யஸ்ப்யஸு ஸ்ஹஸ்யஸ்ப்யஸு
 ஸ்ஹஸ்யஸ்ப்யஸு” என்னும்வாக்கியத்தில் ஹாசப்தத்துக்குப் பரம
 சிவனென்று பொருள்கொண்டு சிவநிந்தையிலப்பாளுச
 ராத்திரபுமான் புத்திசெய்திருக்கின்றனர். உத்தராத்
 த்நாத யோசிக்கில் சுதாமானதுஸாங்கியனுந்நெருநுப
 பட்டபிரதானம். அமிருதமான அக்ஷரமானது ஹஸ்யஸ்ப்யஸு

ன்னும் புருஷன். இரண்டுக்கு மொருதேவனீசனாகி
 என்னுமிதில் (சுரீ) என்னுஞ்சப்தத்தானே சிவபரமா
 குமேதவிர வேறென்றுமாகாது. புருஷபரியாயமான
 ஹரசப்தம் மேலிடத்தினிருபித்தபடி நாராயணபரமா
 மாகுமேதவிர வேறில்லை. அல்லது திரிமூர்த்தியந்தர்ப்
 பூதரான வருத்திரவாசகமாவதிலுங்கேடின்றித் திரிமூர்
 த்தியுத்தீர்னராணமஹாதேவரிடத்தின்மாத்நிரம் அதை
 ப்பிரகிருதோபயுத்தமாகச சமர்த்திப்பதுகூடாது. இன்
 னும் விரிப்பிற்பெருகும்.

இங்ஙனநிற்க, “ॐ சுவஹீ சுவஹீ ஸ்வஹீ ஸ்வஹீ”
 என்னுஞ்சுருதியால் சகலசேதனங்களையும் பசுக்களெ
 ன்றுசொல்வது கூடாதெனவும், மாடு, குதிரையிவைக
 ளொழிந்த மற்றவையெல்லாம் பசுக்களல்ல வெனவும்,
 மேல்குருதியால் இருகால், நாற்கால் ஏவன்களே பெறப
 படுகையால் பாம்பு, வண்டு, சிலந்தி, செய்யான் முதலிய
 காலில்லாதனவும், அறுகால், எண்கால், பலகாலுடை
 யனவுமாகிய ஜீவன்கள பசுவாதலிற்ற விராந்தனவென
 வும், (இது பசுசப்தம் பாகங்களுக்கெதுமான ரபசுவையும்,
 ஆடுமுதலானநாற்சாற பசுவையுமேகாட்டுகிற தென்பதே பெறப
 ப்டும்) எனவுமப்பரம பாஷண்டியார் பிரசங்கித்தனர்.
 சிவாகமசந்தேகிதமாகிய பசுசப்தமானதுவைதிகமாகா
 தென்றுதாபிக்கவந்த வத்தடியாம்பிள்ளையார் நாலுகா
 லுடையனவாகிய மாடுகுதிரைக ளொழிந்தவை பசுக்க
 ளாக மாட்டாவென்று சொல்லத்துணிவதன்முன்னர்
 முதற்சுருதியில் நாலுகா லுடையனவோடு இரண்டுகா
 லுடையனவும் பசுக்களாகுமென்று பெறப்பட்டதற்கு
 என்னசமாதானத் தேடிக்கொண்டனர்? இவ்வுளவுசண்
 மமகததனமாய்த் தலைநீட்டிப்போகவந்த தென்னபுது
 கம்மீ மேல்குருதியிற் பெறப்பட்ட இருகால்நாற்கால் சீவ
 னங்களேயன்றிக்கால் வில்லாதனவும், அறுகால், எண்கால்,

ருக்க வைத்திகமான ஹிம்ஸைகளின் மாத்திர மென்றே யொழியுப்பசுஹிம்ஸை செய்யாநிற்பது என்னையெனப் பிரசம்ஸித்து அதனையுமெனக்கே கொடுத்துவிடவேண்டியதொன்றே நான்விரும்புங் கூலியென்று பெற்றுக் கொண்டனரெனவும், அதனால் யாகங்களிற்கொல்லப்படும்பசுக்களுக்கும் யஜமானனாய்விட்டானுருத்திரனென்பதீடேயன்றே மேல்சுருதி வாக்கியங்காட்டுகிறதெனவும் பேரிழுவெடுத்தனா.

சிவபெருமான் திரிபுரதகனஞ்செய்கையில் அவாதிருக்கரத்தில்நாராயணர் அம்பாகசசமைநதபடியையூகிகில அம்பு அசேதனமாயுள்ளதொருபொருளும், அதையெய்ப்பவர் சேதனருமாகிய வுணமைவெளிப்படும. அசேதனமாகிய அம்பானது எய்யுமவாகையினினறுமகன்றால் அசையவுஞ் சத்தியற்றுக் கிடக்குமே லன்னஜடதவப்பிரகாசரூபஹிதமாகிய அம்புவடிவமாகிய விஷ்ணுவைச்சர்வசேதனசேதனங்கடையுமசைககின்றவருமசைப்பிக்கின்றவருமாகிய சிவபெருமானோடு சமானுதிகங்களால் பரதத்துவப்பொரு ளென்றுநாட்ட முயலுவது என்னபேதமை? பசுக்கள் பாசததைநோக்கச சேதனமும், பதியைநோக்க வசேதனமுமா மென்னுமுண்மையைச் சேதனராகிய நாராயணர்பதிபாகிய மஹேசுவரர்கையில்லம்பாகிய சேதனமாகிக் கிடந்தமையே சாட்சிகூறும். விஷ்ணுவக்கே யிந்தக்கதி வருமாயினேனைய பிரமனாகியர் தன்மையை யாம் பேசவேண்டியதின்றும். சிவபெருமான் இரதிகரும், நியாமகருமாவதறியாது அவரிச்சைவழியியங்கற்பாலாரும், இயங்கற்பாலனவுமாகிய சரணியாகிய பிரமனையும், நாரியாகியசேஷனையும், ருதினாகளாகிய வேதங்கனையும், இரதமாகிய பூமியையும், தனுஸாகியமேருவையும், பாணமாகிய விஷ்ணுவையுமிந்தவம்சத்திலிலரோடுசாம்யாதிகங்களுடையவரும்,

சிவாதிக்ரத்தாவணி

உடையனவுமாகக் கூறவிசையும்? இவர்களைச் சிவபெருமான் திரிபுராதசனாகச் செய்வதற்குக் கூலி கேட்டனரென்பது எங்கேபெறப்பட்டது? திரிபுராதிகளைக்கொல்லிக்க மாட்டாமல் விஷ்ணுவாதி சேதனர்கள் பட்ட பாட்டைப் பாரதாதிகளில் பரக்கக் காணலாமே! ஆயின் வேதத்தில் பசுபதியென்னும் வரத்தைத்தேவர்கள் சிவனுக்குக் கொடுத்தாகளென்னு மாசங்கையுண்டேயெனின், விஷ்ணுவாதி சமஸ்ததேவர்களும் சிவபெருமானைத் திரிபுராதிகளுக்கஞ்சி சரணமடைந்த காலையில் அதுவே தக்கசமயமெனக்கொண்டு சிவபெருமான் அவர்களை நோக்கி (ஸ்வஸ்தி ஸ்வஸ்தி ஸ்வஸ்தி ஸ்வஸ்தி ஸ்வஸ்தி) என்னும் வசனத்தால் (ஹே விஷ்ணுவாதிகளே!) என்ருப் பசுபதித்வம் ஸ்வபாவமும், உங்களுக்குப்பசுத்வம் ஸ்வபாவமுமாகுமென்று கூறி நீங்கள் ஸ்வதந்திரவீனராகிய பசுக்களென்பதை யின்று வெளிப்படுத்தாநின்றீர். பசுக்களாகியவங்களுக்குப் பதேபதே அஹங்காரமே வீட்டால் நானேபதி நானேபதி யென்னும் விபரீதஞ்சனித்துநீங்களழியவருவது ஸகசமாகையாலன்ன ஸ்வதந்திரத்தை யிந்த வவசரத்தில் நீவிரடங்கலு மெமக்கு அர்ப்பணம் புண்ணி வீட்டாலன்றி நீங்கள் பிழைக்கமாட்டீர்கள் என்றுபேசினர். அப்போது சமஸ்தமானபேரும் ஹேபசுபதி! எங்களைக்காத் தருளும் என்று முறையிட்டு ஒரே படித்தாய்ச் சிவபெருமானுக்குப் பசுபதித்வத்தையும், தங்களுக்குப் பசுவத்தையு மொப்புக் கொண்டனர். பதிகளல்லாத தங்களைப் பதிகளென்று தனித்தனி யொவ்வொருவருள் "கொண்டிருந்த" ஸ்வதந்திரத்தையேயன்றே வந்தவவரத்திலுள்ளபடியே ஐந்தியாகிய சிவனாரிடம் விஷ்ணுவாதிபசுக்கள் அர்ப்பணம்

பிரமாணத்தாற்போதரும். எல்லாம்பண்ணு செய்த
பின்னருமிடருறக் கூட்டலென்றது தற்போதசேடமிரு
த்தலுமொழிய வேண்டியென்க. இப்படியேயன்றோதே
வாகள் பசுபதித்வத்தைச சிவனாககர்ப்பண்ணு செய்து
விட்டதற்கேறபத் தங்கள்பசுத்வ தாமத்தையே பிரகா
சப்படுத்திக் கொள்ளுவதாகத் தமக்கென வொருசேட்
டையுயின்றியொழிந்த பாணம், தனுஸ்ஸு, சாரதி, நாரி
முதலிய ரதாங்கங்களாகச சமைக்கப்பட்ட பின்னருஞ்
சேடித்திருந்தவன்றோத்தற்போத நிவிர்த்தியைநாடி யப
படிசசமைந்தவவரநுலொருபிரயோசனமுந் தமக்குவே
ண்டாமையைக்காட்டுவாராகிச சிரிப்புமாத்திரத்தால்த
திரிபுரங்களைத்தகிததுவிட்டு அந்தரதசநநாஹுததையுங்
கெடுத்ததுவிட்டனா? சிவபெருமான் இரதிகரானமையால்
பசுபதித்வமும், விஷ்ணுவாதிகளபாணமும், சாரதியுமே
முதலாகச சமைந்தமையால் பசுதவபாசதவங்களுமே
சித்தித்தது. இதைமாற்றியென்வித விநதிரஜாலம்பகாந
தாலுமென்னை? வேதமிருந்தவூரில குடிநுந்தறிபாத
வெறித்தாநருககன்றி யவையேனையோககுப் பிரயோ
ஜனமாகாது! ஆகாது!!

இதைவிட்டு யாதங்கரிலி கொல்லப்படுகிற பசு களுக்கும் எஜமானனாகிற வரத்தைப்பெற்றுக்கொண்ட மையால் பசுபதியென்னும் பெயரைச் சிவபெருமான் தாங்கினதென்பது சர்வாவைதிகமெனக். அதவாகொ ண்டபோதும், விஷ்ணுவைப்பசுவாகக்கொண்டு தேவா கள் சிவப்பிரீதியாக யுகஞ்செய்தாராகளென்னுஞ் சுரு தியால் யாகத்தில் கொல்லப்பட்ட விஷ்ணுவாகிய பசு வுக்குமேயன்றோவவர்பிரீதியாயினர்? பாசுபதோபநிஷத் தில், “ஸ்வஸ்யஃஸகஸிஸ்யுந்ஸ்வஸ்யஸ்யா நஸ்யஸ்குஸந்நீஸம் நிஸந்” என்னும் வாக்கியத்தால் சிவபெருமான் தாமே பசுபதியாயும், ஸர்வத்துக்கும் ஸாக்ஷியாயுமிரு

க்கின்றனர். சகலருடைய மனசும் அவராலேயேநிய
மமாக வெங்கு மேவப்படுகின்றது என்று பெறப்பட்ட
து. இன்னும், “மஹிமயேவமஹிமயேவமஹிமயேவ” என்னும் ஆதித்யபுராண
வசனத்தால் பிரம்ஹா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலான சம
ஸ்தமானபேரும் பசுக்களெனவும், தேவதேவராகிய ப்ர
மேசுவரரொருவர்தாமே பதியெனவும் நிச்சயிக்கப்பட்
து. இப்படி விஷ்ணுப் பிரம்ஹாதிகளே பசுக்களென்னு
முண்மை வெளியாவதறியாது பசுசப்தம் சர்வசேதன
சாமானியமாதல கூடாதெனவும், சிவபெருமான் சாவ
சேதனபதியாகாரெனவும் ஆருயில்லாதவரில் அசுவமே
தஞ்செய்வது எங்ஙனந்தெரியும்கூட? மேலசுருதியா
லும், புராணவசனத்தாலும் பசுபதியான சிவபெருமா
னைச் சர்வசாட்சியாகச் சொல்லி இருத்தலறியாது ஜீவை
கதேசபதித்வத்தையே “தேவதேவதேவதேவதேவதேவ” என்
னுஞ்சுருதிகாட்டிற்றென்று பித்தறிய சோம்பேறிவாத
ஞ் சோர்ந்துவிட்டதென்க. ஆகமாடுகளுக்கும், திரிம
பதியாயுள்ளவா தங்கம்மயிரவதாரபூததியாகிய கிரு
ஷ்ணரொருவரே பெனறற் உதடங்கு கிடப்பாராக.

இதுநிதிக, “*சுதந்திர சங்கீதம்*” என்னுந்ரு
திராபெறப்படட பாசசப்தம சிவாகமஸங்கேதிதபா
சத்திற்பொருளாகா தெனவும, “*சுதந்திர சங்கீதம்*”
என்னுந்ருதியில் பக்தியோகத்தால் பாச
விச்சேதத் சொல்லுகையால் அந்தப்பாசம் ஸம்ஸார
பாச மாகுமன்றிக் குண்டமண்டல பூர்விகையாகிய
ஹைத்திரியால் தகிக்கப்படுகிற சிவாகமஸங்கேதிதமா
கிய மலமாயாகம்பாசமாகாதெனவும், திரானயோசத்
தாற்கழியுமென்ற வைதிகசங்கேதித பாசத்தைச்சிவாக
மசங்கேதித பாசமென்றகாலையில் திகையால் பாசங்
-யியமென்ற சிவாகமத்துக்குப் புங்கமுண்டாகிறதென

வும் பரிந்துபரிந்தழுதார். மேல்காட்டியமுதல்சுருதியில் (சர்வபாசாபஹாநி:) என்றுசர்வசப்தமிருத்தலால் அப் பேதைமகனார் காட்டியபடி ஸம்ஸாரபாசமெனக் கொண்டகூலத்துஞ்சிவாகமஸங்கேதிதபாசம்சிதைந்திலது. வைதிகர்தாமென்னை, அஞ்ஞானமென்றும், காமாதிஹ்ருத்யக்ரந்தியென்றும், அவிவேகாதிகளென்றும் பாசத்தை யநேகபுரீகாரமாய்ச்சொல்லுகையால் மலமாயாகூர்மசங்கேதித பாசம்மாட்சியே பெற்றது. ஸம்ஸாரபாசமென்றழவந்தவசசண்டிமசுனார்க்கு அதுகாரியபாசமாகக்கொள்ளவருகையில் காரணபாசமொன்று ஆதற்குமுன்னோ விருமபவருகையா லககாரணத்தைப் பாசமென்னுமபரிபாஷையால்வேதங்கூருதென்பது விதண்டாவாதமெனக, ஸர்வமஎன்னுஞ் சொல்லால காரணகாரியங்களெல்லா மென்பதேயன்றோ மேலோர்கொள்ளாநிற்பர்? பாசவிச சேதம்நீசைஷயாலன்றியுண்டாகாதென்னுஞ்சிவாகமஸித்தாந்தம் மேலிரண்டாவது சுருதியாற்கெடுமென னுரைத்தவக் கேடுசெட்டசமுதையாயர்க்குள் வவளவென்றுநான் புத்திசொல்லலாம்? 'பலவிதமாசான்மோசனநாரணபண்படி நயன், தருள்பரிசவாசகமானதமு, மலகில்சாத்திரமியோர் மௌத்திராதியோமுளவவ? நினைத்திரியிரண்டுதிருமா, மிலுளாந்நிரியை யெனஞானமனததாலியற்று வதுகிரியையெழிற்சண்ட மண்டலாதி, நிலவுவிதுச்செய்தல் கிரியாவதிநானின்னகிர்ப்பேசுபீஜமெனவிரண்டாங்கிகளும்.' என்னுமிந்தவசனத்தால்பாசமோசனமுண்டாகும்வகைககுத்தி கூடாபேதமநந்தபிரகாரமாயிருக்கு மெனவும், அவை நயனதிகை, ஸ்பரிசதிகை, வாசகதிகை, மானசதிகை, சாஸ்திரதிகை, யோகதிகை, ஒளத்திரிதிகை முதலநந்தமாயிருக்கு மெனவும், அவற்றுள், ஞானதிகை, கிரியாதிகையெனவிரண்டாகவெளத்திரிபெற்றப்படுமெனவும், மனத்தாற்செய்யப்படுவது ஞானதிகையும், குண்டமண்டலாதிகளிடமிச்செய்வது கிரியாதிகையு

சிவாதிக்யரத்நாவளி

மெனவும், இவற்றுள்கிரியாவதி ஸபீஜநிர்ப்பிஜங்களை வெளிப்படுமெனவும் பெறப்பட்டது. இந்த ஆப்தவசனத்தால் சிவஞான விசாராதிசயத்தால் பாசந்தகிங்கப் படுமென்றசுருதியால் சிவாகம லித்தாந்தங்கெடுமென்றுபுலம்பிய சிரிப்புண்டவாசகம் சிதைவுண்டுபோயிற்றென்க. குண்டமண்டல மிட்டுச்செய்வதே சிவஜீகைஷயெனவும், வேறுபிரகாராந்தரங் கிடையாதெனவும் கொண் டுறுமாந்தெழும்பிய வக்குண்டகத்தலைவர் சைவசமயாசாரியமூர்த்திகள் நால்வருக்கு மெந்தக்குண்டமண்டல பூர்விகையாகிய ஜீகைஷசெய்யப் பட்டனவென்பதைச் சற்றேறிதானித்துயுகிப்பாராக. அவாக்குச் சிவபெருமா ன்செய்தருளிய ஜீகைஷுகள வேதாகம நிஷ்டமென்பது வேதவேதாந்த பாரங்கசீலராகிய மேலோர்துணிபென் க. இந்தவுண்மை விசாரத்தால் வேதத்திற்பெறப்பட்ட பாசம சிவாகம ஸங்கேதிதபாச மாகாதென்னும் வெறி முண்டையாக்கு நல்லவடடிப்போடு விருந் தளிக்கப் பட்டதென்க. பாசம என்பது மூலமலத்தையெபற்று கையால் அதனம்சமாகிய ஸம்ஸாரபாசவிசசேதமும் அப் பாஞ்சராதிரப் புலையர்க்கிலையென்பதும் மேல்விசா ரத்தாற்பெறப்பட்டது. எங்கனமெனின், அப்படுபாவி யர்மதத்தில் பாசமென்னும் வைதிகபரிபாஷை மூல மலத்திற்குரையாமையால் தந்நிவிர்த்தியைப் பயவாத சம்பந்தத்தாலதனம்சமாகிய ஸம்ஸாரபாசநிரோதமுண் டெனத்தா பிக்க வெழுதலெங்கனங்கூடும்? எவ்வகைப் பட்டபாசமு மம்மதத்தி லொழியவிடமுண்டாகாமையா ற்பாசத்திலேதானே சிக்குண்டு அலமந்து வருந்தும் பு முப்பிராயர்களாகவே யாண்டுமவாழிவதேயன்றி வேறு ஒருநலத்தையும் அடையாடுபதேசித்தம்! சித்தம்!! இன்னும்வீரிகிற்பெருகும்.

இதுநிற்க, “*சிவஜீகைஷயெ*” இத்யாதிகுருதியைப்பஞ்சசிவமூர்த்தி பிரதிபாதிக்கமென்று கொள்வது

பிழையெனவும், அதுதைத்திரியத்தில் நாராயணமென்
னும் ஸமாக்யையையுடைய பிரகரணத்திலோதப்படுவ
தால் அதவா பஞ்சருத்ர மூர்த்திபரமெனக்கொண்டகா
லத்தும் பிரகரணபலத்தாலும், ஸமாக்யாபலத்தாலும்
நாராயண விபூதித்வமே யாண்டுஞ்சித்திக்கு மெனவும்,
இவ்வுண்மை ஸ்காந்தததிற்பெறப்பட்ட ஸ்ரீராமகீதை
யில் தாசரதிவீஷயமாக வுபபபிரம்மஹணஞ்செய்யப்ப
ட்டபடியே விளங்கலால் சத்யோஜாதாதிமந்திராங்களு
லலாம் நாராயணைகபரமாகவே நாட்டப்பட்டனவென
வும், ருத்ரன்பண்ணின் சைவாகமத்தில ஆசரப்பிரீதி
மோகனூர்த்தமாகக்கொண்ட தன்னுடைய ரூபங்களுந்
கு நாராயணருடைய நாமங்களிற் சிலவற்றையிட்டீச்
கொண்டு வஞ்சித்தாரொனவுங் கைகொண்டவரைமனம்
போனபடிகுகெலலாங் கூசாதெழுதிவிட்டனர்

இந்தவண்ணரககருதையை வாய்மேலடித்து அத
ள் பெருங்கூச்சசிலையடக்குவாம். சதயோநாதாதிமந்திர
ங்களைப் பஞ்சப் பிரம்ஹ மந்திர மென்றும், பரமே
சுவரணுடைய பஞ்சமுகங்களுக்கே யம்மஹாமந்திரநா
மங்களுரிமையென்றும், அத்திருநாமங்களையுடைய சதா
சிவமூர்த்தியை பஞ்சப்பிரமஹமூர்த்தியென்றும் வேத
மறிந்தவைதிகரீரோஷ்டரனைவையருமாசரித்து வருகின்ற
னர். தூற்றெட்டுபநிஷத்தில் பஞ்சப்பிரம்ஹோபநிஷத்
தெனவொன்றுபிரகாசித்தலாலதனடியாகவே மேலுண்
மையைவிளக்குவாம். அதில், “அஸ்ய ஸ்வரூபம் நானுப
நந்தி” என்பது உண்டு. இதைப்பற்றிச் சொல்லுவது
“அஸ்ய ஸ்வரூபம் நானுபநந்தி” என்று.

[illegible]

ఇహ యుమ్, “సర్వవంచాత్మకంబిద్యా త్వంచక్రప్రత్యక్షకరః | సం
 చక్రప్రత్యక్షికాంబిద్యాం యోధీలేభక్తిభావతత్వ సమంచాత్మక కామేత్యభాసతే

ஃசநாஸ்யம்! ஸ்ரீமதுத்ருயிணஸ்! ஸ்ரீமதுத்ருயிணஸ்! ஸ்ரீமதுத்ருயிணஸ்!
கார்த்திகேய சர்வதேவதாஸாய நம:” என்னும் வாக்கியங்களால்
சர்வதேவதாஸாய நம: பஞ்சஸ்வரூபமாக வறியாததகத்து ப
ஞ்சப் பிரம்ஹ விதையை யெவன பத்தியுடனப்பி
யசிக்கின்றானே வவன்பஞ்சரூபத்தை யடைந்து பஞ்ச
விதமாக வெப்பொழுதும் விளங்குகிறான். இப்படில
ஹாதேவர் கால்கருகருபதேசித்த பின்னர் வீட்டினிலே
நானே யந்தர்த்தானமாயவிரட்டார் என்று பெறப்பட்ட
து. மேல்வாகையினங்களில் சிவபரியாயநாமங்களால் பஞ்ச
சபபிரம்ஹமபிரகாசிப்பதாலும், பிரம்ஹவிஷ்ணுவாகை
ருகருகுசேவ்யமானொன்று அப்பஞ்சபபிரம்ஹமாத
திபெறப்படுகையாலும், சேவகருளொருவராகியநாராய
ணரோ யந்தமந்திரத்தாற் பிரதிபாத்தியொன்று பித்தற்றவ
ருத வப்பெரியாள வாகத்துக்கு எங்கேஜீவனமுண்டா
ம்? இப்படிலுமிசாரியாது அதன்பிரசங்களு செய்யவந்த
வப்பண்டித்திரோமணியார்பிர விருத்தியானது ஊழ்நடி
மியிலுசெய்திருவிழைபாலா பிறமென்க. தைத்திரியத்தில்
நாராயணனைச் சொல்லியதற்குக் கதியாதெனின், உபரி
ஷத்துக்குக் கேகலாககிபதை வரவேண்டியவவசியத்து
ககாவந்தத்தைத்திரியோபநிஷத்திற் பெறப்பட்டநாரா
ணபிரசின சதமந்திரமும் சிவபரமென்றேசத்துகள்து
ணிந்துரைப்பரென்க. சுருதிஸ்மிருதிகளுக்காவது, சுரு
திஹாஸங்களுக்குக்காவது, சுருதிபுராணங்களுக்குக்காவது ஒ
ன்றுக்கொன்று விரோதமுண்டாகில் சுருதிக்கவிரோத
மாகவேனையவற்றிற் பொருள் கொடலஸங்கதமெனவும்,
ஏனையவற்றிற்கவிரோதமாகச சுருதியிற் பொருள்கோட்
ல்அஸங்கதமெனவும் பிரபலமான நியமத்தையாவருமொ
ப்புக்கொண்டிருக்கின்றனர். அதுபோல், சுருதிகளுக்கொ
ன்றுக்கொன்று விரோதமுண்டாகில் முக்கியசுருதிகள
விரோதமாகவே கௌணசுருதியிற் பொருள்கோட் டல்புத்த
மெனநியமமிருப்பதால் பஞ்சப்பிரம்ஹோப நிஷத்தெ

தமில்லாமல் அக்ஷரங்களை யொன்றோடொன்று சேர்த்தெழுதுவதே பொருளென்றுகொண்டு இஷ்டம்போலெல்லா மெழுதிவந்து மீன், ஆமை, சிங்கம், பாசுராமன், ஏழைராமன், பலராமன், கிருஷ்ணனிவாகளிடமே சமர்த்தித்துக் கற்கியென்னுங் குதியாயிடஞ் சமர்த்திப்பதற்கு மந்திரம்போதாமையால் அதைச் சொல்லாதொழிந்தது பவிஷ்யத்தென்னு மிடந்தோற்றுகைக்காக வென்றுளையிட்டனர். வேதந்தோன்றிய காலத்துக்கு ஏழையிலைய னிளிச்சவாயர் முதலினோரும் பவிஷ்யத்தையே யபேகித்தவர்களாக, ஐயோபாவும்! குதிமூஞ்சிக்கு மாத்திரமிடமகப்படாமற்போய்விட்டதால் பவிஷ்ய நியாயங்காட்டவந்த வப்பண்டிதச்சிரோஷ்டர்பவிஷ்யமே குலைந்தது! குலைந்தது!!

[illegible]

[illegible]

“இத்தன்மை நியாயங்களுால் மேலுப நிஷத்தா
னது பரமசிவபாரமயப் பேரதிபாதனமென்பது தீர்மா
னம். இத்தனையுணரும் புண்ணியுமின்றி யேகாதசநூதர்

களையும், திரிமூர்த்தியந்தர்க்கதருத்ரரையும் ஸுதரிசன சக்கரத்தின் பரிவாரங்களாகச் சொல்லியதைமாதிரிம பார்த்துச் சிவபாரமய மில்லையென்று குறைத்தழவந்த வப்பாளுசராதிர பாலிசனாயின்னு மிடித்துனாப்பாம. திரிமூர்த்தியந்தர்க்கதருத்ரராப பரிவாரமாகச்சொல் லியபடியேவிஷ்ணுவையுமாண்டினாத் திருப்பதைமறை த்துத்துவாததூதித்தியருளொருவராகிய விஷ்ணுவெ ன்றுசமாதானமபகாநதுகொண்டவச்சமுக்குளாயாலெ ன்னபயன் கண்டரா? அந்தச்சக்கரம ஸ்ரீ பரமேசுவரா கையிலிருந்ததாகையால விஷ்ணுமுதலிய திரிமூர்த்திக ளும்பரிவாரங்களாயினா. இவவுபநிஷததானது ஸ்தூல பபாரவையால் (நருஸிமஹராகிய) விஷ்ணுவேவாச்சியா ரத்தப்பொருளென வுணாததுவது போனநிருப்பினும், ராமிதுகாறும் நிருபித்ததுவந்த சகலபடியாலும் ஸ்ரீபரம சிவனே லக்ஷ்யாரத்தப பொருளென நாடடிற்றென்பது வெளிப்படடை.

இந்த ந்ருவிமஹிமுர்த்தியிலுடைய காவததைய
டங்கு மேலிட்ட பராககிரமமுள்ள சரபாவதாரஞ் செய
த பரமசிவனுடைய மகிமையை விசேஷமாகச் சொல
லுகிற சரபோபதிஷததைச் சைவபுராணகிகளோத் தாம
தகாகொன்றவர்பேசுத திரிவதுபோல சொல்லாதவ
ரையில அவர்பேச வேறுவார்த்தைகிடமின்று. “అథ ప్రి
సంప్రేక్ష్య లాభో ద్రవ్యమువాచ, భో భగవన్ సప్తమద్రాణామధ్యకోవాధిక
తకోధ్యయస్తత్యమే వనోద్రూపి” என்றுபுகழ்மிதது, “సప్తస
హస్రాక్షాశ్చిత్తాశ్చ సప్తబహునిపుణ్యాని కృతానియేన తేనైవ లభ్యంః
మేకోవ్యోనామసత్సంగశోహం సూరియద్రమఖ్యా మోహన్నజాసంశయేం
ద్రముఖ్యాః । ప్రభుంపరేణ్యం పితరంపమేశం యోద్రవ్యణం కిదధోతతై
వేదాంశ్చ సర్వాక్ ప్రహిణోహిదాగ్ర్యం తంవై ప్రభుంపితరందేవతానాం । మ
మాపి! స్తోత్రం నరందేవమీద్యం యోతకానైవక లోకాన్కనఃకహం । సప

டித்தவரும், பாதங்களால் ஹரியையரிக்கின்றவரும், புருஷராகிய விஷ்ணுவை வதஞ்செய்யாமல் தேவரீருடைய பராக்ரீமத்தை மாத்திரம் அவரிடத்திற்காண்பித்தரு னுமென்று சகலதேவர்களாலும் பின்பொடர்ந்து பிரா ததிக்கப் பட்டவரும், கிருபையினாலே ந்ருலிம்ஹரு டையவுடவின் றோலேமாத்திரம் நகங்களைற் கிழித்து அனாயில் வ்ஸ்திரமாகக் கொண்டவரும், மஹாபல முள்ள வீரபத்திரமூர்த்தி யானவரும், சாவரும் ஸக லசுத்தியின்பொருடடுத தியானஞ்செய்யத் தக்கவரும், விஷ்ணுவினுடைய தண்ணுல பூஜிக்கப்பட்ட விஷ்ணுபாத முள்ளவரும், அதனால் விஷ்ணுவருக்கு ஸம்மானமாக ஸ- தரிசனமென னுஞ்சுகரத்தைப்பிரஸாதித்தவரும், தக்ஷ யாகத்தில சகலதேவர்களை யுஞ்செயித்து நாகபாசத்தா ல்விஷ்ணுவைக்கட்டி புருடடினவரும், லீலையினாலே யே திரிபுரத்தை யெரித்தவரும், வியாபகராகையால விஷ் ணுவும், செனறதையபிபுந தனமையாறகவியும், சந்திர சூரியாககினிகளென னு நேத்திரமுடையவரும், சகல தேவதைகளும் பசுககளானபடியால தாம் பசுபதியான வருமான அநநருத்ரருக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறோம். விஷ்ணுவையும், அவருடைய வவதாரங்களான மத்ஸி யகூர்மவராக ந்ருலிம்ஹாதிகளையும்வாடடி பபீடிக்கின்ற வரும், சுரோசரான ஆகிவிஷ்ணுவையும், மனமதனையும், இயுமனையும் பஸ்மமாகச் செய்தவருமான அந்தவருத்தி ரருக்கு நமஸ்காரம் என்றின்னவாறு வெருவித்தால தே வர்கள்தனித்தனி நீலகண்டரான மஹேசுவரரைத் துதி த்து ஸமாதானஞ் செய்தாகளெனவும், பரமேசுவரர் னவர் அவர்களுடைய தாபத்திரயமாகிய ஜன்மமிருத்தி யுஜாராமூதலானவற்று லுண்டான நானுவித துக்கங்களை யும் ஹரித்தார். இப்படித் தேவதைகளுடைய பிரார்த்த னையை யங்கீகரித்தா னெனவும் பெறப்பட்டது. தேவதை கள் பிரார்த்தித்த காலையில் விஷ்ணுவைப் பஸ்மமாக்கா

மலிருந்தபோதிலும் பிரளயகாலத்தில் ஸம்ஹாரஞ்செய்தபடியால் பூர்வோத்தரவிசோதமில்லை. பகவானும், ஆத்தியருமான சங்கரர் சகலபிரஜைகளையுமிரகித்தார். எவருடையபாதாரவிந்தங்கள் விஷ்ணுவால் தேடப்படுகின்றனவோ, அந்தவிஷ்ணுவுடன் கூடித் தேவதைகள் வரக்குமனசுகளுக்கு கெட்டாதவரும், துதிக்கத்தக்கவருமான மஹேசுவரனாத் துதித்துப் பின்னர்ப்பக்திழால் ணீணங்கினர். அப்போது சிவபெருமான் விஷ்ணுவுக்குப் பிரசாதஞ்செய்தா னென்றுப்படி யந்தப்பிரகாராரீந்தரமாகப்பிரதிபாதிக்குஞ்சுருதிகளைக் கண்டு தெளியும் புண்ணியமின்றி வேதங்களிற் பரமசிவபாரம்யத்தைக் குலைக்கத்தொடங்கியவப்பாஞ்சராத்திரக்கழுதையின்மனோரத மெப்படி பபூர்த்தியாகும்? ந்ருவீம்ஹதாபநீயத்தை ஆஸனமணையாகச் செய்துகொண்ட விர்தச்சரபோபநிஷத்தைப் போலிதையும்படிச் செயயத்தக்க வோருபநிஷத்தை யெந்தப்பாஞ்சராத்திரியாவது காட்டவல்லவனே லன் றோவவர்பாழ்மதத்துக்குப் பிராகரியமுண்டாம்? உலகத்தில் பிரசித்தங்களான நூறறெட்டுபநிஷத்துக்குள் ளொன்றாவது சரபத்தை நிககிரகித்தவிஷ்ணுவைச் சொல்லுமாகில் வித்துவான்கள் சபையேறிவரட்டும் பாரப்போம். ஒருதுண்டுவசனத்துக்குங் கெதிகெட்டவத்துர் மதப்பிராந்தர் சிவனுடையபாதத்தை விஷ்ணுநேத்திரத்தால் அர்ச்சனைபண்ணினதும், சிவனுடையபாதத்தை விஷ்ணுதேடியலுத்ததும், இன்னுமவேறு சிவபணிகள் விஷ்ணுசெய்ததுமாகியயாவும் மாயா லீதையைப்போல் சிவனால் சிருட்டிக்கப்பட்டமாயாவிஷ்ணுவினுடையபடத்தைகளென்று சமாதானந்தேடிக்கொண்டனர். இத்தற்குமேதாவது சுருதிபிரமாணங்காட்டி யொப்பச்செய்தாலல்லது வச்சிரிப்பாருண்டஜன்மத்துக்குச் சிலாக்கியமுண்டாவதெப்படி?

இந்தவிசித்திரத்தை நினைக்குந்தோறுஞ்சிரிப்புண்டாகிறது. என்னெனின், மாயாவிஷ்ணுவைச் சிவன் சிருட்டித்துத் தனக்குப்பலவித்ததிலுங்கீழாகச்செய்கையில் மெய்யானவிஷ்ணுவென்ன செய்துகொண்டிருந்தனர்? தூக்கந்தெளியாதுகிடந்தனரோ? அப்புறமாவதுவிழித்ததில்லையா? விழித்தபிறகேனுஞ் சிவனையேதுஞ்செய்ததில்லையா? இன்னுந்துங்குமுஞ்சியாகவேதான்கிடக்கின்றாரோ? ஐயோபாவம்! இனியாவது அவரைத்தட்டியெழுப்பிச் சாக்கிரதைப்படுத்துவாராக. அந்தவிஷ்ணுவானவர் தேகத்தைப்பூமியிற்கிடத்தியிருப்பதிவதிக் பிரதியுடையவராகையா லவரையெழுப்புவதுகஷ்டம்! கஷ்டம்!! வடபத்திரசாயியாய்ச்சயனகோலத்தாற்சிவனைப்புணர்ந்து அயனைப்பெற்றும், மோகினியானபோது கீழேதள்ளிச்சிவனுர்தர்ஷித்தலாஸ்சாஸ்தாவைப்பெற்றும், விருஷபமாகிச்சிவபெருமானுக்கெதிரில்சயனகோலத்தாற்பொலிந்தும், காசியில்மஞ்சிதேவர்வேண்டுகோளாற்சென்று ஸ்ரீவிசுவநாதர்சந்நிதி முன்பாக வீழ்ந்துநமஸ்கரித்துக்கொண்டிருக்கும்பலகாட்சிகளாலவர்தன்மையினிதுவிளங்கும். எஜமானருக்கன்றி மற்றையருக்கவொழுந்திரார்! எழுந்திரார்!! சிவனுக்குவிஷ்ணுவைச்சகலபடியாலுந்தாழ்ந்தவரென்று மாயாவிஷ்ணுவிலகாரகற்பனையாலாவது அவரையங்கீகரித்தனராகையால், மெய்பொய்யென்பதுமாத்திரமே சந்தேஹாஸ்பதமாபிற்றன்றிவிஷ்ணுவணங்கிஹொன்பதுமாத்திரம் பேதிக்கப்படவில்லை? பெர்யவிஷ்ணுவென்பதிற்போந்தவாபாசத்தை மேலேகாட்டினோமாகையாலின்னுங்கொஞ்ச்மெடுத்திசைப்பாரும், சாமானியனொருவன்மஹாராணியாரைப்போலொருபிம்பத்தைச்செய்து அலைப்பலவாறுயாவருமறியும்படி அவ்மான்ப்படுத்துவாளுனினவனுக்கென்னகதியுண்டாம்? விஷ்ணுவானவர்பரமபதியானகாலத்து அவரைப்போலொரு பெர்யவிஷ்ணுவைச்சிவனொருண்டாக்கி அவமான

ப்படுத்தினுள்ளொன்ற லப்போதுசிவனை விஷ்ணுவென்செய்திருக்கமாட்டார்? ஏதாவதுசெய்தாசொன்னென்னசெய்தார்? அவையெங்கேசொல்லப்பட்டது? பொய்விஷ்ணுவைச்சிவன்பரிபவ முண்டாகச்செய்ததே வேதத்திற் பெறப்பட்டதாயின், மெய்யானசிவனையவற்செய்த ஞ்றத்துக்காக விஷ்ணுதண்டித்தலை வேதங்கூறாதொழியுமா? அந்தப்பாகத்தை வேதத்திற் கொஞ்சமெடுத்துக்காட்டலாமே! இந்தவிடத்திற்பொய்யான விஷ்ணுவையே சிவன்மாடாக்கிக்கொண்டனொன்றதேயாதிகளைக்கூறித்திருப்பதென்பதுகொண்டவர் மற்றோரிடத்திலுமாதாகவும், பாணமாகவும்மெய்யானவிஷ்ணுவேயுருக்கொண்டுசிவனைக் காத்தாரொனவும், அந்தவிஷ்ணுவாகிய மாட்டின்மேல் சிவனேறியதுகொண்டே சுமந்தமாட்டை நோக்கச்சிவனொருயரமாட்டாரொனவும், அதுசிவன்றலையிலேறியிருக்குஞ் சந்திரனைநோக்க விளங்குமெனவுஞ் சமாதானங்கூறத்தொடங்கி யூனாயிட்டதென்னை? மேலிடத்தில் பொய்விஷ்ணுவோ மெய்விஷ்ணுவோவென்னுஞ் சந்தேகந்தெளியவேண்டுமென்று தொடுத்தவாசங்கையுமிண்டு விட்டொழிந்தமையால் சர்வகருநிதிஷ்டமாகிய சிவோத்கர்ஷம் தாழாது! தாழாது!! இந்தவேதாந்த பாகங்களையெந்தவிந்திரஜாலங்காட்டி மாற்றத்தொடங்கினுமேறாது! ஏறாது!!

மேலெடுத்துக்கொண்ட மாயாவிஷ்ணு ரோதனப்படியே நாரதபாஞ்சராத்திரமென்றும், ககபாஞ்சராத்திரமென்றும், ஆக்கினேய பாஞ்சராத்திரமென்று மிப்படிப் பாஞ்சராத்திர பேதங்களைக் கல்பித்து ஸ்மிருதி புராணங்களி னிந்திதமாகிய பாஞ்சராத்திரங்களுக்குப் போக்குரைத்து விஷ்ணு பாஞ்சராத்திராதிக்கயத்தைத்தாயிக்க விரும்பினர். பாஞ்சராத்திரமென்பதே ஒருவிதமாகவாக்கியிருக்க நாரதவித பாஞ்சராத்திரம்

னை நாடியழுங்குத னலஞ்செய்வதெப்படி? எல்லாப்பா
ஞ்சராததிரங்களுந் தண்டரபூபிகாநியாயத்தா லெடுபட்
டுப்போமாகையால். (அலிஷ்ஷுராணாஸ்க்ஷுஸ்துமீத்)
என்று வேதத்தை மிதிகாசபுராணங்களால் விவரித்த
றியத்தக்கதென்று சொல்லுகையால் மாயாவிஷ்ணு வி
ஷயத்துக்கு அவைகள் பிரமாணமாகுமெனின், ஸ்மிரு
திக்ளிற்கூட வேதவிருத்தங்க ளிருப்பதால் முக்கியப
பிரமாணமாகாதென்று யாவருமொப்புக்கொண் டிரு
க்க வதற்குங் கீழ்ப்பிரமாணங்களாகிய விதிகாசபுரா
ணங்களில வேதவிருத்தாமசங்கலிருப்பதி லென்னவா
கேசுபம்? இதனால் அவைதிகங்களாக விதிகாசபுராணங்
களிற் கூறுமாததிரத்தானே யங்கிகரிக்க வேண்டுமென்
பது அடியோடே சாயந்ததென்க. (ஹ்ரஃஸ்க்ஷுஸ்துமீத்)
என்று சொல்லியது மேகதேசாபிபிராயமே தவிர
வேறில்லை. இதிலுறாலதவப்பிரஸித்தியாலும், அதிலந்தா
க்கதமாகிய பகவத்கீதை முதலியவற்றை ஸ்மிருதிகளெ
ன்று விவகாரம் லித்தமாயிருப்பதாலும் ஐந்தாம்வே
தமெனனு மெளபசாரிக நாமம் பாரதத்துருண்டாயி
னமை யவ்வளவாகப் பிரமாணமாகாதென்க. இன்ன
பிரஸித்தமான நியாயவிஸ்தாரங்களும், புராணபேக்ஷ
யா விதிஹாஸம் பிரபலமாகாதென்னு முண்மையும்
இராமசுபு என்னும் அசுததொருவன்செய்த விஷ்ணு
தத்வரஹஸ்யம் என்னுங் கபோதித்திரட்டை மறுத்து
ஸ்ரீமத் அப்புசாஸ்திரிகள் செய்தருளிய (விஷ்ணுதத்வ
ரஹஸ்யகண்டனம்) என்னுங் கீர்வாணகிரந்தத்தா லி
னிது விளங்கும். இப்படிப்பட்ட பிரபலநியாயங்களை
பூம், பிரமாணங்களையுஞ் சித்தசமாதானத்தோடு சிந்
தியாது “காஸ்யஸுரஸ்தாஸா கிஸுரஸுரஸ்தாஸா” மூஷ்
கிஸுரஸுரஸ்தாஸா” என்ற தே
தியாதி சிவமந்திரங்களை யெல்லாந் தங்கள் தேவதா
யாஞ் சமர்த்தித்துக்கொள்ள விரைசப்பட்டால் ஏன்

செருப்படி யுண்டாகாது ? இந்தமந்திரத்துடன் ஸத்
யோஜாதாதி மந்திரங்களையும் விஷ்ணுமந்திரமென வீ
ண்டழுவந்த வவ்விழுதைமக்க ளம்மந்திரங்களை விஷ்ணு
வாராதன சமயங்களிலாத்மார்த்த புரார்த்தங்களி லே
ன்வழங்கிக்கொள்ளாராயினர்? சிவாகமங்களில்சிவபூஜா
ப்பிரகரணத்தில் விதிககப்பட்டபடியே பாஞ்சராத்திர
த்தி லம்மந்திரங்கள் படிக்கப்படாமற் “போனகாரீண
மென்னை? வீணாசையா லெங்களுக்கேயாவுமுண்டென்
றாராருடமைக்குப் பேராசைப்படடால் செரிக்குமா?
செருப்படியே சிறக்கும்! சிறக்கும்!!

இதுநிற்க, “உத்யுநாஸ்யஸி ஸ்ரீஸுத்யுஸ் ஸர்ஸஸீய”
எனவும், “யத்யுஸ்ஸீஸுஸ் ஸஸுயுடஃ” எனவும் போந்த
கருதிகளால் ஷடத்துவாப் பிரதிபாதகமும், சிவபூஜோ
ச்சவாசாராதி பிரதிபாதகமும் பெறப்படுதலை யருயை
யால் அபாபாதககூற முயலுமதுவும் மேல்வாககியவிவ
காரங்களி னேரிடட கதியையே பெறுமாகையா லதனை
யிங்கே விஸ்தரியாது விடுதலாம். இப்படியே வேதம
டங்கலுஞ் சிவாகம ஸங்கேதிதபரிபாஷைகளால் தத்
வத்திரயங்களை நிருபணம்பண்ணி யிருத்தலில் வீண்மா
ச்சரியங் கொள்வதனா லேதாவது பாஞ்சராத்திரம்
வைதிகமாகப்போகிறதா ? நாரதபரிவராஜகோபநிஷத்
தில் (நாதம், பித்து, கலை) என்னுஞ் சைவபரிபராஜா
தத்துவத்தை “ஸாஃஸிஸுத்யுஸ்ஸீஸுத்யுஸ் ஸர்ஸஸீய”
என்னும் வாக்கியங்களால் பிரணவ விவரணஸ்
தலத்தில் சொல்லப்பட்டிருத்தலால் வேதமடங்கலுஞ்
சைவமென்பதும், வேதத்தினர்த்தமா யுள்ளது சிவாக்
மமென்பதும் பசுமரத்தாணியழைந்தா லென்னகாட்ட
ப்பட்டது. பாஞ்சராத்திரிகுள் வேதபாஹ்யமென்றபடி
வேதாதிகரரியல்லாத வவ்வெறித்தாதர் மேற்போந்த
வுபநிஷத்துக்களை யொராடுகரு காலத்துங் கண்டு

கேட்டுமிராத தன்மையால் வேதத்திலும், வைதிகங்களிலும் சாந்தியென்றும், சாந்தியதித சிவனென்றும், பிந்துவென்றும், க்லையென்றும் வரும் சைவதத்வங்கள் பெறுப்பட்டனவேற் காட்டச் சொல்லி வினவினர். அவரிது வளாயி் லிந்தச சப்தஜாலங்களை வேதத்திற் காணாதிருந்தது யுகத்தந்தான். நாம் வேதங்களைப் பார்க்க வதிகார மில்லாதவராகையா லெப்படிப் பார்ப்பதென்றெண்ணியெண்ணிப் பயந்து காலங்கழித்து வந்ததனால் லித்தித்த வேதபாஹ்யத்வமே யன்றோ வன்னதுராபேக்ஷங்களிலவனாயேவிறுந்து இவையையன்றி வேதத்திற் செரீல் லப்படாத சிலதத்வங்களுஞ்சிவாகமத்திலுண்டு. அவையும வைதிகமேயாம். எங்ஙனமெனின, ஒருவிருக்ஷத்திற் காணப்படுகிற கொப்புகளும், குலைகளும், பூக்களும், காய்களும், பழங்களும் வித்திற காணாமலிருந்த போதிலும் சூட்சுமரூபமாக வதிவிருப்பனவாகியுதித்தறியுநிதரிசனமேவேதத்திற் பெறப்படாத சைவ தத்வங்களுக்கும் வேதாவிரோதத்வத்தை நிலைபெறச்செய்யும். காரியமானகடத்தில் காரணமான மண்ணிலல்லாத ஆகாரவிசேடங்களைக் கண்டபோதிலும், அவை மண்ணைவிடாமலிருப்பனபோல் வேதபாஹ்யமான சிவாகமமானதுவே தத்வைவிடவேமாட்டாது. இப்படியே பாஞ்சராத் திரத்திலுங் கொள்ளாமோவெனின, பாஞ்சராத் திர லித் தமரீன சுவேதம்ருததிகாதாரணம், தபதமுததிராதாரணம் இத்யாதிகளை வேதம் பச்சையாய் நிந்தித்தலால் பாஞ்சராத் திரம் வைதிகமாகாது! ஆகாது!! வேதத்தில் நிந்திக்கப்பட்டதொரு விஷயமே. வேதபாஹ்யமாகுமன்றி வேதத்திற் பெறப்படாதனவும், பெறப்படாமை யால் வேதத்தில் நிந்திக்கப்படாதனவுமாகிய. விஷயங் தன் வேதபாஹ்யமாகாது ஆகா!! பாஞ்சராத் திர ஸங் கேதித விஷயங்கள் வேதநிந்திதமாதலபோல் சிவாகம ஸங்கேதித விஷயங்கள் யாண்டும் நிந்திதம் பெருமை

யால் சிவாகமமடங்கலும் வைதிகமென்பது சொல்லா
மேயமையும்.

இங்கனநிற்க, சித்திதிசுவர பதார்த்தத்திரய பிர
திபாதகமாகிய இராமதுஜ ஸங்கேதித மதாசாரத்தை
அவைதிக பரிபாஷா மூலமென்றது செல்லாதெனக்
காட்டவேண்டி ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் பிரகிருத்யதிக்ஷாண்
திகளில் சித்திதாதிதத்வங்களை யிட்டே ஸ்ரீகண்டாசாரி
யர் தத்வநிருபணஞ்செய்த தென்னையென்று வாய்மத
ம்பேசினா, பாசம் என்பதுபந்நிக்கற்பாலதாகியவொரு
பொருளும், பசுவென்பது பாசத்திப்பட்ட தொருபொ
ருளும், பதியென்பது இவ்விரண்டையு மாளுமொரு
பொருளுமென்பது அமையும். இவ்விலக்கணப்பாட்டிற்
கேற்பவே பதாராதத்திரயங்களை வேதசிவாகமங்க ளு
ணர்த்தாநிற்கும். இநதச்சப்தங்கள்வேதத்துக்கும், சிவா
கமத்துக்குமொத்த பரிபாஷாமூலங்களாய்ப்பிரகாசிக்கி
ன்றன. இவையல்லாத சித்திதித்திசுவரனென்ற தேத்யா
தி சப்தங்கள் அமுக்யமென்பதை நிருபீப்பாம், சித்தெ
ன்பது பசுவும், அசித்தென்பது பாசமும், ஈசுவரனெ
ன்பது பதியுமாகக கொள்ளவருங்கா லவையாண்டு மப்
பொருளைப் பயவாமற்பிறமூமசங்கதத்தாலழியும். எங்ங
னமெனின், சித்தென்பது பசவுக்கேயன்றிப் பதிக்வே
முக்கியமெனக் கொள்ளவரும். சித்தென்பது அறிவு எ
னப்பொருள தரலால் அறிவாயுள்ளது பதியேயாம். ப
தியறிவுக்கு அமுக்கில்லாமையாலது சதோதயமா யொ
ருபடித்தாதலமையும். பசவுக்கு அறிவுளதேனு மத்து
டனமூக்கு முடைமையா லவ்வறிவு சித்தென்னும் பெ
யரை யறியாமை தொலையுமீடும் பெறுதலசங்கதம்.
சத்தவறிவாகிய பதியும், மனினவறிவாகிய பசவுமொரு
படித் தாகாதபோது சித்தென்னும் பெயரினாடதொ
மொப்பவுணர்த்த லெப்படியிசையும்? சத்தவறிவுக்கே
சித்தென்னும் பெயர்நிலைக்கும்ன்றி, மனினவறிவானது

கெண்ணபட்சமே சால்புடைத்தாம். பாசம் என்பது அழுக்கும்; பசுவென்பது அழுக்கிற்பட்டதொரு பொருளும், பதியென்பது அவ்வழுக்கிற் பற்றாத சுதந்தரப் பொருளொன்றுமாகிற சைவஸங்கேதித பரிபாஷையவ்வப்பதார்த்த லக்ஷணவிரோத மின்றிக்கே யமையுமா பூபால் பாஞ்சராத்திரஸங்கேதித பரிபாஷை யமையா மையையின்னும் பிரவசனிப்பாம். சித்தென்பது பசுவுக்கு விருத்தத்தை விளைவித்தல்போல் ஈசுவரனென்பது பதிக்குரிமையாகக் கோடலு மசங்கதமேயாம். எங்குள மெனின், ஈசுவரனென்பது அவர்மதத்திற் பேர் - ஸ்ரீரம்பொருளாகிய விஷ்ணுவைக்கு ருடிப்பெயர் ரன்மையானும், நாராயணர், விஷ்ணுவெனப்பனவாதிகளே யுரிமையாகலானும், பசுபதியென்னும் ருடிப்பெயர் சைவஸித்தாந்தத்திற் போந்த பரதததுவப்பொருளுக் குரித்தா மாபோ லவர்மதத்தி லமையாமையானுமேயசங்கதமென்றலமைவுடைத்தாம். பாசம் என்பதை அசித்தெனக் கூறுவது மவல்ப்படுமாறுகாட்டுதும். புத்தியென்பது ஆன்மாவைநோக்கவசித்தாயினும், தேகத்தை நோக்கச் சித்தாமாறு வெளிப்படலால் புத்தியாகிய சித்தும், தேகமாகிய வசித்துங் காரியப்பாடடைப் பெறுதற்கிடமாகிய மூலபாசத்தை அசித்தென்னும் பரிபாஷையால் வழங்கலுமேனசங்கதமாகாது? இவ்வுண்மை விசாரத்தால் பதார்த்தத்திரயங்களை மேற்காட்டிய விரோதஸட்சணயுக்தமாக வேதங்கூறுதாகையால் சித்சிதீசுவர பரிபாஷாமூலமாகிய இராமதுஜ ஸங்கேதித மதாசாரம் பதார்த்தத்திரய நிரூபணவிஷயத்தில் அவைதிகத்வம் பெற்றதென்பது சித்தாந்தஞ் செய்யப்பட்டது. ஸ்ரீகண்டாசாரியர் முதலினோரவற்றை யெடுத்தாண்டன றொன்று பதிபசுபாசபதார்த்தங்களுக்குப் பரியாய பதங்களுக்கெனவறிக. பதிபசுபாசங்கள் அவைதிகபரிபாஷையென வவர் தர்மநினுரெனினு ளன்றோ சைவபரஷா மூல.

மணாமஞ்சலமாகாமற்போம்? இன்னும், பூக்கண்டாச்சு
ரியபிரபுருதிகண் முதலினோடும்த் தாண்டனனெனக்
காட்டிய வறியாமையா லப்பாஞ்சராத் திர லித்தாந்தி
யார்க்கு அந்தப் பரிபாஷையுஞ் சொந்தமாகாமை
வெளிப்பட்டது. தமக்கேயன்றிப் பிறர்க்குமவைபெர்
துவகையிற் பிரகாசிக்கும் பெற்றியால, பிறவாசிரிய
ரு மவற்றைத் தம்மைப்போல் மூலப்பரிபாஷையாகக்
கொள்ளாமையால பதிபசுபாச பதார்த்தத்திரய சப்த
ஜாலங்களன்றி யந்யசபதவியவஹாரங்களால் பதார்த்த
த்திரய சப்தபணஞ்செய்தல் சர்வாசதங்கத மென்பது
நாட்டப்பட்டது.

மேலிடத்திற்காட்டிய சரபோபநிஷத்தில், “*सर्वे ज्ञाः सत्त्वस्यैव*! *स्वयन्सत्त्वस्यैव*” என்று பெறப்பட்ட வசனத்தால் சாவதேவர்களும பசுக்களெனவும், அந்தப்பசுக்களுக்குப் பதியாயுள்ளவர் சிவபெருமானெனவும் வெளிப்படுமாறனால் சர்வசேதன பசுபதித்வம் சைவசித்தாந்தாநுசாரமான பரம்பொருளாவார்க்கே யுரித்தென்பது நாட்டப்பட்டது. சர்வசேதனங்களும பசுக்களென்னுந் சைவபரிபாஷையும் ஸமர்த்திக்கப பட்டது. மேல ஓரிடத்தில் பிரமஹாமுதல்ஸ்தம்பமீராகப் பசுக்களென்று விளக்கும் புராணவாக்கியத்தைக்காட்டினோமாகையாலீண்டு அதற்கு மூலமாகிய சுருதிவசனத்தால் சாவதேவர்களுமபசுக்களென்று வெளிப்படுத்தினோம். இப்படி அந்தசுருதிமுகங்களால் நிரூபிக்கப்பெறும்பதிபசுபாசபதார்த்தஸங்கேகித் சைவபரிபாஷையை யவைதிகமெனப்புலம்பிச் சிதசிதீசுவரபதார்த்தத்திரயஸங்கேகிதமாகிய அந்தியஜமத ஸிந்தார்த்தத்தைப்பெருமைபாராட்டாநிற்கு மப்பேடியாயருக் கெனவனவென்று தானெடுத்துச்சொல்வது? கார்க்குரோதனோபமோநூதிகளென்னுக் துர்க்குணங்களில் அநுபலனா

மும், டம்பமு மெர்ருசேர்ந்து அந்தியஜனென்னு மிரா
மாதுஜனாகப்பிறக்கப்போகிறுனென்று கேதாரகண்டத்
திற கூறியிருத்தலா லவ்வந்தியஜன்குஞ்சுகளுக்கெவ்வ
ளவு யோக்யமுண்டா யிருக்கலாமென்பது விவேகிகள்
றியாமற் போகார். இங்ஙனமாக, பதிபசுபாசங்களை யீண்
தித் தூவிக்கவந்த வப்பாஞ்சராத்நிரப்பதடியின்றன்மை
யை யாமிங்கே விஸ்தரிப்பது அவசியமன்று.

இங்ஙனநிற்க, “*सर्वे भूतानि भूतानि च सर्वे भूतानि*” என்னுமிகூடமபுராணவசனத்தி
ல், (அசுமது) என்று அப்பட்டடைநாமத்தாசர்பதச்சே
தஞ் செய்து சிவாகமமந்திரங்கள் அமுக்கூங்களால்சே
விக்கத் தக்கனவென்று பொருளகூறிமகிழ்ந்தனர். சுபம்
எனவும், குஹயாத்ருஹயதமம எனவும், குகூதமம என
வும், வேதஸாரம் எனவும், விமுகதமெனவும் போந்த
சப்தங்களைப் பார்த்ததிற்கும் (அமுமுக்கூபி) என்று
பதச்சேதஞ் செய்ய வுடன்பட்ட வவர்பாஷண்டதத
ன்மையை யென்னென்று வியப்பது ? அவர்பதச்
சேதஞ் செய்த முறையில் பூர்வோத்தர விவோதமுண்
டானபடியா வந்தச கலோகமே கல்பிதமென்று தள்ளி
விட்டாலன்றித் துமது ஆசயம் ஸபலமாகாதே ! இதிற
சொல்லிய சுபமென்றது முதலானவைந்து சபதங்க
ளாற் சிலாகிக்கப்பட்ட பாசபதவிரதத்தை அமுமுக்கூ
க்களால் சேவிக்கத்தக்கது என்று வியாக்கியானஞ் செ
ய்யவந்த வத்துர்மதியை யொருகலோகத்தின் பூர்வோ
த்தரங்களைக் கூட விமரிசிக்கச் சத்தியற்ற முழுப்பேதை
யென்றே கொள்ள விடந்தரலா லொருபிரகரணத்திலு
மொருசாத்திரத்திலு மெப்படிப் பூர்வோத்தர விமரிச
ஞ்செய்யத் தகுதியுடையாரென வித்துவான்கள் நம்பு
வார்கள் ? இப்படியே யின்னுஞ் சிலவிடத்தி லிம்

சிவாதிக்கியர்ததாவனா

முதேவி மகனார் பதச்சேதஞ் செய்து வியாக்கியாணஞ் செய்துள்ளவைகளைக் கிரந்தவிஸ்தரபீதியால் நின்புரு ஹமெனத் தள்விவிட்டனம்.

மேலோராயடுத்து வேதார்த்தங்களை யறியும்விவே கயில்லாமையால் காமிகாதிசிவா கமங்கள் சிவபெருமா னுடைய ஹர்த்துவமுகத்திற் பிறந்தனவென்று சிலவிடத் திலும், அவருடையவைந்துமுகங்களிலும் பிறந்தனவெ ன்று சிலவிடத்திலும், சிவாகமங்களு ஷேதசார்மென்று சிலவிடத்திலும், வேதம் சிவாகமத்திற் பிறந்தனவென்று சிலவிடத்திலும் விரோத முண்டாகச சிவாகமங்கள் கூ றுகின்றன வென்னும் வியாஜமேற்கொண்டு அவற்றை வீணேநிந்தித்த வவ்வெறி முண்டையார்க்கு யாமென் னென்று விடைபகருவோம்? வேதம் சுயம்பு வென வும், வேதம் சிவனாற் சொல்லப்பட்ட தெனவும், வேத ம ஹமஸருபததால் பிரமஹதேவருக்கு விஷ்ணுவால் கொடுக்கப்பட்டதெனவும் வைதிகநூல்களில் வழங்கி வரும் விரோதங்களுக கெனன சமாதானங்கண்டார்? புராணங்களைச் சிவனசெயதாரொனவும், வியாசர்செய்தா ரொனவும் விரோதமுண்டாகக கூறும் புராணவாக்கி யங்களுககு என்னகதி தேடிககொண்டார்? விஷ்ணுவி னுடைய நாடிகமலத்திற் பிரமஹா பிறந்தாரொனவும், பிரம்ஹதேவருடைய குதத்தில் விஷ்ணு பிறந்தாரொன வும் போந்தசுருதி விரோதங்களை யெப்படி ஸமர்த்திக்க வல்லார்? இன்னன பலவுளவற்றைக் கற்ப்பேதநியா யத்தால் நிரவகித்துகொள்ளும் ஸாதுக்களுக்கேயன்றி ஷே. சிவாகமத்திற் போந்த பாகங்கள் அவிரோதமெனக் கரண்டலமையாது! அமையாது!! இது கொண்டே யின் னுமநந் தயுத்திகளைத் தேடி மந்நைச் சாணனிய் கட்சி களுத்தெல்லாம் புத்திமான்களா யுள்ளபேர் சமாதான ன்ஞ் சொல்லிக்கொள்ளுவார்களென்று நம்மி ஸ்ததியாது விட்டனம்.

இதுநிற்க, பாத்மோத்தர கண்டத்தில், “शुद्धं
 श्रीं नमः” என்ற தேத்யாதி சுலோகங்களால் சை
 வபுராணங்களெல்லாந் தாமசங்களென்று பிதற்ற வந்த
 வித்தறிதலைமகனார்க்குத் தாடைசுத்திசெய்து சமாதான
 நுகூலுவாம். ஸ்மிருதிநிறாசபுராணங்கள் வேதோபப்பி
 ரம்ஹணங்க ளென்பதின்கருத்தாவது ஸங்கிரஹ ராமா
 யணத்திற் சொல்லிய விஷயங்கலையே ஸ்ரீமத்ராமாயண
 த்தால்விஸ்தரித்துச்சொல்லியது போல்வதேயாம். வே
 தவிருத்தங்களென்பதின்கருத்தாவது வேதத்திற்சொல்
 லப்படாததும், வேதத்தில் நிந்திக்கப்படுவது: யெ பா
 ஞ்சராத்திராகமங்களைக் கலந்துசொல்லுகிற பாத்மோ
 த்தரகண்டவிஷயம் போல்வதேயாம். இத்தால், வேதவி
 ருத்தாகமத்தின் கருத்துகலா மிடையிடையே கலந்து
 சொல்லும் புராணங்களும், ஸ்மிருதிநிறாசங்களுமே
 வேதவிருத்த மென்பதிற் றட்டில்லையாகித் தாமசத்வ
 லித்தியைப்பெறும். இந்தவுண்மையையே “सुद्धं
 पुराणं नैकैस्तैश्च” என்றபடித் தாமசங்களென்
 று சொல்லலாமே தவிரப் புராணங்கள் யாவும் தாம
 சமென் றுணைப்பது சுத்த தாமசமாய்முடியுமென்க.
 “अष्टादशपुराणानां कृतज्ञैश्चैव” என்னும்வசனத்தால்
 பிரம்ஹமுதலான பதினெட்டுப்புராணங்களும் வியாச
 ராலே செய்யப்பட்டதென்று நிச்சயம். கணாதர்முதலா
 ன பத்துரிஷிகள் செய்த புராணங்கள் உப்புராணங்க
 ளாகும். வியாசருடைய மனதி லுருத்திரன் பிரவேசித்
 துத் தாமசபுராணங்களைச் செய்வித்தாரென்று கூற
 முடியாமையால் வியாசரால் செய்யப்பட்ட சைவபுரா
 ணங்கள் புத்தும் தாமசங்களென்று பாஞ்சராத்திரி
 சொல்வது அப்பிரமாணமாயிற்று. உருத்திரர் வியாச
 ரா மோகிப்பித்தே யப்படிச்சொல்லுவித்தா ரெனின்,
 அந்தவியாசர் விஷ்ணுவாம்சரானபடியால் விஷ்ணுவை
 யே சிவன் மோகிப்பித்தாரென்று முடிந்து விஷ்ணுவுக்

நூல்களிற் பெறப்பட்டிருக்கு முண்மையைச் (சிவபாரம் யப்பிரதரிசிநி) என்னுனனில் யாம்விஸ்தரித்திருக்கின் றோமாகையாலாண்டுக் கண்டுணர்க. இன்னும், “ॐக்ஷ்ண ஸ்ரீக்ஷ்ண ஸ்ரீக்ஷ்ண ஸ்ரீக்ஷ்ண” என்னும் சிவதத்வஸுதாநி திவசனத்தானுந்தெளிக.

இதுமட்டோ, ஸ்ரீ ருத்ரமூர்த்திக்கு விஷ்ணுவை யும், பிரமனையும் ஜனகர்களாக விணர்த்தங்கொண்டு சு ருதிகளினி லப்படி யிருப்பதாக விரோதம்பேசிவரு மவ் வெறிகொண்டநாயைக் குலைக்காமல் வாயடங்கச்செய்வாம். பிரமஹ விஷ்ணு ருத்ரர்களென்றுசகலசுருதிஹாஸ புராணங்களிலும் பிரஸ்தாபிக்கப்படுஞ்சந்தர்ப்பங்க டோறுமிந்தக்கிரமத்தை யொருவராலும்மாற்றமுடியாதன்றே! இந்தமூன்று மூர்த்திகளும் மேலுக்குமேல்உத் திருஷ்டர்களா? அல்லது நிகிருஷ்டர்களா? உத்திருஷ்டர்களென்று சொல்வாரெனின், அப்போது ஸ்ரீ ருத்ர பாரம்யம் தானேஸித்தித்தது. நிகிருஷ்டர்க ளென்று சொல்வாரெனின், பிரமஹாவைக்காட்டிலும், விஷ்ணுவுக்கும், விஷ்ணுவைக்காட்டிலும்உருத்திரருக்கும்அபகர்ஷத்வம்ஸம்பவிக்கின்றது. ஆகவே, விஷ்ணுபாரம்யத் தைநாட்டவந்தவவர்மனோரதமும் வீணாய்முடியும். இக் கிரமத்தை யேன்மாற்றக்கூடாதெனில், பிருதிவிஅப்புத்தேஜஸுகளின் கிரமத்தைமாற்றக் கூடாதாகையால் அவைகளின் அதிஷ்டானதேவதைகளாகிய மும்மூர்த்திகளின் கிரமத்தையும் மாற்றக்கூடாதென்பதுசொல்லாமேயமையீம். மூன்று பூதங்களுக்கும் வியாப்பியவியாபகத்வமெப்படியோவப்படியேமூன்று அதிஷ்டான தேவதைகளுக்குமாகும்படியை விரிக்கவேண்டியுதின்றும். இங்ஙனமார்க, ஸர்வகாரணத்வஸித்திவிஷ்ணுவுக்குப்பிராப்தமாவ தெப்படிக்கூடும்? இதனால் விஷ்ணுவுக்குஜனகத்வம்உருத்திரரிடத்திலுண்டாமென்பதெப்படி? கைவல்

பம், காலாக்கினிருந்தும், சுவேதாசுவதாம், அதர்வசிரஸ-, அதர்வசிகையென்னுமிவ்வைந்துபநிஷத்துக்களுக்கும் பஞ்சருத்ரமென்று பிரஸித்தநாமம் பெற்றுவிளங்கு முன்மைத்தேராத இவைகளிலும் விஷ்ணுபாரம்பததைப்பிரவர்த்திப்பிக்க முயலும்பாஞ்சாரத்திரச்சேய்க்கு எப்படியோஜயமுண்டரம்? அதர்வசிரஸில் தியானாவுருத்திரா, தியானம்விஷ்ணு, தியேயாஸர்வைசுவரிய ஸம்பந்தமும், ஸர்வேசுவரமும், ஆகாசமத்தியிலிருக்கின்றவரு மாகிய சம்புவென்று சொல்வதோடு (த்யாயீதேசானம் பிரதத்யாபிதவயமெனமும், ஈசனானமும் பரமசிவனையே தியானஞ்சுப்பதென்கதென்றும்) நிலைபெற்றாடடி யுணர்த்தலா விவவுண்மைகளை யறிபாது வாயில் வந்தனவந்தனகுழலுமம்மா லசசிறுவர்வாதம் மடிந்துபோயிற்றென்க.

இந்தசைவோபநிஷத்துக்களில்படியே கோபாலதபனம், இராமதபனம், ந்ருஷிமஹதபனம், மஹாநாராயணம், ஹயக்ரிவமென்னுமைந்துபநிஷத்துக்கள்வைஷ்ணவமாயிருந்தலாலிவற்றுள்ளனேதேனுஞ்சிவோதகர்ஷங்கூறவிடமிராதேயெனின், இவைகளுக்கு வாச்சியார்த்தம்விஷ்ணுவானபோதிலும், லட்சியார்த்தம் சிவபெருமானாகையால் சொந்தசொத்துள்ள விடத்தில் எம்மவர் பிரவேசிப்பதற்கு என்னதடை? இப்படியே சைவோபநிடதங்களுக்கு வாச்சியார்த்தம்சிவனும், லகதியார்த்தம்விஷ்ணுவுமாகக் கொண்டாலென்னை யெனின், மேல்(கூகூ) வது பக்கத்திற் காட்டியிருக்கும்சுருதியிலபிரமனுக்குப் பரம் விஷ்ணுவும், விஷ்ணுவுக்கு பரம் ஈசனுமென்று கூறியுள்ள தர்மத்தால் விஷ்ணுவுக்கிடம்ஸ்பஷ்டமாகக் கிடைத்திருப்பதால் சைவோபநிடதங்களுக்கு லகதியார்த்தத்வம் அவரிடங்கோடலமையாதென்க. பஸ்மஜாபாலத்தில் விஷ்ணுவானவர் சிரசில் அஞ்சலிசெய்துகொண்டு விவலிங்காராதனஞ் செய்கின்ற

[illegible]

ஆயின், “நாயனாருந்ஞாயந்த” என்ற தேத்யாதி
வசனங்களாற் போந்த விஷ்ணு பாரம்யத்துக்குக் கதி
யேதெனின், மேல் (ஏசு) வது பக்கத்திற் காட்டியிருக்
கும் நியாயமே போதுமாயினு மின்னுஞ் சிலவற்றை
யிண்டு விளக்குவாம். நாராயணருடைய புத்திரனை,

பிரமணுக்கே ஸ்ரீருத்திரமூர்த்தி நீலலோஹித றொன்று பவித்திருக்கும்போது நாராயணரிடத்தி விருந்து நேரோ அவர் ஜநித்திருப்பதிலென்ன ஆசுபயமிருக்கின்றது? அப்படிப் பிரமனிடத்தும், விஷ்ணுவினிடத்தும், பிறந்தவராகக் கொள்ளுமுருத்திரரை நோக்கின், அவர எகாதசருத்ரசுதருத்ர ஸஹஸ்ரருத்ரர்களுக்குள்ளொருவராகவே முடிபுமன்றி ஸம்ஹாரருத்ரராகமாட்டார். மேலிடத்திற்காட்டியபடித்தேஜோதிஷ்டானமானவருத்திரர்ஜனகளும், அப்பதிஷ்டானமானநாராயணர் ஜன்யருமாகத்தீர்மானங்காணுகிறபடியால் அந்தஸமஸூகரந்தீரருடகுநாராயணரிடத்திலுறபத்திசொல்லவது எங்ஙனங்கூடும்? திரிமூர்த்திகளிடிலொருவராகிய ஸம்ஹாரகர்த்தாவுக்கே நாராயணரிடத்திலுறபத்திகூறவிசையாதெனின், திரிமூர்த்தியுத்தீர்னராகிய துரியபரமசிவனே நாராயணரிடத்திற் பிறந்தாரென்று கழுதையோசைகாட்டிக்கத்தவருமப்பாஷண்டிக்கு என்ன சமாதானஞ் சொல்லலாம்? இவைகளையென்றி, அதர்வசிரசில் “*ब्रह्मैवஸ்யுத்தீரஸ்ய ஸ்ரீஸூனீ*” என்று பெறப்பட்ட வாக்கியத்துக்குக் கதி தேடிக்கொள்ளவகையறியாமல் பிரம்ஹருத்ரோந்திராதிகளைக்கற்பங்கடோறுஞ் சிருட்டித்துப் பிரளயகாலத்தில் ஸம்ஹரித்துவிடுகின்றார்ஹரியென்றுமனப்பால்குடித்து மடியுமம்மடையசிரோமணிக்குஎன்னசமாதானஞ்சொல்வது? பிரம்ஹருத்ரோந்திராதிகளோடு விஷ்ணுவையும் ஜநித்த்வொன்று ஸ்பஷ்டமாகக்கூறு மிச்சருதியைப்பண்டிதராயுள்ளபேபொடித்துக்காட்டுங்கால் பல்லையினித்துப்ப்சபச வென்றுவிழிப்பார்போலும், பிரளயகாலத்தில் ஸம்ஹரிக்கின்றவர்விஷ்ணுவென்றுஎந்தச்சருதியிலாவது, ஸ்மிருதிஹாஸபுராணங்களிலாவது, அல்லதுசாமானிய தர்மமாகவுலகவழக்கிலாவது பெறப்படுவதுண்டா?எங்குந்நகாணோமே! இப்படியிகவும்அப்பிரமாணமான ஸம்ஹாரகர்த்திரித்வத்தை விஷ்ணுவுக்குச்சொல்லி

த்திருப்தியடைபவர் எவ்வளவுபொய்யைத்தான் பேச
மாட்டார்? மாயாஸூரியாகையால் ஞானத்தை ஸம்ஹ
ரிக்கின்றவர்களுடையவெனின், ஸ்ரீருத்ரப்பிரஸாதமற்றவ
ர்களுடையஞானத்தைமாத்திரம் விஷ்ணுவால் ஸம்ஹரி
க்கமுடியுமேதவிர அவருடையபிரசாதம் பெற்றவர்களு
கியசிவனடியார்களுடையஞானத்தையொருவராலும்ஸ
ம்ஹரிக்கமுடியாது! முடியாது!! பிருதிவி அப்புவிவிலிமி
ந்து, அப்புத்தேஜஸிவிலிமித்து, அந்தத் தேஜஸ்ஸான
து தானேஜ்வலித்துக்கொண் டிருப்பதுபோல் பிரம்ஹ
தேவன் விஷ்ணுவினிடத்திலும், விஷ்ணுமூர்த்தி ஸ்ரீருத்
ரரிடத்திலுமிலிமித்து அந்தவுருத்திரமூர்த்தி தானே அத்
வைதரும், நித்தியபிரகாசருமாயிருத்தலாலெந்தச் சரு
தியுகதியுபவங்களாலும் விஷ்ணுவுக்கு ஸம்ஹாரகர்த
கிருதவம் சித்தியா நென்பது பசுமரத்தாணியறைந்தா
லென்னநாட்டப்பட்டது.

இதுநிதிக், ஸ்ரீரீயமண்டலமத்தியவந்தியாக நாரா
யணர் பிரகாசிக்கின்ற றொன்றும், பல்லாயிரகோடியண்
டகளுந் நாலிலொரு கூறென்றும், நாசமில்லாத திவி
யென்கிற பரமபதம் மூன்றுகூறென்றும், அவற்றினுள
ளும் வெளியு மந்தநாராயணர் வியாபித்துக் கொண்டி
ருக்கின்ற றொன்றும், அதனால் விஷ்ணுவே பரதத்துவ
மாகின்றன றொன்றுஞ் சாதிக்கவந்தார். “இருத்தமுதலிய
வேதத்திரயங்களாகிய நிதிக்கக் கோசமாகியமண்டலத்திலிருக்கு
மாதித்தனை அதிக்கத்திருக்கும் புருடராகியசிவபெருமானே ஆதித்
தியோகிடதம் “இவனே பூதாதிபதி” என்று சுட்டிக்கூறுகின்றது.
“இவனேபூதாதிபதி” என்றன் மாத்திரையானே ஆதித்யாந்தரி
யாமி சிவபிரானென்பது துணியப்பட்டாதாம் பிறவெனின்; அற்றன்
து: இரணியமபி” “என்றும், “இரணியிவாகு” என்றும், “அம்பி
தாபதி” என்றும், “உமாபதி” என்றும்வ்ஷிபிபிடதங்குதுதலின், ஆ
தித்யாந்தரியாய் சிவபிரானேயென்பது தெற்றெனத்துணியப்படு
மென்கி, மண்டலமும், அதிலாதித்தனும், அவர்க்குதித்திரானமாகிய
சிவபிரானும், அவர்க்குதித்தும், அவற்றினையுணர்ந்தாயொழும்பயனு

மென்னுமியை ஆதித்தியோபநிடதத்தாற் போதரும்பொருள்களாம். இதனை யுணர்ந்தார் காயத்திரியையு முணர்ந்தாரோயாவர்.”

“இனிக்காயத்திரிக்குரியபொருள் சிவபிரானே யெனத்துணைநிற்கு ஆதித்தியோபநிடதமேயமையுஞ் சான்றும். காயத்திரிமந்திரப்பொருள் சிவபிரானே சவிதரவன்று. என்னை? அதனகத்துள்ள பர்க்கசத்தஞ் சிவபிரானுக்கேயிடுகுறியாகலானும், அவரே அதிவைப்பினாரோரிப்பவராகலானுமென்பது. அப்பர்க்கசத்தம் அகாராரந்தமன்று ஸகாராரந்தமெனின; அதனகத்துள்ள யத்சத்தமும் தத்சத்தமும் முறையேபுல்லங்கமும் நபும்ஸகலங்கமு மாகலிற்றம் முள் அந்வயமுறு. ஆகவே, அந்வயமாதற்குரிய அபின்னைக்கீதையவாய்நிற்கும். அதனால், ஸகாராரந்தமெனல்பொருத்தாநெனமறுக்க. வியாகரண நூலார் அஸுன்பிரத்தியயமாககருதுப்பிரத்தியயமாக நற்றிலவந்தபதங்களுக்கு ஆக்யில்லதாத்சசம்வருமென்றலின் அமத்திராயணச்சுருதியில் அகாராரந்தமாகக்காணப்படுதலின், திரிந்தகாரகமாகியகருந்தமேயென்க. இந்தவமத்திராடணச்சுருதி “பர்க்கர்சியானிக்கற்பாலர்” என்றும், “பாக்கப்பெயருடையான் உருத்தரன்” என்றுங்கூறுமுகத்தானே அது ஸகாராரந்தமென்றலை நிராசரித்தது. காயத்திரியின்முதற்பாதததைக் கடாலிடைகளாகுறி “இரண்டாம்பாதம்பர்க்கமயம்” என்றதலவகாரப்பிராம்ஹணமும் ஸகாராரந்தமென்றற்கிடந்தராத.”

“அற்றேல், எந்தப்பர்க்கன் எமதுபுகதியைப்பிராரோரிக்கின்றான் அதனைத்தியானிக்கிறோம்” என்றுலங்கபேதம் பேராதர அர்வயித்தில் அமக்குஞ்சாலாதெனின்;—காயத்திரிக்குரியபொருளாகிய சிவபிரானதுபெயராகியபர்க்கசத்தம் அவரின்வேறுகாத ஒளிக்ஞமுண்மையின், “அதனைத்தியானிக்கின்றோம்” என்பது அந்தப்பர்க்களேயுடையபுடைத்தாயவொளியைத்தியானிக்கிறோமென்றுபொருள்படுதலின், எமக்கதுசாலாமை யாண்டையதென்க. இதுசாம்பம்ருதி நூற்றுணிபென்க. “அதுவேயக்கரம்” என்றும், “அதுசவிச்சாலினுள் அறிக்கப்பட்டபொருள்” என்றும், “அதனினின்று மறிவங்குறித்தது” என்றுஞ்சுவேதாச்சுவதரோபநிடதம் கூறுதலினுலுங் காயத்திரிக்குரியபொருள் சிவபிரானேயென்பது தெற்றெனவுணர்க. இக்காயத்திரிமந்திரம் பர்க்கராகிய சிவபிரானேயே யணர்ந்துவந்தாலும், சவிதரவெனினுஞ் சத்தமாதிரிபற்றி ஆதித்தன்மேலுஞ்

செல்லும். பிறுண்டும் ஒருகடவுளையுணர்ந்த மந்திரஞ்சத்தவொப் புமையாற்பிறகடவுண்மேலுஞ் செல்லுமென மூனிவர்கூறுபு: அது அருக்கனைத்தெய்வமாகவுடைய இருக்கு விசுவதேவசத்தவொப்பு மையாற்புடனதேவர் மேலுஞ்செல்லுமாற்ற னுணர்க. பிறவுமன் ன. இனியிவ்வாறன்றி, கிரகபூசாவிதியில் “சம்” என்றுதொடங்கிய மந்திரத்தாற்சனிபூசையும், “உத்புத்தியசுவ” என்றதனாற்பூசையுங் கூறுதலுங்காண்க. “இருக்குயசுர் சாமமென்னும் வேதமூன்ற னையுந் குணர்ந்தபிரமன் அவற்றின்சாரமாகிய மூன்றுபாதத்தை யுடைத்தாய இக்காயத்திரியைக் கண்டான்” என்றமறுவாற்கூறப் பட்டது” எனக்கற்றுணர்ந்த மேலோர்காட்டிய நியாய விஸ்தீரங்களைக் கண்டபின்னரு மெந்தக்கபோதியோ விஷ்ணுவைக் காயத்திரிப்பொருளென்று சொல்லத்து ணிவான்?

இனிப்பரமபதமென்னும்விஷ்ணுலோகத்துக்கு அளவைகூறத்தொடங்கிப் பல்லாபிரகோடி யண்டங்களுந் நாலிலொருகூறும், அந்தப்பரமபத மேனையமுன்றுகூறுமென வெளிப்படுத்திக் கொண்டுவவரதிரிஷ்டமே! அதிரிஷ்டம்!! காற்கூறுகிய பல்லாபிரகோடி யண்டங்க ளும் பிராகிருதமே யாகையாலேனைய முக்காற்கூறுமது வேயாதலமையும். அதுனல்பரமபத மென்னும்விஷ்ணு லோகம்பிராகிருதிகாரியமெனலாகியதனுள்ளும்வெளியு மேனையபல்லாபிர கோடியண்டங்களிலும் வியாபித்தி ருப்பதுபோலவே நாராயணர் வியாபகராயுள்ளாரென விழுக்காதென்க. ஸ்ரீகைலாசம் அப்பிராகிருதமாகையா லாண்டநாராயணர்விபாபகஞ்சாராது. நாராயணரேபிர கிருதிஸ்வருபராதையா லவர்க்குப்பிராகிருத்யதீத ஸ்தா னங்களில் விபாபகமுண்டாதல் யாங்ஙனம்? அப்பிராக் ருத புலனமாகிய ஸ்ரீகைலாசபதியைநோக்கப் பிராகிரு தபுலனாபதியாகியுவிஷ்ணுவுக்குப்பாரமயஞ் சித்தியாதந் தையால். இவ்வுண்மைத் தேர்ச்சியின்றிக் கூபமுண்டேம் போற்கதறல் அஸாமஞ்சஸமாபிற்றென்க.

இதிலிருந்து, ஸ்ரீமஹாபாரதத்தில் பிரணவத்துக்குப் பொருளானவுன் பகவானாகிய விஷ்ணுவென்று சொல்லப்பட்டமையால் சமஸ்தவேதவேதாந்தவேத்யராயுள் ள்வர் அந்தவிஷ்ணுவே யென்றறியத்தக்கதென்றும், இவ்வுண்மையை “*नारुयणोऽब्रुवत्*” என்று னுஞ்சுருதியாலறிந்திடலாமென்றும், இதனையறியாதசைவர்கள் பலவாறு சிவபாரம்பதையஜார்வேதம் *நாலாவது* காண்டத்திலுள்ளதாகநாட்டமுயலுகின்றொன்றும், அந்தநாலாவது காண்டத்தின்னடுச்சங்கிதையிற்பெறப்பட்டவதுவாகம்பதினொன்றனுளாவது அதுவாகத்திற்போந்தமுன்றுபஞ்சாதியின்றற்பரியத்தை வித்தியாரண்யார்தமதுபாஷ்யத்தில் அக்னிப்பிரதிபாதித மென்றுபரிஷ்காரமாகவுணர்த்தியிருக்கின்றொன்றும், சிவனிடத்தில்தனக்குண்டாகிய அபிமானத்தாலிராவணனஉருத்திரனை நமஸ்கரிக்கிறேனென்று நமகசமகதையுண்டாக்கிவைத்ததால் அது வைதிகமாகாதென்றும், அன்றியும், ஜார்வேதத்தில் *க-வது* காண்டம் *ந-ம்* பிரசினம், *ரு-க-எ*, அதுவாகங்கள், *உ-வது* காண்டம், *ரு-ம்* பிரசினம் *க-ம்* அதுவாகம், *க-ம்* பிரசினம், *யி-ம்* அதுவாகம், *உ-ம்* பிரசினம் *அ-ம்* அதுவாகம், *ச-வது* காண்டம் *ச-ம்* பிரசினம் *யக-ம்* அதுவாகம், *ரு-வது* காண்டம் *உ-ம்* பிரசினம் *அ-ம்* பிரசினம், *எஜார்வேதசாகையில்* *உ-ம்* அஷ்டகம் *ச-ம்* பிரசினம், *க-ம்* அதுவாகம், *ஷ- அஷ்டகம்* *அ-ம்* பிரசினம், *எஜாராரணம்*, *ந-ம்* பிரசினம் *யக-ம்* அதுவாகம், *க-ம்* பிரசினம், *க-ம்* அதுவாகம், இவைகளில் விஷ்ணு பாரம்ப்யமேசித்தித்திருப்பதால் அவரே பரமபதியாவொன்றறியத்தக்க தென்றுங் கூறித் திருப்தியடைந்து கொண்டனர்.

இதனைமூறையே மறுத்துச்சமாதானங்கூறுவாம். *यौनोऽब्रुवत्* என்று பிரணவசப்தவாச்சியம்

புரிபாசிவைக நிஷ்டமாகச்சுருதியிற் பெறப்பட்டது. அ
ன்றியும் “புஷ்டீஷ்மீபுஷ்டீஷ்மீ” என்று பெறப்பட்ட
மையுஞ்சான்றும். இன்னும், “புஷ்டீஷ்மீபுஷ்டீஷ்மீ” என்று
இலிங்க புராணத்திலும், “புஷ்டீஷ்மீபுஷ்டீஷ்மீ” என்று
ஆதித்தியபுராணத்திலும் பெறப்பட்ட வுண்மைகளாலும், கடவல்விமாண்டிகையா
தர்வசிரசசிகாப்ரசசிதோபநிஷ்தாதிகளிற் பிரதிபாதிக்க
வும் ரஹஸ்யார்த்தங்களாலும் பிரணவமானது சிவபர
மாகவே வியாக்கியான ஒரு செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.
“புஷ்டீஷ்மீபுஷ்டீஷ்மீபுஷ்டீஷ்மீ” என்று குதசமஸிதாவசனத்தால்பிர
ணவத்துக்கு முக்கியவோத்தியாயுள்ளவர் சிவபெருமா
னும், கௌணவோத்தியாயுள்ளபோ விஷ்ணுவாநிபிறரு
மென்று பெறப்பட்டசத்தியார்த்தங்களையெல்லாழகிக்
கிற் பாரதத்திற் பெறப்பட்ட பிரணவார்த்தம் விஷ்ணு
வுக்கெம்மட்டிற் பிரயோசனப்பட்டதென்பது வெட்ட
வெளியானதால், பிரணவார்த்தப்பொருளாயுள்ளவர் ஸ்ரீ
சிவபெருமானென்பதேயினிது சாநிககப்பட்டது. இத
னால் வேதவேதாந்தவேதபராயுள்ளவரு மந்தப்பரமே
சுவரரென்பதே யமையும். இவ்வுண்மை “புஷ்டீஷ்மீபுஷ்டீஷ்மீ
புஷ்டீஷ்மீபுஷ்டீஷ்மீ” என்றுஞ்சிவவசனம் ச
வேதாசுவரத்திற் பெறப்பட்டமையாலும்விளங்கும். இ
ங்ஙனமாயின், “புஷ்டீஷ்மீபுஷ்டீஷ்மீ” என்றற்றொடக்கத்து
ச்சுருதிவசனத்துக்குக் கதியாதெனின், “புஷ்டீஷ்மீபுஷ்டீஷ்மீ
புஷ்டீஷ்மீ” என்றதுமுதலாகியவிடத்திலென்னசமாதானமு
ண்டாகுமோவதனையேயிண்டுஞ்சிந்கிக்கற்பாலதென்க.
“புஷ்டீஷ்மீபுஷ்டீஷ்மீபுஷ்டீஷ்மீ” என்றுபுராணத்திலும், “புஷ்டீஷ்மீபுஷ்டீஷ்மீ
புஷ்டீஷ்மீ” என்று ஆதித்தியபுராணத்திலும் பெறப்பட்ட

வசனங்களால் பிரமனது கர்ப்பத்திற் சென்று குதத்தி
ன்வழியாய் அதோக்ஷஜனென்னும் பேரால் வெளிப்ப
ட்ட விஷ்ணுவினுடைய மகிமை வெளிப்பட்டது. மே
லே யோரிடத்திற்காட்டிய அதர்வசிகாவசனத்தால் ஸ்ரீப
ரமசிவனிடத்தினின்றும் விஷ்ணுவுக்குற்பத்தி பெறப்ப
ட்டது. முதற் சுருதியிற் பெறப்பட்டது பிரதமஜந்ம
மும், பிற்போந்த வசனங்களிற் பெறப்பட்டது கல்பா
ந்தர ஜந்மமுமாக மேலோர் கூறாநிற்பர். இன்னும்,
“ஸ்வஃஸ்வரூபாஸ்வரூபாந் | ஸ்வரூபாந் ரூபாந்
ரூபாந் ரூபாந் ரூபாந் ரூபாந்” என்னும் ருக்வேத வசீனத்
தால் உமாஸஹாயராகிய பரமேசுவரர் சூரிய சந்திராக்
னி முதலியவற்றைப் படைத்தாரெனவும், அப்படியே
விஷ்ணுவையும் படைத்தாரெனவும் வெளிப்பட்டது.
இப்படிச்சுருதி நிஷ்டமாகப் பரமேசுவரரிடத்தில் ஜந்ம
ராய்விளங்கும் நாராயணரை அவருக்கு ஜந்மராகிய அப
பரமேசுவரரைக் காட்டிலும் பரதத்வப்பொருளாகநிச
சயித்தல் யாண்டிசையும்? இவ்வுண்மை நியாயங்களா
ல் வேதப்பிரவித்தமான பரதத்வப்பொருளாயுள்ளவ
ர் ஸ்ரீசிவபெருமானென்றே கண்டாகோஷமென வைதி
கச சிரேஷ்டராயுள்ளபேர் முழங்குவரென்க.

இன்னுமந்த வாக்கியம் நாராயணோப நிததத்திற்
போந்த தொன்றாகலானவ்வுபநிடதம்பற்றியேயதனுண்
மையை விசாரிப்பாம். “நாராயணோப நிததத்திற் கூறிய
உபாசனை சிவோபாசனை யென்பதுவும், அதன்சட்கூறிய உபாசிக
கப்படும் பொருளினது உருவஞ் சிவருபமென்பதுவும், மீமாஞ்சகர்
கூறும் உபக்கிரமோபசங்காரநியாயம்பற்றித் துணியப்படும். அத
ன்கண் உபாசனையைக் கூறிய தொடங்கிய உபக்கிரமத்தின் கண்
னுள்ள வாக்கியஞ் சிவருபங் கூறிமுடிந்த உபசங்கார வாக்கியத்
தோடியைந்து ஒருபொருள் படுதலின். இங்ஙனந்துணியப்படவே,
ஆண்டு நாராயணனுக்கு உபாசிக்கப்படுதன்மையும், உபாசனையா
ந்தன்மையும் ஓராற்றினும் பொருந்தாமையின், அவன் அவ்விர

ண்டு மல்லனென்பதாவும், பாரிசேடத்தால் உபாசகனென்பதாவும் போதரும். அல்லதாவும், ஆண்டு “நாராயணனுடைய இருதயாக்கினியின் சிமாகத்தியிற் பரமான்மா உளன்” என்றவாக்கியமே வேறுபிரமாணம் வேண்டாது அவனுபாசகனென்பதை வலியுறுத்தும். அதுவலியுறுத்தமாறென்னையெனின், “நாராயணனுடைய இருதயத்திற் பரமான்மாவுளன்” என்று கூறினமையின், அவனைப் பரமான்மாவென்றல் பொருந்தாமையினென்க. நாராயணன் தனது இருதயாக்கினிக்குக் கண்ணிருந்துகொண்டு தானே தன்னையுபாசிப்பனெனின்; அக்கூற்றியாவார்க்கும் நகைவினைக்குமென்றொழிக.

அற்றேலஃதாக; நாராயணன் மேல் வைத்து உபாஸனையை வருணித்தவாறென்னையெனின்; நாராயணனுடையவிருதயமும், அதன்கட்டகாரமும், அதன்கட்பெரிய அக்கினியும், அதன் சிகாமத்தியிற் பரமான்மாவு முன்னென நங்நனமருத்தவாதம்படக் கூறு முகத்தானே, ஆசரிப்பவருக்குச் சிந்தனை போதர விசிட்ட புருடன் மேல்வைத்து, உபாசனையை விதித்தவாறென்க.

அற்றேல், ஆண்டு இருதயம் வேறேதப் பட்டதனான் அது நாராயணனுடையதென்றல் பொருநதாதாம் பிறவெனின்; அற்றன்று: நாராயணப் பிரகரணத்திற் கூறப்பட்ட விருதயம்பிறரைச்சார்த்தம் கியைபின்மையின் அஃதவனுடைய தென்றல் பெருந்துமென்க.

அற்றேலஃதங்நனமாக, யதிப்பிரகரணத்திற் பூர்வாறு வாகத்தான் விதிக்கப்பட்ட உபாசனையாவர்கண்ணதெனின், ஆண்டையையு பற்றி ஆராய்வார்க்கு அதுவுஞ் சிவபிரான கண்ணதென்பது தெறநெனப் புலப்படுமென்க. அஃதேல், ஆண்டு நாராயணனைப் “பரப்பிரமம்” என்றும், “பரஞ்சோதி” என்றும், “பரதத்வம்” என்றும் கூறுதன மலையாம்பிற வெனின், அற்றன்று: மாந்திரிகன் கருடபாவனையாற் கருடனோடத்துவிதமாய்நின்றவழி அக் கருடனென்றே கருதப்படுதல்போல நாராயணன் சிவபாவனையாற் சிவபிரானோடத்துவிதமாய் நின்றவழி அங்நன முபசரிக்கப் பட்டானாகலின், மலைவயாண்டையதென்க. இவ்வொற்றுமைபற்றியன்றே அருச்சுனற்குக் கீதை நூல் செவியறிவுறுத்தகண்ணன் “யானே உலகெல்லாமாயினேன்” என்றதாவும், சிவபிரானது விசுவரூபத்தைத் தான்காட்டியதாவும், “ஏனைவற்றைக் கைவிட்டு என்னையே வழிபடுக” என்றதாவும், அதனை உறுதியாகக் கொண்ட அரு

ச்சுனன் அவன்கூறிய கருத்து நோக்கிச் சாங்காறுஞ் சிவபூசை செய்தனவும், கண்ணன் மேலிட்ட போதுகள் சிவபிரான் திருமுடிமேற் கண்டனவுமென்க.

அற்றேல், ஆண்டுப் பரமான்மாவின் விபூதியில் வைத்துப் பிரமன்முதலிய தேவரோடு சிவபிரான் படிக்கப்படுதன் மலேவாம்பிறவெனின்; அற்றன்று: ஆண்டுப் பரமான்மாவின் விபூதியில் வைத்துப் பிரமன்முதலிய தேவரோடு படிக்கப்பட்டமையின் சிவசத்தத்தானுணர்த்தப்பட்டவன் சங்காரத்தொழிலைச் செய்யு மரணென்பது தெள்ளிதிற்பெறப்படுதலினுனும், ஆண்டுப்பரமான்மாவெனப்பட்டவர் அயனரியரென்னுந் திரிமூர்த்திகளையு நியமிக்குந் துரியமூர்த்தியாகிய சிவபிரானாகலானும், சிருட்டித்தொழிற் றித்தொழில்களைச் செய்யு மயனிபோற் சங்காரத்தொழிலைச் செய்யு மரனும் அவரதுவிபூதியேயாகலானும், மலைவயாண்டையதென்பது. அற்றேல், ஆண்டுப்பரமானமாவின் விபூதியில் நாராயணனைப்படியாத தென்னையெனின்; கைவல்லியோப நிடதத்திற் கூறிய தகரவிதையில் அவனும் விபூதியிற் படிக்கப்பட்டானாகலின், இவ்வுபநிடதத்திற் படியா துய்த்துணரவைத்த தென்பது.” எனக்காட்டிய நியாயமேபோதும்.

இனி எஜார்வேதம் நாலாவது காண்டமத்தியிற் சிவபாரம்பத்தை நாட்டமுயலுஞ் சைவர்களுடைய பிரயத்தினம் நிஷ்பிரயோஜனமெனக்கதறவந்த வந்நீன் செவியனுக்கென்ன சமாதானம் பகர்வது? “**‘‘పంచక్షరీషపదే సవిభూతియద్రా ధ్యాయస్థయాస్ఫురితేనచతుర్ధకాండః| కాంజేసర్వయ జలేవవిభూతితేన ఋక్సమముధ్యమణినాచవిభాంతిపదః’’**” என்னும் பிரமாణ వசనத்தால் పஞ்சాక్షరీమந்திரமானது చివలైనను అక్షరాత్వయపతత్తాలూ, నుత్రాత్యాయమెనకిర నమకమానదు అంత ప్రీపంశాక్షరీయాలూ, ఎజార్వేత స్థంబంతమాన మృతలేమృకాండంగలి నిడైయే నిన్నర నాలావதுకాండమ్ నమకత్తాలూ, ఎజార్వేత మడ్లంగ లూమ్ అంతనాలావது కాండత్తాలూ, ఎల్లాలేతంగ లూమ్ రుక్ஸరమంగలుక్కிடైయే నాయకమనిపోల్విగங్ గూమ్ ఎజార్వేతత్తాలూమ్ పికాసిక్కిన్దనవెన్రుపె

றப்பட்டது. இவ்வுண்மையை யாம்வெளியிட்டிருக்கும்
தணிகாசல ஸ்தவமென்னும் பிரபந்தத்தானுங் கண்டு
ணர்க.

(எசர்வேதத்துக்கேற்றமுனாத்தது.)

“ஐந்தெழுத்தழிவில் சிவவெனுயிரண்டா
லலருமவ்வைந்தினு லுயாகொண்
முநதசீருத்ர நமகமுமதனான
முதலெழுகாண்டதி நடுவே
யுநதுநாலாவதொப்பில் காண்டமுமற்
றுளவதன லெசர்வேதம்
வநதொளிர்நருமென நிவசுத்தனன்றணிகை
வாழ்வெனவந்த கண்மணியே.”

(வேதமடங்கலும் விளம்பலிதென்றது.)

“எசொனும்வேதத்தா லுளவெல்லா
வேதமும்வயநகு மிங்கதன
லிசையுமெம்பெருமை யன்றிமாமறைக
ளேத்துறுதென்றெனக்கிசைத்தான
அசரமுஞ்சரமு மாகியல்லவுமா
மருட்பரன் தன்னில்வேறுகாக்
கசமுசற்கிளையசேயெனந் தணிகைக்
கநதவேளென்னுயிர்ததுணியே.”

என்னும் பாடல்களே யவை. இக்கருத்தையே
யன்றோ “மும்மறையுண்டு மறையின் முனிவிலெழுகாண்டதிற்,
செம்மைதருநடுக்காண்டந் சேர்நதவெழுசங்கிதையி, லம்மநடுச்
சங்கிதையி னாகியீரெழித்தநடுப், பொம்மஹவமர்மதுவின் பொ
ருளாவானெவன்மைந” என வரன்றோருங் கூறியிருக்கி
ன்றனர்? எல்லாவேதங்களிலும் எஜர்வேதமேயுயர்ந்த
தென்பதற்குப் பிரம்ஹவல்லி யுப்பரிஷத்தில் “ஸ்ரீஸுமே
அநுஸ்ரூஷ” என்கிற அதுவாகத்தில் “சுஷ்யுஷர்ஷு:। ருத்
கீஸுஷு:। ஸுமேஷு:। அநுஷு:। ருத்ஷு:।” என்னும்

வர்க்கியங்கள் பிரகாசித்தலால் அவயவங்களில் சிரஸ்ஸு பிரதானமாவதுபோல் எஜர்வேதம் சமஸ்தவேதங்களிலுஞ் சிரப்பிரதானமாய் விளங்கிற்றென வெல்லாவேதங்களையுஞ் சிவபெருமானது திருமேனியினங்கங்களாகக் கூறவந்த பகுதியில் வேதபுருஷனறுதியிட்டொத்திருக்கின்றனன். இன்னுங் காயத்திரீ ஹ்ருதயாதிகளில் பிரீதஸ்ஸந்தியில் காயத்திரீதேவதை ருக்வேத பிரம்ஹஸரஸ்வதி ரூபத்துடன் ஹம்ஸவாகனியாகவும், மத்யஸந்தியில் ஏஜாவேத சிவபார்வதி ரூபத்துடன் விருஷபவாகனியாகவும், சாயங்கால ஸந்தியில், சாமவேத விஷ்ணுலட்சுமிரூபத்துடன் கருடவாகனியாகவும் விளங்குந்தன்மையுண்மையால் சிவபெருமான் சர்வவேதாத்மகராயினும் எஜர்வேத ஸம்பந்தத்தால் விசேஷித்துரைக்கப்பட்டவ ராயினா.

இங்ஙனமாக, எஜர்வேதத்தாற்சிவபாரம்யம்ஸ்த் தியாதெனக் கூறவந்த வவ்வேழைமதியை யினிவென்னசெய்யலாம்? அப்பாஞ்சராத்நிரசசேய்காட்டிவந்த சமாதானங்களினிடையே எஜர்வேதத்தி லஷ்டகங்க ளிருப்பனவாகவும், அவற்றாலும்விஷ்ணுபாரம்யம்ஸ்த் திகுருமெனவுங் கூறியமுதனர். வேதமிருந்தஜூரில் குடியிருந்தறியாதவெறித்தாதருக்கென்னவிளங்கும்? எஜர்வேதமானது ஸம்ஹிதபாகமாகியவேமுகாண்ட மெனவும், பராயாதமாகியமூன்றுகாண்டமெனவும், ஆரண்யக ஸங்கியாபாகமாகியவொருகாண்டமெனவும், உபநிஷத்தாகியவொருகாண்டமெனவும்பன்னிரண்டுகாண்டங்களாகப்பிரிந்துஸம்ஹிதாகாண்டம்(சச)பிரசினங்களும், பராயாதகாண்டம்(உஅ)பிரசினங்களும், ஆரண்யகஸங்கியாகாண்டம்(ரு)பிரசினங்களும், உபநிஷத்காண்டம்(ரு)பிரசினங்களுமுடையனவாகிமொத்தம்(அஉ)பிரசினங்களைக் கொண்ட தொன்றாமென வேதவித்யாபார்ங்கசீலர்கள்

விதந்துரைப்பர். இப்பகுதிகளில் முதலேழு காண்டங்
கள் மாந்திரமெனவும், பின்னவை பிராம்ஹண மென
வும் பெறப்படும். இவற்றிலேதானே காஷ்டகமுதலிய
பாகுபாடுகளுண்டு. அஷ்டகமாதிகள் ருக்வேதத்தன
வேயன்றி எஜர்வேதத்துக் கில்லையென்பது ஸுப்பிர
ஸித்தம். இப்படி வியவஸ்தாபுபத்தால் கிருபிக்கப்ப
டும் ஸத்யார்த்தங்களை யறியும் புண்ணியமில்லாத மந்த
மதிகளோடு தலையடித்துக்கொள்வதுகஷ்டம்! கஷ்டம்!!

இனிஸீருத்ரமென்றும், சகருத்ரீயமென்றும், ருத்
ரஸூக்தமென்றும் பிரஸித்தமாயுள்ளவதுவாகங்களை அ
க்னிபரமாக வித்யாரண்யர் பாஷ்யஞ்செய்தாரெனவும்,
அதனாலது சிவபாரம்யத்துக்கரதாரமாகாதெனவும் பிர
ஸ்தாபிக்கவந்த வப்பாஸிசர்சேட்டையைக் கொஞ்சம்
அடக்குவாம். அவர் புன்மதத்தில் சம்பிரதாயமாய் வா
டிக்கொள்ளுமனேகம்பொய்களிலொன்றாக வித்யாரண்
யரை அக்ஷோப்யமுனியென்பவன் வாதத்திற் பின்னிட்
டோடும்படிச் செய்தானென்னு மாதிக்கயத்தையும் மறந்
து அநியாயத்தில் அத்யாபகரணைவரும்புகழும்வித்யாரண்
யராம் விமலவேதியர் என்று அவனாபீண்டுப் புழந்தது
அதிசயம்! அதிசயம்!! அவ்வித்யாரண்யரொவ்வளவுயோ
க்யமுடையாரொன்பதைக்கொஞ்சம்பரியாலோசிப்பாம்.
அவரும், அவருக்குப் பரமகுருவான சங்கராசாரியரும்
வேதபாஷ்யம், வேதாந்த பாஷ்யங்களைச் செய்திருந்த
போதிலும் வாமசாக்ததந்திரங்களால் மது மாம்ஸங்க
ளையே ஸேவித்தவர்களும், அஸங்காத்மவாதத்தால் ஸ்
வேச்சாசாரமுள்ளவர்களுமாக வவர்களுடைய பிரபந்
தங்களாலேயே துலங்குகிறபடியால் அவர்களை வேத
பாஷ்யமெனவும், அசங்கரர், அவ்வித்யாரண்ய மெனவும்
பட்டங்கள் கொடுத்தொதுக்கி விடுவதே விவேகிகள் து
ணிபாம். அன்றோர் மத்தியபானஞ் செய்தாரென்பதை

ச்சங்கர விஜயத்தா லறியலா மன்றியும், வித்யாரண்யர் செய்த சூதஸம்ஹிதாவியாக்யான முதலிய பிரகரணங்க ளாலவர்வாடிசர்க்க்தொன்பதும், ஸ்வேச்சாசாரமுடையா ரொன்பதும் வெளியாகின்றது. இன்னும் அவர்செய் திருக்கும் பஞ்சதசப்பிரகரணத்தில் “ಅಪ್ರವீಶ್ಯவைಶ್ವಂ ಪೃಥ್ವீಶ்யஞ்சுக்ஷ்ணம் | ಇಪ್ಪಂಶுக்ஷிவஸூನಿ ನனாಭீர்ಗುಂಧிಭವಃ ” என்னும் வசனத்தால் ஞானிகள் அகங்காரத்தைச் சிதா த்மாவைப் பிரவேசிப்பிவியாமல் வேறாகப் பார்க்கிறார் கள். ஆகையால் கோடிவஸ்துக்களையிச்சிக்கட்டும். கிர ந்திபேதம்வந்துவிட்டபடியால் அந்தவிசைகளினாலவ ர்க்குயாதொரு கேடுமில்லையென்று பெறப்பட்டது. ஞா னிகளுக்குச் சகலவிசையுமுண்டாயிருக்கலா மென்று மேலிடமேயன்றித் தியானதீபிகை முதலான விடங்களி லுங்கூறியுள்ளாராகலின் அவரையும், அவருடையகுரு க்களையும் ஸ்வேச்சாசார பிரவர்த்தக லித்தாந்திகளாகி ய வேதபாஹ்யரொன்பதிலென்ன வாகேஷப் மிருக்கின்ற து? இவ்விஷயங்களை யறியாமையால் ஸ்மார்த்தர்க ளெ ல்லாம் அநியாயத்திலன்னோதைத் தங்களாசாரியர்களு எ மயங்கி மடியாநின்றனர். வித்யாரண்யர் வேதத்துக் கும், சூதஸம்ஹிதை, பராசரமுதலியநூல்களுக்கும் வி யாக்யானங்கள் செய்து முக்காற்பங்கு வைதிகத்தைக் கெடுத்தாரோனுங் காற்பங்காவது அவரிடத்திலுண்மை தேரும். சங்கராசாரியர்விஷயமோவெனின், மணற்சோ ற்றிற்கல்லாராய்வதுபோலாம். அவரால் ஸ்மார்த்தர்கள் பெற்றிருக்கும் பயன்யாது? எந்தஸ்மார்த்த தர்மங்களை அவர்தாபித்தனர்? ஆவற்றைக் கோபித் தழித்தவரோ யாயினராகையாலவரை ஸ்மார்த்தர்ஆதரிப்பது பாவம்! பாவம்!! அவரைக்காட்டிலும் வைத்யநாதாநிகளையா தரிப்பது உசிதமாம். இப்படி விசாரமுகத்தாலஸாமஞ் சஸமாய்ப் போகுஞ் சங்கராசாரியர், வித்யாரண்யர்க

ஞடைய வாக்குகளுக்குச் சீவிப்பில்லா தொழிந்தமை யால்புருத்ராஸுத்தவிஷயத்தில் வித்தியாரண்யருடைய பிரஸ்தாபம் பிரயோசனப்படாமற்போயிற்றென்க. இனி யுண்மை விசாரத்தில் “நஹுநஹுநஹு” என்றுபக்கிரம த்தில் ஹேருத்ரா! உம்முடையகோபத்துக்குநமஸ்காரம் என்று கோபமுள்ளவராகத் துதிக்கப்பெற்றவராகிய வு ருத்திரரை அககினியென்று எப்படிச் சொல்லலாம்? விஷ்ணுமுதலான சகலபிரபஞ்சத்தையும் ஸம்ஹரிப்ப தினாலும், ந்ருவிம்ஹன்முதலான வைஷ்ணவாவதாரங் களோமர்த்தனஞ் செய்வதினாலும் உருத்திரனென்கிறசிவ னே கோபமுள்ளவனென்று பிரஸித்தமாயிருக்க வந்த ருத்ராஸுத்தத்தைச் சிவபாரம்யமற்றது என்று ஆகாத் தியங் கூறுவதை வித்வான்களெப்படியொப்புளார்கள்? தக்ஷயாகத்தில் வீரபத்திரராக புருத்ரமூர்த்தியவதரித் து விஷ்ணுவை நாகபாசத்திற் கட்டியுருட்டியும், சூரிய னுடையபல்லையுடைத்தும், மற்றத்தேவர்களையுருத்தி ராஹ்வானமற்றயாகத்தில் வந்ததற்காகவுசிதமானபடித் தண்டித்தும், தக்ஷனுடைய சிரசைச் சேதித்துப் பின் னர் ஆட்டின்றலையையவனுக்குக் கூட்டியு மதுக்கிரகிக் கையில் தக்ஷன்பரசிவமகிமையறிந்து அவ்வாட்டுமுகத் தோடிருந்து துதித்தபாகமேயன்றோ நமகசமகங்களை னஸுப்பிரஸித்தமாயுள்ளது?

இதுகளை யறியாமல் இராவணன் நனக்குண்டா கிய வபிமானத்தால் ருத்ரனை நமஸ்கரிக்கிறேன் என்று கூறியள்ளதே நமகசமகமென்று கொடுக்கவந்த பேரிழ வுக்கென்ன செய்வது? இராவணன் செய்ததெனின், அது வேதத்திலேன்சேரும்? அதற்கு வித்யாரண்யர் முதலினோன்வியாக்யானஞ் செய்வார்கள்? இராவ ணன் சிவனிடத்திற் நனக்குண்டாகிய வபிமானத்தாற் செய்தானென்று பிதற்றியதையும் மறந்து அது அக்னி

பரமாயுள்ளதென்றுபின்னர்க்கூறியதென்னை? அதற்கு வக்தா இராவணனாகாவிடினும் அவனுடையவாக்குக்கு அது விஷயப்பட்டபடியால் அவைதிகத்வம் பெற்ற தெனின், “*ஸ்ரீராமாஸ்துநீதாஸ்து ரக்ஷஸ்ஸம் நுந்நு*” என்னும் ஸ்ரீமத்ராமாயணவசனத்தால் இராக்ஷசர்கள் நாலுவேதங்களை யு முணர்ந்தவர்களென்று வெளிப்பட்ட மையால் அன்றோர் வாக்குகளுக்கு விஷயப்பட்ட ஹேதுவால்வேதமடங்கலுக்கு மப்பிராமாணியத்வமே ன் வித்திக்காமற்போகும்? வேதத்தின்மிகவும் அநதி காரிகளாகிய பாஞ்சசரத்திரிகள் அத்யயனஞ் செய்வத னற்கூட வேதத்துக்கு யாதோ ரப்பிராமாணியத்வமு நேரிடாமலிருக்கும்போது பிரம்ஹ குலத்திலுதித்தவ னான இராவணன் ஸ்ரீருத்ரத்தை யத்யயனஞ் செய்தத னால் அதற்கு எப்படி அப்பிராமாண்யத்வமுண்டாம்?

இதுநிற்க, வித்யாரண்யர்தாமென்னை, ஸ்ரீருத்ரத் தை அக்னிசப்தத்தால் வியாக்யானித்தவர் அது சி வபாரம்யமாகாதென வேதாவது காட்டியதுண்டா? “*ஸுத்ருவஃஸுத்ரு ஸ்ரீருத்ரஸ்தாஸ்தாஸ்தாஸ்தாஸ்தா*” என்கிற சுருதியால் பரிதிரிசியமானாகிய அக்னி யுருத்திரனெ ன்றும், அவ்வுருத்திரனுக்குக் கோரதனு வென்றும், அகோரதனுவென்றுந் தனுத்வயங்க ஞுண்டென்றும், அவ்விருதனுவுகளுக்கும் அபிஷேகவசதானாகள் பிரீதி கரமென்றுமுதகரித்து அக்னிகருதுசரமேஷ்டகாஜ்யா பிஷேகத்தில் வினியோகங் கூறியும், ஜபாபிஷேகாதி விதிகளைச் சிவப்பிரீதிகர முக்கியசாதனமாகக் கூறியும் நிர்ணயித்திருக்கின்றனர். அப்படியே பட்டபாஸ்கராசா ரியர்களெல்லாமும் தங்கள் பாஷ்யங்களில் தீர்மானஞ் செய்கிருக்கின்றனர். அன்றியும், சிவாஷ்ட ஸூர்த்தங்க ளில் அக்னியொருஸூர்த்தமாதலும் அவருண்மையைக் காட்டும். “*ஸுத்ருவஃ ஸுத்ருவஃ*” என்கிறசுருதியானது

[illegible]

சூரியலக்ஷணம்! ஸம்வம்ஸூரிதர்ஸாஸ்யே ருத்ரீஷ்டுரஜீவா” என்று
ஸ்காந்தத்தினும் “ஸ்ரக்ஷிஸ்த்யம் ஸுரக்ஷிஸ்த்யம் புருஷஹ்ஸஸ்யம்!
த்யஸ்த்யம்ஸ்த்யம்ஸஸ்யம்ஸ்த்யம்ஸ்த்யம்” என்று ஆதித்யபு
ராணத்தினும் முறையே போந்த வசனங்களாலும் புரு
ஷசப்தம் ஸ்ரீருத்ர பரமாகவே ருதியாகப் படிக்கப்பட
டது. விஷ்ணுவோடுவெனின், “வாஸுதேவஃஸுரக்ஷிஸ்த்யம்” என்
னுஞ்சுருதியாலும், “ஸ்ரக்ஷிஸ்த்யம்ஸுரக்ஷிஸ்த்யம்” என்னும் ஸ்மி
ருதியாலும், “ஸ்த்யம்ஸுரக்ஷிஸ்த்யம்” என்னும் புராண
வசனத்தாலும் ஸ்திரீயென்பது வெளிப்பட்டவாறறிக.
இன்னும், “ஸ்த்யம்ஸுரக்ஷிஸ்த்யம்ஸுரக்ஷிஸ்த்யம்” என்னும்
பிரமாணத்தால் மூலசக்தியாகிய கௌரியினது அவதா
ரமாக விஷ்ணுமூர்த்தி படிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். இப்
படி வெளிப்பட்ட பிரமாணஸாதகங்களால் நாராயணர்
புருஷராதலும், அவரோ புருஷஸக்தத்தால் படிக்கப்
பட்டவராதலுஞ் சேராமே தானேபோதரும். இதனா
ல், அதனுபக்கிரமத்திற் பெறப்பட்ட புருஷவாசகப்
பிரயோசனத்தின்படியே மத்தியகதவாக்கியங்களாகிய
“ஸ்த்யம்ஸுரக்ஷிஸ்த்யம்” என்னும் வாக்கியங்களுஞ் சிவ
ப்பிரீதிகரமே யாயின. ஆண்டு முதலிடைகளிற் போந்த
படியாகாது “ஸ்த்யம்ஸுரக்ஷிஸ்த்யம்” என்றுபஸம்ஹாரத்
திற் பெறப்பட்டதனாலுபக்கிரம வசனகதபுருஷாகி சப்
தங்களையும் லக்ஷமீபதித்வ ஸாதாரணலிங்க தாத்பரிய
விசாரத்தால் விஷ்ணுபரமாகவே கொள்ளாமோ வெ
னின், “ஸ்த்யம்ஸுரக்ஷிஸ்த்யம்” என்னும் வசனமே அதுவா
கையால் அது குக்ஷமவேத்தராயுள்ள பிராம்ஹணரு
க்குச் சொல்லிய பலசுருதியென்ப தறியாது அதிற் பெ
றப்பட்ட பரமபுருஷனுக்குப் பத்தினிகளே யாண்டுப்
படிக்கப்பட்டனவென்பது சர்வாபத்தமென்க. மஹாலத்

சுமிக்குண்டாகிய சிறப்புடைமை கீர்த்திக்கு விஷ்ணு பத்தினியாகக் கொள்ளுந் தன்மையிற் சேராமையே யாண்டுப்படிக்கப்பட்டவர் விஷ்ணுபத்தினிகளென்பது ஸாமஞ்சஸமாகா தொழிந்தது. அதற்குரிய பொருளைக் கூறுங்கால் எந்தப் பிரம்ஹணனானால் புருஷ சப்த வா ச்யனான சிவனைப் பூர்வோத்தர குணவிசிட்டனாக வறிந் து ஆராதிக்கின்றானோ (தஸ்ய-அந்தப்பிரம்ஹணனது, வசே - வசத்தில் (தேவதைகள்) அஸன்-இருந்தனர்.) அவருக்கு ஹீலட்சுரீபதவாசயமான கீர்த்தியும், ஸ ம்பத்தும் பத்தினிகளைப்போலும் வசிமமாகுவர் என்று மேலோர் விஸ்தரியாறிப்பர். அன்றியும், அதில் “ஃ ஷுசுஷீஸீஸு:” என்றுள்ளவாக்கியத்தில் சாதாரணப்பிர ம்ஹ சப்தங்களைக்கூறி அந்தப் பிரம்ஹம் எவ்வடைப் பட்டதென்னும் பரியாலோசனையில் அமிர்தத்வ மோக்ஷபாவத்தால் ஈசான றென்றினிது சிவனையே விளக்கி ற்றன்றிநாராயணாதிசப்தங்களால் விஷ்ணுவைமருந்துக கேனும் மறந்துங் கூறாதொழிந்தமைகாண்க. இவ்வுண் மைகளையறிந்தே ருத்ரநியாயஸத்தில் புருஷஸூக்த ஹருதயம்என்றுபோதாயனமுனிகள் வினியோகஞ் செ ய்திருக்கின்றனர். இதனால், அந்தப் புருஷ ஸூகதத்திற் சொல்லப்பட்ட சாதூர்வர் னாதிஜனகத்துவமும் ருத்ரா கரிஷ்டமாகவே சாதிக்கப்பட்டது. இப்படி ஸ்ரீருத்ரஸூ க்தபுருஷஸூக்தங்க ளெல்லாமுஞ் சிவைக ரிஷ்டமாகு முண்மை தேராதா அப்பாஞ்சராதிர பாஸிசர் முடி வாகக் கரட்டிய வேதபாகங்களும் பரசிவப்பிரதிபாதித மென்பதே அமையும். எஜர்வேதத்தில் க - வதுகாண் டம்;-கூ - ம் பிரசினம், ரு-கூ-எ-அதுவாகங்கள், உ-வது காண்டம்;-ரு - ம் - பிரசினம், -கூ-ம் அதுவாகமென்ற தேத்யாதிகளாகக் காட்டியவைகளேயவை. அவரிலக்க க்குறிப்பிட்ட வாக்கியங்களை யுத்கரித்துக் காட்டாமை

யார் யாழ்மம்வாறு செய்தனம். அவரந்த ஸாக்ஷியங் களில் விஷ்ணு பிரத்வங் காட்டுங்கால் யாழ்மந்தவாக் கியங்களைக் கொண்டே சிவபாரமயத்தை நாட்டிக்கொ ள்ளப் பின்னிடேம் ! பின்னிடேம் !! ஈண்டுவிரிப் பிற பெருகும்.

இங்ஙனநிற்க, அவ்வந்தியஜமதச்சேய் திரிபுண்டர தாரணவிஷயத்தில் அநேக நிஷித்த வசனங்களைக்கொ ட்டிக்குலைத்தது. அந்தவசனங்களெல்லாம் பிரேதகிருத் யவிஷயங்களென்றறியாமல் ஸார்வவிஷயிகம், ஸார்வகா லிகமென்பது எப்படியுத்தமாகும்? பாஞ்சராத்திரி அஸை திகனாகையால் சுருதிஸ்மிருதிகளை யதுசரியாமல் பிரேத கிருத்யத்திலும் புண்டரதாரணஞ் செய்துகொள்ளுகி ருள். இவன் தனையுமோர் வைதிகனாகச் சொல்லிக் கொள்வதைக்காட்டிலும் வேறு அதுசிதமின்று. சைவ ரும், ஸ்மார்த்தரும் வைதிக சீலராகையால் பிரேதகிருத் யங்களில் புண்டரததை வர்ஜித்திருக்கின்றனர். பாஞ்ச ராத்திரிக்குரிய யோனிபுண்டரத்துக்கு உபநிஷத்திரமா ணவாக்ஷியஸகலங்கூடவில்லையென்றுமுன்னமேதானே சொல்லி யிருக்கின்றோமல்லவா? அப்பெருமபேதை யார் அன்னியபுண்டரததைத் தூவித்தாரேதவிரத்தமது புண்டரத்தைச் சுருதிப பிரமாணததுடன் பூஷிததுக் காட்டினரா? அப்படிக்காட்டினா லன்றோ வவ்விஷயத் திலவரோடு எதிர்த்து வழக்கிடலாம்? சதூங்கஸனி யத்துடன் யுத்தத்துக்கு வரும் வேற்றரசனோடு ஞான புள்ளவனெதிர்ப்பானன்றித் தன் பலமில்லாதவனுடன் யுத்தத்துக்குப் பிரவர்த்திக்க மாட்டானல்லவா? ஆகை யால், புண்டரதாரண விஷயத்தில் பாஞ்சராத்திரியுடன் வழக்கிட்டிருக்க நாயிச்சிக்கவில்லை. இனி ஷெ பழிமொ ழித்திரட்டல் (சக) முதல் (இச) வது பக்கம்வரையில் பதவிநிந்தையையும், பாஞ்சராத்திர மகிமையையு மே

சூகிறபடியால் அவனே தேவன். யாநால் சூபேரன்விளங்குகிறானே அவர்பரமசிவன். அவரைத்தள்ளி அன்னியனை யுபாசித்திறவன் நரகத்துக்காளாவ நென்று டொருள் தரலால், விஷ்ணுபரத்வபோதகமாகவே மேல் வாக்கியத்தைக் கிரகிப்பது அயுத்தமென்க.

[illegible]

[illegible]

வசனங்களேறையமென்றேற்பட்டதனால், சரபோப நிஷத் துக்குப் பாஹ்யமாயிருக்கக் காட்டிய ஷெ புராண வசனங்கள் ஜீவியாவென்க. ந்ருவிம்ஹத்தால் சரபத் துக்குமரணம் நேரிட்டிருந்தால், அது ந்ருவிம்ஹதாப நீயோபநிஷத்திற்சொல்லியிருக்கவேண்டுமே! அப்படிச் சொல்லப்படாத விண்விஷயத்தை அப்பாஞ்சராத் திர முர்க்கசிரோமணியெடுத்தாள்வது எப்படியுசிதமாகும்? ந்ருவிம்ஹன்னுவிஷ்ணுவைச சரபம் வதஞ்செய்திருந் தால், உலகத்திலீ (ந்ருவிம்ஹஜயந்தி) எப்படியேற்படு மென்று அப்புலவரேறுவினவியதும் அபிருஷ்டோத்தர மாக விருக்கின்றது. “*नृणां विष्णुः पश्यन्*” என்றும், “*सर्वं पश्यन्*” என்றும் விளங்குமாற்றால், சரபருபியானபரமசிவன் ந்ருவிம்ஹ விஷ்ணுவினதுகொவத்தையடக்கி, அவருடைய தோலைமாத் திர முரித்து வஸ்திரமாகத் தரித்துக்கொண்டதாகச் சுருதிகாணப்படுகின்றதேதவிரச் சரபத்தை விஷ்ணுவதஞ்செய்து விட்டதாக எந்தச்சுருதியுங் காணப்படவில்லையே! இவ்விஷயத்தை முன்னிடங்களிற் பிரஸ்தாபித்துக் கண்டித்திருப்பதோடு, எம்ம(சிவபாரம்யப் பிரதரிஸிநி)யிலுமே ராளமாய்க் கண்டித்திருக்கின்றோமாகையாலிங்கே யிம்மட்டில் விடுத்தாம்.

இங்ஙனநிற்க, (*सर्वं पश्यन्*) என்று சங்க ராசாரியர் அநேகவிதமாக விஷ்ணு பாரம்யத்தையே பிரதிஷ்டாபித்துப் பாஞ்சராத் திரமதவுத்தாரணஞ் செய்ததாகப்புலம்பினர். இதைப்பற்றி, ஸ்ரீகந்தாசிவாசாரி யீஸ்வரமிகள் தமதுமுதற்பாகத்தில் விசாரித்திருப்பதே போதும். சைவர்கள் அவரைத்தம்மவராகத் திருந்தினு ளென்றுகூறுவதற்கு அடையாளமாக அவர் மடாலயங்க டோறுஞ் சந்திரமெனள்கிவரர் பூசையும்; அவருக்கும், அவருடைய சிஷ்யர்கட்கும் பஸ்மருத்ராஷ ஸ்ரீ பஞ்சா

கூடாஸேவையும் பிரலித்தமாயிருத்தலேபோதும். இப் பேதை சொல்லியபடியானால், சங்கராசாரியர் சிஷ்யர்களாகத் தங்களைச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறவர்களை லாம் பாஞ்சராத்திர மதப்பிரவேசஞ்செய்து சங்கசக்திரங்களால் தேகத்தைச் சுட்டுக்கொண்டிருக்கவேண்டுமே! அந்தச்சங்கராசாரியராவது சூடுபாட்டுக்கொண்டதாக வேதாவது பிரமாணங்காட்டினாரா? அவைகளொன்று மில்லாதிருக்கப் பாஞ்சராத்திரத்தை யவர்தாயித் தாரொன்பது என்னமுடத்தனம்? பின்னும், அவர் சொல்லிய சிவாநந்தலஹரியில் (वाणेश्वरसूत्रसूत्रसूत्रसूत्र) சுலோகங்களை விஷ்ணு பரதவஸாதகமாகக்கொண்டு குலைக்கவந்த விணர்த்தங்களுக்கெல்லாம் நாமுத்தரஞ்சொல்வதில் மனுவைக்கவிலை. ஏனெனின், பாகபதாரணைவரும் அவரைப் பஹஷ்காரஞ் செய்திருக்கையால், அவர் வசனங்கள் பிரமாணமாகா. அவைகளைப் பிரமாணமாக வெடுத்துக் கொண்டாலல்லவோ வவற்றின் குணதோஷங்களை விசாரிக்கலாம்? அவைகளுக்குப் பாஞ்சராத்திரிகள் சரியானவாததஞ் செய்தாலும், அல்லது தப்பர்த்தஞ் செய்தாலும், அவைகளை யாஞ்சிந்திக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. கர்மபத்தியோகஞானங்க ளென்கிற நாலுமார்க்கத்திலுமுட்படாமல் சூனியவாதத்தின் முடிந்த பாஷ்யாதி பிரபந்தங்களைச் செய்து உலகத்தையெல்லாங்கெடுத்து நாசம்பண்ணினவராகிய சங்கராசாரியருடைய வசனங்களையாவது, நடத்தைகளையாவது பாசபதாக்கண்யரொருவரும் மதியாராகையால். அவருக்குச் சைவசின்னங்களிருந்தஹமகொண்டே கொஞ்சமாவது அவரைச் சைவர்கள் தம்மவராக வுபசாரம்பாராட்டுவதன்றி வாஸ்தவத்தில் அஸாமஞ்சஸமேபெறும். இன்னுமப்பாஞ்சராத்திர மூர்க்கொழுதிவிடுத்த சிஷ்யர்களின் அவிலேகபூரணகுருவின் கதையாய் முடிந்தலாவைகளை விசாரியாது அறியே விடுத்தாம்.

இங்ஙனமிற்க, “அஃமூத்ஸதேத்ரீ ஸஜீம்முதிநித்தாயீ! அ
ஹாஸ்ஸபிச்சுந்திரசாமண ப்ரதிமாடி” என்னும் வசனத்தால்
உம்முடைய காசிசுகுந்திரத்தில் எல்லாருக்கும் முக்தி
வழித்திக்க நான் ஸன்னத்தாகிறேனென்று இராமன் சிவ
னைப்பார்த்துச் சொன்னதாக ஸ்ரீராமதாபநியோபநிஷ
த்திற்குப் பெறப்பட்ட தென்று அப்பண்டிதலிம்ஹம் கா
ணித்து. இது உள்ளது தான். இதற்கு நாமஸமாதானஞ்
சொல்லவேண்டியதும் அவசியந்தான். பாஞ்சராத்திர
வித்தாந்தியாவது, அவனுக்குத் துலயர்களான சுப
ணக ஜைன பௌத்தாதிகளாவது உபநிஷத் பிரமாணத்
துடன் வாதித்தால் அவர்களுக்கு ஸமாதானம் வைதிக
ராயுள்ளபேர் சொல்லவேண்டியது அவசியமல்லவா?
ஆகையால்து விஷயத்தில் ஸ்ரீ குருவாவின்ஷ்டத்தில், கர்
மாகாண்டத்தின் மூன்றாவது பாதத்தில், பன்னிரண்டா
வது அததியாயத்தில், சுகபரிக்கித்து ஸம்வாதத்தில் தீ
மானித்திருக்கிற வேதோபப்பிரமஹணப் பிரமாணங்
களை விவரிக்கின்றாம். (பரிக்கித்துவானவர்) “*భగవన్*
*భస్మజ్ఞానాల బృహజ్ఞానాయోర్ధ్వం శివమంత్రస్య తారత్వం కశ్యప
ప్రత్యక్షేయம் | ద్రిశు మహాసముదౌ రామమంత్రస్య తారత్వా
చ్యుతి
ఇత్యస్త
దవ்யஸ்தా ప్రసక్తైః శివస్య రామశ్చ్యుత్వం రామస్య శివశ్చ
శ్చ్యుత్వంచేషద్యయంచోక్తం యది కాసు వ్యవస్థితే:*” என்னும் వసనమ్
களால் ஐயா பகவானாகக் கோ! பஸ்மஜாபால பிருஹஜ்
ஜாபாஸிலோபநிஷத்துக்களில், காசியில் சிவமந்திரம் எப்
படித்தாராகமென்று சொல்லப் படுகிறதோ, அந்தப்
படியே ஸ்ரீராமதாபநியோபநிஷத்து முதலிய வழியில்
இராமமந்திரம் தாரகமென்று சொல்லப்படுகின்றது. அ
வைகளில் சிவனுக்கு ராமசிஷ்யத்வமும், இராமனுக்குச்
சிவ-சிஷ்யத்வமும் கேட்கப்படிகையால், வேதாந்தங்
களிலுங்கூட வியவஸ்தையுண்டாவது கஷ்டமாக விருக்
கின்றது. இப்படிச் சீருதிகளுக்கே பரஸ்பரம் விరోத

ஸ்ரீ ஸ்ரீமதேவமாயை: | ஸ்ரீமதேவமாயை: | ஸ்ரீமதேவமாயை: ||
என்னும் வசனங்களால் வாராய் பூபாலகா! விசாரிக்கு
மனவி லுன்னுடைய நிச்சயமானது சாஸ்திரங்களுக்கு
ம், பூர்வீகப்பெரியோர்களுக்கும் ஸமாதானமாகாது. சு
ருதிஸ்மிருதிபுராணங்களில் பரமாத்மாவான சிவனுக்கு
விஷ்ணுமுதலானஸகலதேவர்களைக்காட்டிலும் ஸ்ரீஸா
ஷ்டியகூலானது உத்கோஷிக்கப்படுகிறதல்லா? திருஆவி
னகீழமர்ந்திருக்கும் ஸ்ரீமத், தகதினாமூர்த்தியே ஸர்வா
சாரியஸ்வாமியாயிருக்க அவருக்குவேறே ஆசாரியர்யா
வர்? எதற்காக வவருக்கு ஆசாரியர் வேண்டும்? கருண
நிதியும், நித்தியசுத்த விபுத்தாத்ம நிஷ்டருமான அவர்
விஷ்ணுமுதலான ஸகலருக்குங் குருவென்று சொல்
லப்படுகின்றோதவிச, அவருக்குமேலே யோர்குரு
விருப்பதாக வோரிடத்திலுள்ள சொல்லப்பட வில்லை.
இதனால், தாபநீயோபநிஷத்திற் சொல்லப்படுகிற ராம
தாரகத்வம் முக்கியமாகாது. அது கிராமமுததிக் குப
யோகமாகையாலும், சிவனுக்குச்சிஷ்யத்வம்சாரியருத்ர
ரூபமாகையாலும், காரணவிஷ்ணுவானராமசந்திரமூர்த்
தியிடம்வீருத்தமுண்டாகாது. இது போலவேவிஷ்ணுவு
க்கு ஜாபலசுருதியிற் சொல்லிய சிவ சிஷ்யத்வமுமாகட்
டுமேயெனின், அதுகூடாது. ஏனெனில், சிவனுக்கே
ஆலவிருட்சத்தடியிலிருப்புமுதவிபனபிரஸித்தமாதலா
லும், காரணவிஷ்ணுமுதலானவர்களுக்கு அவைகள்சொ
லப்படாமையாலும், தாமுபதேசஞ்செய்யும்படியான
ஆசாரியஸ்தானத்தை யடைந்தவராகிய ஸ்ரீ தகதினாமூ
ர்த்தியாகிற பரமேசுவரர் விஷ்ணுவாதிகளைத் தாரதம்ய
மாக அந்த உபதேஷ்ட்டிருஸ்தானத்தி லேற்பாடுசெய்
திருப்பதாலுமேயாம். இதனால், பரமகுருத்வம். சிவனு
ரொருவருக்கே ஸ்ரீநந்தம். இந்தச்சிவோத் கர்ஷத்தால்
விஷ்ணுவாதி துஷணமாவது, விஷ்ணுவினிடமெவனுக்
காவதுபேசையாவது ஸ்வப்னத்திலும்வராது, விஷ்ணு

வானவர் சிவபக்தர்களுக்குள் ஞாயந்தவராகையாலும், சிவபக்தர்களுடைய ஆராதனம் சிவாராதானஞ்செய்பவனுக்குச் சாஸ்திரத்தில் வெகுவாக விதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், விஷ்ணுவாராதன மற்ற சைவனுக்குச் சங்கராபிரஸாதமுண்டாகாமையாலும் புத்திசாலியான சாமபவன் ஜநாரத்தனனை அவசியமபூஜிப்பன் என்று சொல்லி மீண்டும் பிரதஸ்தாபிக்கின்றார்.

[illegible]

து, ஸ்தோத்திரம்பண்ணினதாயுள்ள விதிகாசத்தை நீ யுணர்ந்திலேபோலுமென்று பரிசுதித்துவைத் தெளிவித் துச் சுகப்பிரம்ஹரிஷி சந்தோஷித்தனர். இவ்வுண்மைக ளால், ஐ. தாபநீயோபநிஷத்வாகுகியத்தினேற்ற மிங் வளவினதென்று வெளிப்பட்டது.

[illegible]

விளங்கினதுபோல் ஸ்ரீராமர் லீதையுடன் கோதா வரியில் ஸ்நானஞ்செய்து லட்சுமணருடன் கூடி விளங்கினான் என்று பெறப்படுகின்றது. இந்த வுலமையாலுஞ் சிவபாரமயம் வித்தித்திருப்ப தறியாது, உருத்திரன் ஸ்நானவாஸியாகையால் அபூஜ்யனென்கிற அபிப்பிராயத்தால் அகஸ்தியாச்சிரமத்தில் அவருக்கு அகஸ்தியர் ஸ்தானங்கொடுக்கவில்லையென்று பிணங்கியமுத கோவிந்தராஜன் என்னும் பாஞ்சராத்நிரக்கமுதையின் வியாக்யானத்தைச்சிஷ்டர்கள் பார்த்தால் ஸஹிப்பார்களா? ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியை அபூஜ்யரென்று வாலமீகிபசுவான் கொண்டவராகில், இராமனுக்கு நிக்ருஷ்டவுலமையைக் கொல்லுவாரா? இப்படிப் பரம்பரையாகவே ருத்ரத்தேவனும் வித்தித்திருக்கிற பாஞ்சராத்நிரக்கருக்குக் கல்பகோடிகாலைம் லொரவரும் பிபாகாதி நரகங்களில் வவித்த பின்னராவது மோக்ஷஸ்தானமான வைதிகஸம்பிரதாயத்தில் பக்தியுண்டாகு மென்றெண்ணத் தக்கதாயிருக்க வில்லை. இதில், “युद्धसङ्घातवाञ्छित” என்று விஷ்ணுவுடன் கூடிய வருத்திரா போலென்று வேறேபாடஞ் சொல்வது அபூதவுலமையென்று வியாக்யாதாசொல்லியிருக்கின்றனன். அப்போதும் இலட்சுமண ஸாப்யம் விஷ்ணுவுக்கும், இராமஸாம்யம் உருத்திரருக்கும் நேரிடுகிறதெயென்று வருந்தியழவேண்டியவனாகியவவ்வெறித்தாதன் இராமாயணம் சைவமாய் முடிதலால்தாமஸகாவியமென்று பேசுதித்துக் கைவிடாமல் அதற்கொரு வியாக்யானஞ் செய்யவந்து பரிபவமெய்தியது அவனுடைய மந்தபுத்தியிருந்தபடியென்றறிக.

இதுநிற்க, காசியில் சிவஸந்நிதியில் கோவிந்தகாக் காட்டினும் அதிகமான தெய்வமில்லையென்று மோகத்தோற் சொல்லிய வியாசருடைய கைகள் நந்திபகவானால் ஸ்தம்பிக்கப்பட்ட தென்பதற்கும், “सन्निवृत्तिवाञ्छित”

என்று கேசவசப்தத்தைச் சிவபாமாக்கி முன்னர்த்தஞ் சொன்னதற்கும் விரோதிக்குமேயெனில், முன்சொல் வியது யெளகிக அர்த்தமும், பின்சொல்லியது ரூபியர்த் தமூமாகையால் பூர்வோத்தரவிரோதமில்லை. “காஸ்து வ்யாஹார” என்றவிடத்தில் விஷ்ணுவானவர் சிவனைக்கிதத்தற்காக மாடாகச்சுமந்தது குற்றமில்லை யென்று ஸமாதானம் தேடிக்கொண்டதை மறந்துவிட்டு (இக்கா டிச்சால்மூலையெருதென்று) அந்த விருஷபத்தைத் தூவி த்தழிந்த வப்பஞ்சமர்க்கே பூர்வோத்தர விரோதமாகப் புலம்புவது வழக்கமேதவிர நமக்கில்லை. இன்னவாபா சங்கள் பலவுளவற்றை விரிவஞ்சியெடுத்துக் காட்டாது விடுத்தாம்.

இங்ஙனநிறக, சங்கசக்கிரமுத்தினைகளை நெருப் பிறகாய்ச்சித் தோள்களிற் சுட்டுக்கொள்ளுகிற அவை திகாதுஷ்டானத்தை ஸ்மிருதிபுராணங்கள் வெகுவாகத் தூஷித்திருக்கும் பாகங்களைத் தப்பர்த்தங்கள் செய்து தனக்குபகாரமாக அவற்றை ஸமர்த்தித்துக்கொண்ட வப்பாஞ்சராதிரியின் பிரஸங்கத்தைக்கொஞ்சம்படித் துக்காட்டிப் பின்னர்ச்சபேடிகைசெய்வாம். எங்ஙனமெ னின், “கேசவயஜ்ஞாநீஷு யஸ்யநாந் ஸுபிகாரிசா! ஸ்ரீஹரிஸ்ய ஸ்ரீஹரி ஸ்ரீஹரி” என்னும் வசனத்தில் வேதங்க ளிலும், யஜ்ஞங்களிலு மெவனுக்கதிகார மில்லையோ, அவன்சக்கிராதிகளைத் தடுக்கச்செய்வித்துப் புஜதவ்யங் களிலுந் தரித்துக்கொள்ளவேண்டியது என்று அர்த் தம் ஸ்பஷ்டமாகப் பிரகாசித்தலை மறைத்து வேதங்களி லும், யஜ்ஞங்களிலும் அதிகரிக்கவேண்டில் அவசியம் சக்கிராரங்களுஞ் செய்துகொள்ளுகி் கடவென்னது அவ் வந்தியஜஸ்சேய் அர்த்தஞ்செய்திருக்கின்றான். (இதைத் தவன் என்னேவினாப்பாணென்றால்) என்றதேதயாதி சிலத்திருஷ்டார்த்தங்களையுங் காட்டி யிருக்கின்றனவெனின

னெழுதியபடிச் சுலோகார்த்த மிருத்தாலல்லவா. திரு
 ஷ்டார்த்தஞ்சேரும்? (குதிரையில் சவாரி செய்யவதிகார
 மற்றவன், கழுதையில் சவாரி செய்வானென்றப்போல்)
 அறியத்தக்கது. அதுபடித்தமான இவ்விஷயத்தில் அதி
 கிவசனங்களைச் செலவுசெய்ய மனமற்றிருக்கிறநாம் க
 ணக்கிறந்த தப்பர்த்தங்களைச் செய்திருக்கு மக்கார்த்
 தப்ரஹயர்க்கு எப்படிஸமாதானஞ் சொல்லலாம்? ஆகை
 யால், மார்க்கண்டேயருக்கொப்பாகச் சிரஞ்சீவித்வத்
 தைக் கொடுக்கின்ற சிவதத்துவஞானத்துக்கு ஸாதன
 மான வேதஸாரதத்தைவிட்டுப் பாஞ்சராதத்திரியின் முதத்
 தைவிசாரிக்க மனமற்றிருக்கின்றோம். ஆனால், மார்க்க
 ண்டேயருக்கு விஷ்ணுப் பிரஸாதத்தால் சிரஞ்சீவித்வத்
 திடைத்ததாகச் சடகோபன் கூறிய தாதப்பாட்டுகளைப்
 பாஞ்சராதத்திரிகள் கொண்டு குழறிவழிகின்றனர். அ
 வைவருமாறு; (புக்கடிமையினற் றன்னைக்கண்ட மார்க்கண
 டேய னவனை, நக்கபிரானுமன் றுய்யககொண்டது நாராயண
 ருனே) எனவும், (கண்டிந தெளிந்தங் கற்றார் கண்ணற்காளன்றி
 யாவரே, வண்மண்மலாத்தெரங்கன் மார்க்கண்டேயனுக்கு வாழு
 நா, லிண்டைச்சடைமுடி யீசனுடன் கொண்டசாச்செல்லக், கொ
 ண்டங்குத் தன்னொடுங்கொண்டின் சென்றதுணர்ந்தமே) என
 வும் போந்தவாறறிக. இவை சீவித்தலுக்குப் பிரமாண
 ம்வேண்டுமல்லவா? இத்தெந்தினப்பாட்டுக்காரனைவே
 தந் தமிழ்செய்தமாறனெனவன்றோ பாஞ்சராதத்திரிகள்
 பொங்கி வழிகின்றனர்?

[illegible]

கன்குறையுள்ளவர்களைப் பற்றி என்னும் வாங்கியங்களை விசாரிப்போம். பிரம்ஹர்வர்த்தத்தில், மஹாபாண்டவமென்னுமாலமரத்தடியில், மஹாஸத்திரமென்கிறயாகத்தின்பொருட்டுக்கூடிய செளனகர்முதலான மஹரீஷிகள், குருபிரம்ஹர்வர்த்தமாக ஸயித்துக்களைக்கையில் தரித்தவர்களும், தத்துவத்தை அறியவேண்டுமென்கிறவிசை யுள்ளவர்களுமாகிச் சிரஞ்சீவியான மார்க்கண்டேயரையடைந்து பிரஸ்னஞ்செய்தார்கள். எதனால் நீர் சிரஞ்சீவியாகவிருக்கின்றீர்? எதனாலானந்தத்தை யதுபவிக்கின்றீர்? என்று கேட்டவளவில் மார்க்கண்டேயர் சொல்லுகிறார். அது பரமரஹஸ்யசிவதத்வஜ்ஞானஸித்தியாலென்றவளவில் பின்னும் அந்தப்பரமரஹஸ்யசிவதத்வஜ்ஞானமெதுவென்று பிரசினித்தவர்களுக்குத் திரும்பவுஞ்சொல்லுகிறார். எதனால்தக்பிணமுகரான சிவபெருமான் அபரோகாமாகப் பவிப்பாரோ, அதுவே பரமரஹஸ்யமான சிவதத்வஜ்ஞான மென்றறிவீர்கள். எவர் ஸர்வத்தினும் பரமகாலத்தில் ஸர்வத்தையுந்தன்னிடத்திலேயே யுபஸம்ஹாரஞ்செய்து தன்னுத்மாநந்த ஸுகத்தில் ஸந்தோஷித்துக் கொண்டிருக்கின்றாரோ, எவர்தனக்குத்தானே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றாரோ, அவரோதேவர் என்றுணரக்கடவீர்களென்று அறிவித்தனர். உபரிஷத் பிரமாணத்தாலும், மார்க்கண்டேயருடைய வசனத்தாலும் பரமரஹஸ்ய சிவதத்வஜ்ஞானத்தினாலேயே மார்க்கண்டேயருக்குச் சிரஞ்சீவித்வங்கிடைத்ததாகத் துலக்கமாயிருத்தலுக்குவேறாக வைதிக ஹீனனாகிய சடகோபன் கூறியபாட்டைக் கொண்டெப்படி பொருவன்சபையேறலாம்? இவன் வேதம் அறிந்தவனாகுலிப்படி வேதத்திலில்லாததும், வேதத்துக்கு முழுவிதோதமானதுமாகிய சங்கதியைக் குழறிவழியலிடமுண்டாருமா? இவனுடைய சோதனப்பாட்டாத்பெருமோசம்போக நேரிட்டிருப்பதறிந்த வைதிகர்கள் இவ

னையும், இவனுடையதாதப்பாட்டுகளையு மரைக்காசுக்
கும் மதிக்கமாட்டாரெனவறிக.

இன்னும், “சுபநந்தரவாசு சாஸனம் ஸாஸனம்: பகி
சாஸனம்” ஸாஸனம் ஸாஸனம் ஸாஸனம்” என்னும் வசனத்
தை இன்னபுராணத்தி லுள்ளதென்று கூறாமல் சூதஸம்
ஸிதாவாக்கிய மென்று ஸ்ரீ சுந்தரசிவாசாரியஸ்வாமிக
ளகாட்டியது தப்பென்று அப்பாருசராத்நிரச் சூதரமு
ருமிற்று. இது விஷ்ணுவைப்பரிபாலன கர்த்தாவென்ற
வொருவனைப்பார்த்து இன்னலோகாதிபதியான விஷ்
ணுவென்று சொல்லாத குற்றமுள்ளவனாகப் பவிஷ்கா
ரஞ்செய்யமுயலு மூடன்செய்கையிலெண்ணத்தக்கதே
தவிரவேறில்லை. இதனால், அதைததப்பென்றுரைக்கவ
ந்த வவ்வெறிததாதனிடமே தப்புவெளிப்பட்டமைகா
ண்க. அம்மாதேவிசசேய்,ஸ்காந்தம் தாமஸபுராணமெ
னறுகழித்திருக்கிறோமென்று முன்கூறியதைமறந்து அ
ந்தஸ்காந்தத்தினந்தாக்கதமாகிய ஸூ சூதஸமஹதாவச
னத்தைத்தனது மதத்துக்கு அநுகூலமாகவர்த்தஞ் செ
ய்வதாகப் பிரதிஜ்ஞைசெய்துகொண்டு அதைப்பாழாக்
கிற்று. எங்ஙனமெனின், ஸ்ரீமந்நாராயணனுடையசிர்ஹ
ங்களானசங்கசக்கிராநிகளோடேகூட கூடாதேவதை
களுடையசிர்ஹங்களானபாச, தண்ட, அங்குசங்களா
லேயும்அங்கிதராகிறது சிறந்தபாபத்தின் பலனாகையா
ல், அப்படிப்பட்ட தாபத்தையடையக் கடவீராகவென்
றுசபித்ததாகக்காட்டுகிறது என்று பொருள் கூறியதே.
இப்படி யெவ்விடத்திலாவது ஸம்பவிக்குமா? வைஷ்ண
வன் சைவசிர்ஹத்தைத்தரித்துக் கொள்ளுவதாவது,
சைவன் வைஷ்ணவ சிர்ஹத்தைத்தரித்துக் கொள்ளுவ
தாவது உலகவழக்கநதிலுங் கரணமே! இப்படிவிருத்
தார்த்தவாதியாக வெளிப்பட்டவனை யென்னசெய்யலா
ம்? இவன் ருமஸமென்று கழித்தசூதஸம் ஸிதாவஸனம்

வருங்காலத்து மகாவிபரமானமாகா. எங்ஙனமெனின், தியாஜ்யமாகிய, அவைதிகாசாரங்களைச் சொல்லுகையால். பின்னும், சிவனைத்தாமஸனென்றும், அப்பிரமாணிகொன்றுஞ்சொல்லி நாதத்தமும் பேறிய வச்சுடுண்ட சோம்பர் அச்சிவனுடைய வசனங்களை யெடுத்துக்கொள்வது எப்படி யுத்தமாகும்? சத்ருவாகிலு மொருவிஷயத்தில் தனக்கு அனுகூலமாகச் சொன்னால் அல்விஷயத்தின் மாத்திரம் மிக்திரனாகக் கொள்ளலாமாப்போல் குற்றமில்லை மெனின், ஆகிலும், அச்சுலோகங்கள் பாஞ்சராத்நிரியின் கருத்தை யதுஸரிக்கவில்லை. எப்படியெனில், விஷ்ணுவின் சிந்ஹங்களான சங்கசக்கிராதிகளைத் தரித்து விளங்கும் விஷ்ணுவின் பரிவாரங்களாகிய ஸங்கர்ஷணாதி வைஷ்ணவர்களைப் பூஜிக்கவேண்டிய விதிபரங்களேதவிரத் தப்தமுத்திகாகளா லலங்கிதர்களான பாஷண்டர்களைப் பூஜிக்கவேண்டிய விதிபரங்களல்லவென்பதே யுண்மைகருத்தாம். பின்னும், பாரதசேஷதர்மமென்றது ஸ்மிருதி புராணங்களுக்குக்குங் கீழ்ப்பிரமாணமான வோரிதிகாசமேயன்றி வேறில்லை. “ஓர்ஷஃஸ்வஸூஷீஃ” என்று பாரதம் ஐந்தாம்வேதமென்று தர்மவிஸ்தாரத்தா லுபசரிக்கப்பட்டதேதவிர வேதங்களைப்போல் ஸ்வதந்தரமுடையதல்லவென்பதுசகலருமறிவார்கள். இந்த இதிஹாஸத்துக்கு மேலிட்ட பிரமாணங்களான ஸ்மிருதிகளிலுங் கூடச் சுருதி விருத்தாகமவாக்கியக் கலப்புண்டென்று அவைகளை வித்வான்கள் கண்டுபிடித்துத் தள்ளவேண்டுமென்பதைச் சகலரு மொப்புக்கொள்ளுகையில், இந்தப்பாரதத்தில் வேதவிருத்த தருமங்களைச் சொல்லுகிற வாக்கியங்களிருக்கிறவிஷயத்திலென்னவோசேஷமிருக்கின்றது? ஆகையால், இப்பாஞ்சராத்நிரி யெழுதியிருக்கிற சங்கசக்கிராதப்தமுத்திராங்கனவிஷயமான பதினாறு சுலோகங்களும் வேதவிருத்ததருமங்களைச் சொல்லுகிறபடியால், அதற்

குச்சமாதானஞ் சொல்லவேண்டியசுமை நம்முடைய வாக்கிலில்லை.

பின், சுருகிபிரலித்தமான'பஸ்மதாரணத்தைப்பற்றி யிப்பாஞ்சராத்நிரி சில தூஷணங்களெழுதியிருக்கின்றனன். இதைப்பற்றிமேலிடங்களில் ஸமாதானஞ்சொல்லியிருக்கின்றோ மாயினும், அவை ஸங்கிரஹமாகையால் விஸ்தார நிரூபணத்தை யபேகித்தி மந்தீபுத்தி யுள்ள வர்பொருட்டு அநதபபஸ்மதாரண வைபவத்தையிவ்விடத்தில் விஸ்தரித்துச் சொல்லுகிறோம். பஸ்மபரமான சுருகியொன்றிற்போந்த அத்தியாச்சிரம ரூபத்ததுக்கு ஆச்சிரமத்தை யநிகிரமித்த பாபியென்று அர்த்தஞ் சொல்லியழுத அவிசாரிமகனுக்கு அதனுண்மையைத் தெரிவிப்பாம். “अथैवात्रैवमपि संप्रदायैः कृतं यथाज्ञानं” என்னும் பிரமானத்தால் ஸச்சிதானந்த லட்சணமுள்ளதும், வர்ணாச்சிரமங்களை அதிகிரமித்ததுமான ரூபத்தையெவனறியவில்லையோ, அந்த அவித்வான் எப்போது முக்தனாவானென்று வெளிப்பட்டிருத்தலேபோதும். அன்றியும், பஸ்மஜாபாலோபநிஷத்தில், மஹாதேவ பூஸண்டஸம்வாதத்தில், “अथैवात्रैवमपि संप्रदायैः कृतं यथाज्ञानं” என்னும் வசனத்தால் பிரமாதமன்றியில் பஸ்மதாரணஞ் செய்யத்தக்கதென்றும், பிரமாதத்தாலாயின், பநிதனாகிறு னென்றும்வெளிப்பட்டது. “अथैवात्रैवमपि संप्रदायैः कृतं यथाज्ञानं” என்னும் வசனத்தால் பிரமாதமன்றியில் பஸ்மதாரணஞ் செய்யத்தக்கதென்றும், பிரமாதத்தாலாயின், பநிதனாகிறு னென்றும்வெளிப்பட்டது. “अथैवात्रैवमपि संप्रदायैः कृतं यथाज्ञानं” என்னும் வசனத்தால் பிரமாதமன்றியில் பஸ்மதாரணஞ் செய்யத்தக்கதென்றும், பிரமாதத்தாலாயின், பநிதனாகிறு னென்றும்வெளிப்பட்டது. “अथैवात्रैவमपि संप्रदायैः कृतं यथाज्ञानं” என்னும் வசனத்தால் பிரமாதமன்றியில் பஸ்மதாரணஞ் செய்யத்தக்கதென்றும், பிரமாதத்தாலாயின், பநிதனாகிறு னென்றும்வெளிப்பட்டது.

யுலிபுரப் பூரணஞ் சூழிக் காகிஷ் வுலுந் தருந்ருவாந் உலுந்
உலுந்ருவாந்” என்னும் வாக்கியங்களால் பஸ்மதாரணஞ்
செய்துகொள்ளாமல் ஜலத்தையாவது, அன்னத்தை
யாவது, வேறு எதையாவது ஆகாரஞ்செய்யக்கூடாது.
பிரமாதத்தால் பஸ்மதாரணத்தைத் தள்ளிக் காயத்திரி
யை ஜபிக்கக்கூடாது. ஹோமஞ்செய்யக்கூடாது. தேவ
ரிஷி பிதீர் தர்ப்பணங்களையும் பஸ்மதாரண மன்றியில்
செய்யக்கூடாது. இதுவே ஸநாதனமானதர்மம். ஸர்வ
பாபதையும் நசிப்பிப்புவதும், மோக்ஷஹேதுவும், நித்
தியமுமாகும். இந்தத்தர்மம் பிராமஹணர்களுக்கும், பி
ரம்ஹசாரி, கிரஹஸ்தன, வானப்பிரஸ்தன், ஸந்யாஸி என்
கிறநாலு ஆசிரமிகளுக்கும் முக்கியமாயுள்ளது. இதைச்
செய்யாவிட்டால் பிரதயவாயமுண்டு. பிராமஹணன் பி
ரமாதத்தாலிந்தத் தர்மத்தைச் செய்யாதிருந்தால் அத
ற்குப்பிராயச சித்தமாக ஜலமத்தியிலிருந்து, நூற்றெட்
டுக்காயத்திரி ஜபஞ்செய்து அநேகமுபவாசமிருந்து சுத்
தனாவான். ஸந்யாஸியானவன் ஒருக்கால் பஸ்பதாரணத்
தைத்தள்ளுவானாகில், உபவாஸமிருந்து பன்னிரண்ட்
பிரம் பிரணவஜபஞ்செய்து சுத்தனாவான் என்றுபெறப்
பட்டது. இன்னும். பிருஹஜ்ஜாபாலோப நிஷத்தின்
படி விசாப்பாம்.

பஸ்மனைவபவம்.

౧. “తత్త్వైక్యో కాభవంతి తేనాధీశ్మత్రుతంతేన తేనసర్వమనుష్ఠితం
యేనవిజ్ఞేయిరసి త్రిపుండ్రంభస్త్వాధ్యతల్”.

• (இ-ள்.) எந்தப்பிரதமஹணனால் சிரஸ்ஸில் பஸ்மத்தினால் திரிபுண்டரதாரணஞ் செய்யப்பட்டதோ, அவனால், ஸர்வமும் அத்தியயநஞ் செய்யப்பட்டனவாம். ஸர்வமுஞ்சிரவணஞ் செய்யப்பட்டனவாம் ஸர்வமும், அதுவழிக்கப்பட்டனவாமைன்றழிக.

உ. “யேமான்னா சீமன்சேத்ரா சா” சேபுந்நிசர்யு
 ரகாபுந்நிசர்யுந்நிசர்யு சீமான்னா சீபிநிசர்யு”

(இ - ள்.) தோழனியே! எவர்களுக்குச் சுருதியிற்
 சொல்லிய பஸ்மத்திலெப்பொழுதுஞ்சிரத்தையிலை
 யோ, அவர்களுக்குக் கர்ப்பாதான முதலான ஸம்ஸ்கா
 ரங்கள் தடக்கவிலையென்று நிச்சயிக்க வேண்டியது
 என்பதாம்.

2. “யேபுந்நிசர்யுந்நிசர்யுந்நிசர்யுந்நிசர்யு
 சீமான்னா சீபிநிசர்யு”

(இ - ள்.) எவர்கள் பஸ்மதாரியைக்கண்டு தங்கள்
 தலைகளில், மார்புகளில், மனசுகளிலாவது அடித்துக்
 கொள்ளுகிறார்களோ, அவர்களபிராம்ஹணர்களாயிருந்
 தாலுஞ்சண்டாளனுக்குப்பிறந்தவாளென் றாகிக்கத்தக்
 கது என்பதாம்.

3. “யேமான்னா சீமன்சேத்ரா சா” சேபுந்நிசர்யு
 சீமான்னா சீபிநிசர்யு”

(இ - ள்.) எவர்களுக்குப் பஸ்மதாரணத்திலும், அ
 தின் பிரமாணங்களான இந்தவுபநிஷத்வசனங்களிலுங்
 கோபமுண்டாகிறதோ, அவர்கள் மஹாபாதகங்களுடன்
 கூடினவர்களென்று சாஸ்திரநிச்சய மென்பதாம்.

4. “யேபுந்நிசர்யுந்நிசர்யுந்நிசர்யுந்நிசர்யு
 சீமான்னா சீபிநிசர்யு”

(இ - ள்.) திரிபுண்டரத்தை யெவர்கள்நிந்திக்கிறார்
 களோ, அவர்கள்சிவனையே நிந்திக்கின்றவராவர். - எவர்
 கள்பக்தியுடன் அதைத்தரித்துக் கொள்ளுகிறார்களோ,
 அவர்கள்சிவனையே தரித்துக் கொள்ளுகின்றவராவர்
 என்பதாம்.

௦௦. ஐக்ஷ்ந்ரகிங்குலம் ஐக்ஷ்ந்ரகிங்குலம்
ஐக்ஷ்ந்ரகிங்குலம் ஐக்ஷ்ந்ரகிங்குலம்

(இ - ள்.) பஸ்மமில்லாத நெற்றியைச்சுதி. சிவாலய
மில்லாதகிராமத்தையுங் கொளுத்து. சிவபூஜையில்லாத
ஜந்மத்தையுஞ்சுதி. சிவஸ்வரூப மில்லாத வீத்தையை
யுஞ்சுதி என்பதாம்.

௦௧. ருத்ராக்ஷேத்ரம் ருத்ராக்ஷேத்ரம்
ருத்ராக்ஷேத்ரம் ருத்ராக்ஷேத்ரம்

(இ-ள.) உருத்திராக்ஷினியின் சிரோஷ்டமானவிரிய
மானது பஸ்மமென்று சொல்லப்பட்டது. ஆகையால்,
ஸர்வகாலங்களிலும் பஸ்மத்துடன் கூடினவனே விரிய
முள்ளவனாகிறான் என்பதாம்.

௦௨. ஐக்ஷ்ந்ரகிங்குலம் ஐக்ஷ்ந்ரகிங்குலம்
ஐக்ஷ்ந்ரகிங்குலம் ஐக்ஷ்ந்ரகிங்குலம்

(இ-ள.) பஸ்மநிஷ்டையிலிருக்கிறவனுக்குப் பஸ்
மாக்கினி ஸங்கமத்தால ஸகலதேவாஷ்டகளுந் தகிக்கப்
பட்டுப்போயவிடும். பஸ்மஸ்நானத்தால விஸ்வத்தாத்மா
வானவனே பஸ்மநிஷ்டனென்று ஸ்மரிக்கப்பட்டான்
என்றபடியாம்.

௦௩. ஐக்ஷ்ந்ரகிங்குலம் ஐக்ஷ்ந்ரகிங்குலம்
ஐக்ஷ்ந்ரகிங்குலம் ஐக்ஷ்ந்ரகிங்குலம்

(இ-ள.) பஸ்மத்தாற் பூசப்பட்ட ஸர்வாங்க முள்ள
வனும், பஸ்மத்தாற் பிரகாசிக்கின்ற திரிபுண்டர முள்ள
வனும், பஸ்மத்தில் சயனித்துக்கொண்டவனுமான புரு
ஷனே பஸ்மநிஷ்டனென்று ஸ்மரிக்கப்பட்டான் என்ற
படியாம்.

இப்படி உபநிஷத்துக்களி லுத்தேகோஷிக்கப்படுகிற பஸ்மதாரணைவபீவத்தை ஜந்மமததிரியெலாருககாலாவ துபார்த்தறியாத முழுமுடனே பூர்வஜந்ம மஹாபாபவி சேஷங்களால் பஸ்மததைத் தூஷிப்பானன்றிவேறில்லை. இந்தப்பிரகாரமே சுவேதமிருததிகையால ஊர்த்துவச ிதர்புண்டரதாரணத்துக்கு ஒருபநிஷத் வாககியத்தை யாவது பாஞ்சராத்நிரியெவனாகிலுங் காட்டிப் பிரஸ் தாபிப்பானாகிலன்றோ, அவன் தரிததுக கொளளுகிற புண்டரமும் வைநிகந்தானென்று வேதவித்துக்களா யுள்ள சைவாகளும, ஸ்மாராததர்களும பாஞ்சராத்நிரி களோடுஸமபாஷணைகிறத தடையின்றிசெய்துவர விடமுண்டாகும்? சுருதிபாஹுஸ்யங்கள் விபூதிதார ணவிஷயத்தி லின்னுமநேகமிருத்தலை விசாரித்தறியா மல வாயகொண்டமடமும் அந்த விபூதியையும், அதை ததரிகுகின்றபேரையும் தூஷித்துத் திரியும் பாஞ்சராத் திரிகளுக்கு வைவஸ்வதன் ஸமாதானஞ்சொல்லவேண் டுமேதவிர நமமால சொலவிழுடியாது. வேதபாஹ்ய னை பாஞ்சராத்நிரிகு இந்த வுபநிஷதரஹஸ்யாத தங்களை யெல்லாவ் காட்டவேண்டியவநதே யென்று எமக்குண்டாகிய வியஸனமானது அவன் செய்த பஸ்ம வைபவதூஷணத்திலுங்கூடவுண்டாகவில்லை. ஆகையி லிப்பிரபந்தத்தி லின்னுமநெபஸ்மவைபவத்தைச் சொ ல்லுகிறதிலுபரதியடைந்தோம்.

இங்ஙனந்திக, “*‘‘ஐயம்நிவ்ர்த்தயிஷ்யே’’*” என் னுஞ் சுருதியிற் சொல்லப்பட்ட வருத்திரா ஏகாதச ருத்திரர்களி லொருவராவாதவிர அவர்களைவிட்டு வேறே ருத்ரசப்தாரத்தமான தேவதை சுருதிமூதலான துகளில் சொல்லப்படவில்லை யென்று அந்தப் பாஞ்ச ராத்நிரஸ்வானம் குலைத்தது. ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தர்கள்பிரம்ஹவிஷ்ணுருத்ரர்களென்று இடையன்,

குசவன் முதலானவர்களுக்குங்கூடத் தெரிந்தவிஷயமாக, இந்தக்கழுதைக்கு மாத்நிரந் தெரியாமற் போன காரணத்தான் தெரியவில்லை. பின்னும் அந்த ஏகாதசருத்ரர்களைத் தவிர அஷ்டதிகபாலகரு ளொருவரானாசா னருத்ரர்வேறையுள்ளாரென்றும் சாஸ்திரமறிந்தயாவ்ரு மொப்புகொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் ஸுதருத்ரஸ ஹஸ்ரருத்ராகள விவகாரமாகநாம வேதமறிந்தபேர் வித் ந்துரைப்பா. இவர்களை யெல்லாங்கடநதுநின்ற துரிய ருத்ரரோ ஷ்ட நருத்ரம் சொல்லப்பட்டவரென்பதை யுத்தரார்த்த பரியாலே சொல்லில் மெலோர கிரகியாதிப் பா. எவ்வளமெனின, “सुप्रसन्नोऽस्त्वस्यैवैवास्ति नृपः” என்று பரமஹரிஷித்துவாதி தேவதாந்தரங்களுச குநாசமுரைத்தலால் நஸ்வரத்தை யடையுந் தேவாக ளேநோகக வவாகளை நாமபண்புகின்றவா நித்தியரா வொன்னுமுண்மை சாநி யையனறே, “सर्वज्ञोऽस्ति” என்று துரிய பரமசிவதாத்பரியத்தை வேத புருஷனறுதியிடநிப் பரத்வஸ்தாபனம் பண்ணிமுடித் தான? இன்னும் விரிப்பிற பெருகும்.

இனி, “सर्वज्ञोऽस्ति” என்றதேத்யாதி சுருதிக ளினர்த்தத்தை ஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரிய சுவாமிகள தமது கிரந்தத்தில விஸ்தரித்துப் பரமசிவபாரமயத்தை விள க்கியிருத்தலே போதுமாகையா சிங்கே யாமவற்றை விஸ்தரிப்பதி லுபரதியடைந்தோம். மேல்வாக்கியத்திற் பெறப்பட்ட வருத்திரன் பிணச்சடங்குக்குந் கடவனாகி ருனென்று அந்தப்பாருசராத்திரி பாடம் படித்தான். அப்படியிருந்தபோதிலு மவ்வெம்பெருமானை யவன் மிகவுந் தூஷிக்கிறபடியால் பிணச்சடங்கு முதலான வைதிக அபரதர்மங்களற்றவனென்று அவனைத் தீர்மா னிக்கவேண்டியதா யிருக்கின்றது. பின்னும், “सर्वज्ञोऽस्ति” என்னுஞ் சுருதியிற் சொல்லிய ருத்ரரசப்

தம் பாஞ்சராத்திர ஸம்பிரதாய பாஷ்யப்படி ருத்ராணைச் சொல்லவில்லை யென்றும் பிதற்றினன். இதுவுமொரு நியாயமா? இங்னகாரணத்தால் அந்த ருத்ரசப்தம் சைவமாகாதென்று காட்டியன்றோ மறுக்கவேண்டும்? இந்த ருத்ர சப்தத்தைத் தமக்காதாரமாய்த் திருடிப் பொருள்கொண்டதுபோல் மேற்போந்த சுருதித்வயங்களில் வந்த ஓத்ரசபிதங்களையு மேன்றிருடிப் பொருள் கொள்ளக்கூடாது? எனகே ருத்ரசப்தம் பெறப்படுமோ அது ஏகாதசருத்ரர்களையே காட்டுமென்றிழுவாடிய வவ்வேழைமதிக்கு இந்தசுருதியி லவ்வேகாதச ருத்ரர்களையு மதிக்காமித்த ஆக்னேயருத்ர ரொருவரகப்பட்டது விரந்தையினும் விரந்தையே! இம்மட்டேயன்றி, இப்பஞ்சாசத்தின்னடியிலென்று சொல்லவேண்டிய சப்தத்தை “இப்பஞ்சாதியடியிலே” என்று பிணங்கியமுத வப்பேதைச்சொல்லைப் பார்க்கும்போது மழலைச் சொல்லுகளைச் சொல்லுகிற குமுநதையென்று மனபூர்வமாய்ஸந்தோஷிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. பின்னும், “शुद्धैर्गुणैश्चैव” என்ற சுருதியில் உருத்திரனை அசுரனென்று கண்டோக்தியால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்றும், “असुरैश्चैव” என்ற சுருதியில்வந்த பசுபதிசப்தம் அகனி பரமென்றே கொள்ளத்தக்கதென்றும் புலம்பினன். இதில் பசுபதிசப்தத்துக்கும், அக்னிசப்தத்துக்கும் ஸாமானாதி கரண்ணியமிருப்பதுபோல் முந்தியசுருதியில்ருத்ரசப்தத்துக்கும், அக்னிசப்தத்துக்கும் ஸாமானாதி கரண்ணியமிருக்கின்றது. இரண்டசுருதிகளுக்கும் ஏகவாக்கியதை லித்திக்கவேண்டியதற்காக ருத்ரனையாவது, அக்னியையாவது அஸுரனென்று தீர்மானிக்கவேண்டி யிருக்கின்றது. உருத்திரனை அஸுரனென்று சொன்னால், அக்னியையும் அவசியம் அஸுரனென்று சொல்லவேண்டும். அப்

படிச் சொன்னு லெவனாவது ஸம்மதிப்பானா? ஸுர
னென்று ஸர்வப்பிரவீத்தனாயிருக்கிற அக்னியை அஸு
ரனென்றால் பாஞ்சராத்நிரிசுளாவது ஒப்புவார்களா?
ஆகையாஸிப்படிப் பூர்வாபர ஸமக்வயமன்றியில் சுருதி
களுக்கு அர்த்தஞ்சொல்லுகிற வந்தப் பாஞ்சராத்நிரப்
பதடிக்கு முட்டாளகளுக்கெல்லாரு சட்டாம்பிள்ளையெ
ன்னும் பட்டங்கட்டி வைப்பதே நலமென்க. பிரதிருதங்க
ளானருத்ர, அக்னி, அஸுர, பசுபதிசப்தங்கள் நாலும் ஸர்
வஞ்ஞாதிபதியான பரமசிவைக பரமேயன் லி வேறிலலை.
அஸுரஸப்தமானது ஸ்வாக்காதிலோக வாஸிகளான
தேவதைகளுக்குள்ளடங்காமையிச சொல்வதால், அ
தனாலும் ருத்ரருக்கு மகததுவமே ஸித்திததது. பின
னும், “ருத்ர உதே: ஸுமனா ஸுமனா ஸுமனா” என்னுஞ்
சுருதியில், வாரீர் ஸ்ரீருத்ரரோ! தேவரீருடைய தென
முகத்தாலென்னை நித்தியம் ரகதிக்கக்கடவீராகவென்று
ஸ்ரீதகதினாமூர்த்தியாகவு முள்ள வவருடைய வுண்மை
சொல்லப்படுவதால், விஷ்ணுப் பிரமஜேநந்திராதிகளா
னஸகலதேவதைகளுக்கும் ஸ்ரீதகதினாமூர்த்தியே பரதத்
வோபதேஷ்டாவென்று ஸாவசாஸ்திரப் பிரஸித்தியாக
வைதிகரிஷ்டராயுள்ளபோ கொண்டாடிமகிழ்வரென்க.

இதுநிற்க, ஸ்ரீபரமசிவபாரமயப் பிரதிஷ்டாபன சாரியர்களான ஸ்ரீமத் அப்பதீக்ஷிதேந்திரரவர்களுடைய மஹிமையை வர்ணிப்பதில சதுரமுகப்பிரம்ஹா, ஆதிசேஷன், பிருஹஸ்பதிமுதலானவர்களுங்கூட வசகதர்களாகையாலும், ஸங்கிரஹமாக வெம்மாற் சொல்லக் கூடுமானவரையில் மேலிடங்களில் சொல்லியிருக்கின் றோமாகையாலும், இவ்விடத்திலின்னும் விஸ்தரிக்காமல் விடப்பட்டது. ஆகிலும், அவ்வமலதேசிகனார் விஷயமாகச் சந்திரனைப் பார்த்து நாய்குலைக்கிறது பேராலக் குரைத்தலுத்துத் திருப்தியடைந்திருக்கிற பாஞ்சராத்

திர ஸ்வானங்களின் மனோரத அரண்ணியத்துக்குக் கா
ட்டுத்தீயாகிறஷ்டேதிக்கிதாவர்களுடையவசனத்தினால் ப
ரமசிவபாரமயீத்தைப்பிரகாசம்பண்ணிக்காட்டுகின்றோ
ம். எங்ஙனமெனின், அவர்செய்தருளிய ஆத்மார்ப்பண
மென்னுங்கிரந்தத்தில் “अं ब्रह्मब्रूमयसुखम् सद्ब्रह्मसुख
म्। प्रानुते त्वपरमेश्वरैश्वर्यमाप्नुते। एतन्नाथ
परात्मनोऽस्तु कृतज्ञेयम् । नृणां देवकृपाविशिष्टं पुण्डरीका
क्षितम्” என்னும் வசனத்தால, ஐயாபரமசிவனே! தேவ
ரீரைத் தேவேந்திரன், சூரியன், வருணன், அகனி, பிர
மஹா, விஷ்ணு, உருகதிரவீரான வித்தனை பேர்களாக
வும், அந்நந்ததேவதைகளுடைய பகதர்கள் தேவர்
ருடைய மாயையால மோகிகப்பட்டபிச சொல்லுகி
றார்கள். அந்தத்தேவதைகளைத் தவிரத் தேவரிர் வேறு
யில்லையென்பதுகருதது. பரமார்த்தமாகவிசாரிகரு மள
வில் ஸகல ஜகத்தும் மேற்சொல்லிய தேவதைகளுடன்
எவருடைய சக்திலேசத்தில் ஸமாபதியை யடைகிற
தோ, அந்தஸ்த்பதார்த்தமாயுள்ள தெய்வமாகிய நீர்
“कारणमुद्ध्यैत्स्वरूपेऽस्त्वर्थ सम्पन्नसर्वैश्वर्यकर्मणश्चकारणमुद्ध्यै”
என்றும், “यू-देवा-ना-प्र-प-मा-व-सु-दि-उ-द्र-स-द्वि-” “என்
றும் பிரகாசக்குமித்தியாதிகருதிகளில் சமபுவென்றும்,
ஆகிதேவொன்றும்அறியப்பட்டிருக்கின்றார். அன்றியும்,
“ब्रह्मसुखं विन्द्यान्नुसूयते” என்று சொல்லிய கருதி
யினுடைய ஆகியில பிரம்ஹ விஷ்ணு ருத்ரர் முதலான
தேவதைகளுக்குத் தேவரீரிடத்திலேதானே யுற்பத்தி
சொல்லியிருப்பதாலுந் தேவரீரோ ஸகல ஜகத்காரணரா
னீரென்று தீர்மானித்து ஸ்தாபித்ததாக வெளிப்படு
கின்றது. இப்பால், “उद्भिच्छेषैः परमेश्वरोऽपि सदा सर्वज्ञोऽसुरयोः”
என்னுஞ் சுருதிக்கு மேல்சுருதியை யதூசரித்து ஸ்ரீ நீல
கண்டசிவாசாரியமூர்த்திகள் செய்தருளியபாஷ்யரீதியா
கஅர்த்தஞ் சொல்லுகிறோம். “कारणमुद्ध्यैत्स्वरूपेऽस्त्वर्थ सम्पन्नसर्वैश्वर्यकर्मणश्चकारणमुद्ध्यै”

[illegible]

பிரம்ஹ்மென்கிற பரமசிவபதத்தை அடைகின்றார்களெனவும், அந்தப்புகத்தில் ஆத்மாவை நாட்டினவன் பிரபஞ்சாகாரைவிருந்தபோதிலும் ஸமஸாரியாகமாட்டானெனவும், ஆகையால் யாதொரு விரோதமுமில்லையென்ற மேல்வாககியததைக்கொண்டு விஷ்ணுவானவா விஸ்வமாகிய பிரபஞ்சாகாரராக விருந்த போதிலும், அந்தவிஸ்வத்துக்கு மதிசுமாகிய பரமசிவஸ்வரூபத்திலநிஷ்டைபெற்றவராகையால் ஸமஸாரபாசத்தி விருந்து விடுபட்டவராவனெனவும், அதனால், பரமஸாமபவாகளோ ஸத்வமெய்தினனெனவு மறியத்தக்கதென்று விதந்துரைத்தன.

இந்த விசாரத்தாலுஞ் சைவர்களுக்கு விஷ்ணுவை வேழமவர விடமில்லையெனபது தெற்றெனவிளங்கும். பாஞ்சராத்நிரிகளான வைஷ்ணவர்களுக்கோவெனின், ஸ்வப்னாவஸ்தையிலுஞ் சிவதவேஷம் பலமாயிருக்கிறது மாததிரமேயன்றி விஷ்ணுத்வேஷமும்பலமாகவே வித்தித்திருக்கின்றது. எங்ஙனமெனின், “सुषुप्त्युत्थितोऽपि सुषुप्तौ संसृज्यते! एतन्मयं सर्वं यद्विद्यमानं” என னும வசனத்தால் சங்கரத்வேஷியான வென்பத்தனும், என்னைத் துவேஷிக்கின்ற சங்கரப்பிரியனும் சந்திரசூரியர்களுள்ளமடும் நரகத்தை யடைகின்றார்களென்று விஷ்ணுபகவான் கூறியவுண்மைவெளிப்பட்டமையால், பாஞ்சராத்நிரிகளுக்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தமான சிவத்வேஷத்தால் நரகப்பிராப்தியான பெருஞ்சித்தி யுண்டாயிருக்கிற தென்பதை யாம் பேசவேண்டியதின்றும், உலகூத்திற்காணக் கூடுமானீ வநேசவநுஷ்டாநங்களால் பாஞ்சராத்நிரிகள் சிவத்வேஷிக ளென்பதையும், சைவர்கள் விஷ்ணுத்வேஷிக ளல்லவென்பதையும் பிரகாசப்படுத்துகிறோம். சிவமுகோத்பவரான ஆதிசைவரும், ஸ்மார்த்த சீலராகிய மஹாசைவரும், ஏனையசைவரும் வி

ஷ்ணுவாலயங்களுக்குப்போய்த் தரிசன பிரதக்ஷிணநம்
ஸ்காரஸ்தோதாதிராதிகளோசசெய்துவருவது ஸ்பபிர
லித்தம். இன்னோர் தங்கன்புத்திரர் முதலாதினோக்கு
வாகதேவகாசாயணராமகிருஷ்ணாதி விஷ்ணுவினுடைய
நாமங்களையிட்டு மகிழ்தலும் அனுபவஸித்தம். இவை
செய்தல் சைவசாஸ்திர ஸம்மதமும், சான்றோரங்கீதா
ரமுமா யிருந்தபோதுவு பிவற்றுள யோசிக்கறா லதா
னவஸங்கதமு மொன்றுண்டு. எனனெனின், விஷ்ணு
வாராதனத்தை யங்கீகரிக்க சைவஸ்மாரதத் பத்ததிக
காரருக்கு வேதபாஸ்யமாகிய பாஞ்சராத்நிரப்படிஅது
செய்தலங்காரமில்லை பாகையால, அப்பாஞ்சராத்நிரிக
ளுடைய விஷ்ணுவாலயனெனையாதிக்களே தவறுடைத்
தாம். ஆகவே, ஆதமாரததமாக வதனைகநிமிதகலே
யமைவுடைத்தெனவழிக. இப்படியே வைஷ்ணவாக
ளுஞ்செய்து வரும்பாவ முலநிலுண்டா? நாராயண
குருக்கள், இராமசாமிசசிவன், கிருஷ்ண சாஸ்திரியர்
என்றற்றொடக்கத்தனவாகிய வைஷ்ணவ நாமங்களை
சைவரும், ஸ்மாரததரும் வைத்துக்கொண்டிருப்பது
போல் குமாரஸ்வாமி ஐயங்கார, நிலகண்ட ஐயங்கார,
சிதம்பர ஐயங்காரென்றதேதயாதி சைவநாமங்களை
யெந்தப் பாஞ்சராத்நிரப் பாப்பானாவது வைத்துக்
கொண்டிருக்கின்றனா? இப்படியே யந்தந்தஸ்திரீவாக
கங்களிலும் பாரததுணாக. மறந்தேனுரு சிவாலயங்க
ளுக்குப்போக வெழாதமீட்சிமையும், சிவநாமங்களை
காதிற்றேடகவுஞ் சகியாதசிறப்ப முடையார்களாகத்
தங்களை யெண்ணி யிறுமாந்துகூடக்கு மவ்வேழைப்பி
ணங்கடன்மை யெடுத்திசைக்கிலந்தோ கொடிது! கொ
டிது!! ஈஸ்வர சப்தம் தங்கள் விஷ்ணுவக்கே யுரியதெ
ன்று ஸமயங்களில் மாரடித்துக் கொள்ளுகிறவர்களா
கியவப்பேயர் அந்தப்பேரையாவுது தாங்கள்வைத்துவ

முங்கிக்கொள்ளக்கூடாதா? என்கேபார்ப்போம் நகவர
 ஐயங்கார என்று ஒருவன் வெளிவரட்டுமே! பரமேசுவ
 ராச்சாரியென்று பட்டைநாமமபோட்ட பார்ப்பானொரு
 வன் கிடைப்பானா? (காஞ்சிபுரம்) என்றால்வாய்முததஞ்சிந்
 திவிடுமெனவன்றோ (பெருமான்கோயில்) என்றுவழங்கிக்
 கொள்ளுகின்றனா? என்செய்வாரா பாவம்! அந்தப்பெரு
 மாள்கோயிலுஞ் சின்ன காஞ்சிபுரமாய் விட்டசிறுமை
 யே மானமழிகின்றனர். பெருமாளிருக்கிற விடத்தை
 மாதிரிமே (பெருமான்கோயில்) என்று வழங்கினும் பெ.
 ருமாளுந்ஸவமாகியுங்கெழுந்தருளினொன்றிலென்ன
 சொல்வது? அவரிரண்டுவேளைகளிலுந் தப்பாமற் புறப்
 பட்டுப்போய்ப் பெரியகாஞ்சிபுரத்தில் ஸ்ரீகாமாட்சியை
 யும், ஸ்ரீமத் - ஏகாம்பரநாதஸ்வாமியையும் பிரதக்ஷிண
 நமஸ்காரங்கள்செய்துவருவது பிரஸித்தியாமே! அதை
 யல்லவென்று எப்படியுமறுப்பது? இப்படியவர்கள் மண்
 டையோலை கையிலிருப்பதால் சிவத்வேஷிகளானவந்த
 மூர்க்கர்களுக்கு எப்படி விஷ்ணுப் பிரஸாதம் லித்திக
 கும்? இந்தப் பாஷண்டிகளுக்கு லௌரவகும்பிபாக
 முதலான நரகங்களில் வலிக்கவேண்டிய காலத்தை
 யிவ்வளவென்று நிர்ணயிக்க யாவராற்றான் முடியும்?
 இப்பாஞ்சராத்திரிகளைப் பிரபலப்படுத்தின கலிபுருஷ
 னால் எமதருமராஜனுக்கு அதிகவேலைநெருக்கிடையா
 கிறதைப்பற்றி வேலையை ராஜ்னாமா கொடுத்து விடு
 வாரொன்றுந் தோற்றுகின்றது. ஸ்ரீ சிவபெருமானையும்,
 அவனடியார்களையும் தூஷிக்கிற விஷயத்தில் நாக்கு நர
 ம்பற்ற விப்பாஞ்சராத்திர ஜநங்களாகிற கழுதைகளு
 க்கு அதிபதிகளான வேதாந்ததேசிகன், இராமாதுஜன்,
 தாத்தாச்சாரி என்பவர்களாகிய வண்ணார்களால் செய்
 யப்பட்ட பிரபந்தங்களாகிற வேஷடிதோய்க்கிறஸப்தங்
 களால் புண்ணிய தீர்த்தக்களையில் சிவத்தியான நிஷ்

பை.செய்கிறவர்களுக்கு மனக்கலக்கம் நேரிடுகிறபடியா
ல் சிவாபராதத்தால் ஸ்வபகாலத்திலேதானே இவர்
களுக்கு மூலதோஷானி வித்திக்குமென்று ஸாதுக்கள்
சொல்லிக் கொள்ளுகின்றனர்.

இங்ஙனநிற்க, தபதமுத்திரைகளால் விஷ்ணுவைத்
தானே தகனஞ்செய்கிற விபபஞ்சராத்நிரிகளோ யெப
படி விஷ்ணுபகதர்களுண்டு சொல்லலாம்? “**ब्रह्मणो**
स्य सृष्टुमात्मनोऽपि साक्षात्कृतः” என்ற சுருதியால் பிராம்
ஹணஜாதியானது பரமாதமாவுக்கு முகமென்றும், கூட
த்திரியஜாதியானது பாஹுவென்றும், வைஸ்ய ஜாதியா
னது துடைகளென்றும், சூத்திரஜாதியானது பாதங்க
ளென்றுஞ் சொல்வதில, “**सूतदेवमुब्राह्मणेन**” என்னுஞ்
சுருதியால் உருத்திரர் பிரம்ஹணொன்றும், விஷ்ணு
கூத்திரியொன்றும், பிரமஹா வைசியொன்றும், இந்திர
ரன் சூத்திரனென்றுந் தெரியவருவதாலும், “**सविष्णुः पृथि**
विसृजः” என்றவசனவிவேசனத்தாலும் கூத்திரியரான
விஷ்ணுவானவர் பாஹுவக்களிலவ ஸர்க்கின்று கொன்று
வெளிப்படுகின்றது. அவ்விடத்தில் அகனிதப்தமான
சங்கசக்கிரங்களால் சூரிபோடுவதினால் விஷ்ணுவையே
யன்றோ சுட்டதாகின்றது? இதனால், தபதமுத்திராதா
ரணஞ் செய்கிறவர்களிடத்தில் விஷ்ணுகோபம் பிரபல
மாக நேரிடுமென்று ஸ்பஷ்டமாகின்றது. பின்னும்,
ஸ்காரந்தம், ஸுதஸம்ஹிதாநதர்க்கதமாகிய ஸுதகீதை
யில், ஏழாவது அத்யாயத்தில், “**वेदमन्त्रैर्वाग्निनां विश्वाना**
न्मुखीकृतम्। देवशरणांश्चोषन् विक्षानप्रत्यगात्मनः। तान्द्रि
ज्ञांश्चैरेष देवशस्त्रैर्लभमानः। सर्वेतेन्द्रकाशेन द्विवेद्राक्ष
द्धयान्वाचः। यथाजायमानास्तु शरीरेन्द्रदेवताः। रीर्ध्वास्यया
नित्यं सर्वेतेनसत्त्वमाः। अक्षय्यार्गमेकादशेन शरीरं देवता
याम्। नक्षत्रेषु संस्थिताः पूजयेन्नु वैश्वदेवम्” என்னும் வாக்கி

யங்களால் வேதமார்க்க நிஷ்டாகளும், அதனால் சுத்தார்களுமான ஜனங்களுடைய தேகத்தில் தேவதைகள் ரூபத்தால் விளங்குகிறார்கள். ஹே பிராம்ஹணாகளே! பிரத்யகரதமாவால் விளங்கவில்லை. தாந்திரிகர்களான பாஞ்சராத்திரிகளுடைய தேகங்களிலுமிந்தச் சகலதேவதைகளுமிருக்கின்றார்கள். ஆனால், ஹே துவிஜேந்திராகளே! தப்தமுத்திராங்கனத்தால் அந்தத் தேகங்களுக்குச் சுத்தியிலலாமையால் அந்தத் தேவதைகள் எவ்விடங்களிற் பிரகாசிக்கிறதில்லை. எப்படியானாலுமீனினத்தகுழந்தைகளுடைய சரீரத்தில் ஸாவதேவதைகளு முபநயனாதி ஸம்ஸ்காரமற்றதனால் மிகவும் திரோபூதங்களாக நித்தியமிருக்கின்றனவோ, அப்படியே தப்தமுத்திராங்கினதாகளுடைய தேகங்களிலுமியதத்தக்கது ஆகையால் தேவநாமயமான தனது தேகத்தையும், பிறருடைய தேகங்களையும் போக மோக்ஷாததமாக நித்தியம் பூஜிக்கவேண்டியது என்று கூறினதாக வெளிப்படாதிருக்கின்றது. அன்றியும், “ஸ்வயேந்திரேயே நம:” என்றவசனத்தால்தன்னுடைய தேகத்திலாவது, அன்னியனுடைய தேகத்திலாவது நான் அருகனானுசெய்யக்கூடாது. சக்கிராதிகளா லெவனாவது செயவானாயின், அதப்பதிதனவான் ஸமிசயமில்லையென்று கூறினதாக நிச்சயிக்கப்பட்டது. இந்தப்பிரமாணபாஹுன்யங்களால் தப்தமுத்திராங்கினர்களான பாஞ்சராத்திரிகள் மிகவும் பதிதர்களென்று பிரவித்தமாயிருப்பதால், இந்தக்கர்மசண்டாளர்களுக்கெல்லார்க்குமியுமீமோகூதம் வித்திக்காது! வித்திக்காது!! இவர்கள் ருக்கெஜஸ்ஸாமாதர்வணங்களென்கிற வேதங்களை அத்தியயனஞ்செய்தல் கவிபுருஷனுடைய மாஹாத்மியமே யன்றி வேறில்லை. இவர்களைக்கண்டமாதிரித்தில், தன்னிரண்டாவதுவஸ்திரத்துடன்

யங்களால் வேதமார்க்க நிஷ்டர்களும், அதனால் சுத்தா
களுமான ஜனங்களுடைய தேகத்தில் தேவதைகள் ரூப
த்தால் விளங்குகிறார்கள். ஹே பிராம்ஹணர்களே! பிர
த்யாகரத்மாவால் விளங்கவில்லை. தாந்திரிகர்களான பா
ஞ்சராத்திரிகளுடைய தேகங்களிலு் மிகுந்தச் சகலதேவ
தைகளு் மிருக்கின்றார்கள். ஆனால், ஹே துவிஜேந்திரா
களே! தப்தமுத்திராங்கனத்தால் அந்தத் தேகங்களுக்
குச் சுததிரிலலாமையால் அந்தத் தேவதைகள் எவ்விடங்
களிற் பிரகாசிக்கிறதில்லை. எப்படியானால் ஜனித்தகுழந்
தைகளுடைய சரீரத்தில் ஸாவதேவதைகளு் முபநய
னாதி ஸம்ஸ்காரமறதனால் மிகவுந் திரோபுதங்களாக
நித்தியமிருக்கின்றனவோ, அப்படியே சுபதமுத்திராங்
கிதா்களுடைய தேகங்களி் லப்யததக்கது ஆகையால்
தேவநாமயமான தனது தேகத்தையும், பிறருடைய
தேகங்களையும் போக மோக்ஷாததமாக நித்தியம் பூஜி
க்கவேண்டியது என்று கூறினதாக வெளிப்பட்டிருக்
கின்றது. அன்றியும், “ஸ்வயேஹேவ ஸர்வஸ்ய”
“ஸர்வஸ்யேஹேவ” என்றவசனத்தால்
தன்னுடைய தேகத்திலாவது, அன்னியனுடைய தேகத்
திலாவது நான் அங்ஙனஞ் செய்யக்கூடாது. சக்கிராதிக
ளா் லெவனாவது செய்வானாயின, அதஃபதிதனாவான்
ஸமிசயமிலையென்று கூறினதாக நிச்சயிக்கப்பட்டது.
இந்தப்பிரமாணபாஹுளயங்களால் தப்தமுத்திராங்கித்
ர்களான பாஞ்சராத்திரிகள் மிகவும் பதிதர்களென்று
பிரவித்தமாயிருப்பதால், இந்தக்கர்ம்சண்டாளர்களுக்
குக் கல்பகோடியிலும் மோக்ஷம் விதித்திக்காது! வித்
திக்காது!! இவர்கள் ருக்கெஜஸ்ஸாமாதர்வணங்களெ
ன்கிற வேதங்களை அத்தியயனஞ் செயதல் கவிபுருஷனு
டைய மாஹாத்மியமே யன்றி வேறில்லை. இவர்களைக் க
ண்டமாத்திரத்தில், தன்னிரண்டாவதுவஸ்திரத்துடன்

ஸ்கானஞ்செய்யவேண்டியதென்று தூல்களிற் சொல்லியபடி வைதிகநிஷ்டராயுள்ளபேரவர்களைக் காண வஞ்சகின்முர்களெனில, இவர்களுடைய ஸம்பாஷணைகளைச் சிஷ்டர்களைப்படிச்செய்வார்களா? ஸகலவேதப் பிரஸித்தமான சிவதத்துவத்தைத் துவேஷிக்கின்ற விம்மூர்க்கருக்கும், வேதபாஹ்யர்களான சூபணகாள், பெளத்தாள்முதலானவர்களுக்கும் அவரநதரபேதமிருந்தபோதிலும் முக்கியபேதமில்ல. இந்தச்சைவநூல்காக ளானவைஷ்ணவபாஷண்டிகளனைவருங்குண்டகார்களா? அல்லது சோளகாகளா? என்று நம்மருச சந்தேகமுண்டாகிறபடியா விதைக கொஞ்சம் விசாரித்துத் தீர்மானிக்கிறோம். “*ஸூத்ரம் பரமம் ஸிவதத்துவம்*” என்றும் நிகண்டால பாததா ஜயித்திருக்கும்போது சோரபுருஷனுல ஜயித்தவன் குண்டகளுள்ளும், பாததாமரித்தபின்சோரபுருஷனுல ஜயித்தவன் கொளகனெனறும் அறியப்படுகின்றது. இதில, ஸகலலோக பர்த்தாவான பரமசிவனிருக்கும்போது சோரபாததாவான விஷ்ணுவை யடைந்தபடியால இப்பாஞ்சராத்திரிக ளனைவரும் குண்டகர்களுனபது நிச்சயம். இது சிவகசர்ரவிஷயமான நிருபணம் ஆகிறது. இனி ஸதூலசரீரோற்பத்தி அவாகளுக்கெப்படியெனில், ஒவ்வொருவரும் விசாரித்துத்தெளிந்துகொள்ளக்கூடுமானபிரததியக்ஷவிஷயரஹஸ்யத்தை சிவகேயெழுதுவது அவசியமன்றென விடுத்தாம்.

இதுநிறக, நாராயணசப்தத்தில் (ஊததுவம்) பாதிக்கிறதென்று ஸ்ரீமத் அப்பதிக்கீதேந்திரரவர்கள் சிவபரமாக அதை வியாகயானஞ்செய்வதில் மயங்கிக் கைவிட்டனா என்று அவ்வபண்டித சிரோமணியார் பிரஸாபித்தனர். இப்படியவதூறு பேசித்திரிவது இக்காலத்துப் பாஞ்சராத்திரிகளுக்கேயன்றி யிவர்களுக்கு

முன்னிட்ட மூதேவிகளுக்குத், ஸம்பிரதாயாநுஷ்டானமாக முடிந்திருப்பதா லவ்விஷயத்திற் சொல்லவேண்டிய பிரயாஸமொன்று மெமக்கின்றும். என்னெனின், ஸர்வஜ்ஞர்களான தீக்ஷிதமூர்த்திகள் சைவவாசகமாகிய நாராயணசபதத்தைச் சிவபரமாக வியாகயானஞ்செய்தாரொன்றால் உசிதமென்னை? அது சிவனார்க்குரிய யெளகிகநாமங்களிலொன்றென்பது ஸ்வதஸ்வித்தமாக, அதைச் சைவபரமாக வியாகயானஞ்செய்வதி லென்ன ஆசேஷபமிருக்கின்றது? வேதத்திற் பெறப்பட்ட தேவதாநாமங்க ளெல்லாமுஞ் சிவநாமங்களாதலதிண்ணுமாக, நாராயணநாமமாத் திரம் அங்ஙனமாகாதென்ப தென்னபேதமாம்? விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமங்களுக் கேதாவது சைவபரமான அநிதத்தால தீக்ஷிதா கிரந்தஞ்செய்ததுண்டா? அநில, எல்லாநாமங்களுக்கும் ஸமாததித்து நாராயணநாமத்துக்கு மாத் திரங் கூடாமல்விட்டிருந்தாலன்றோ அபராதமவாமே லேறக்கூடும்? அவா செய்திருக்குங் கிரந்தங்களில் ஸமயோசிதமாக விஷ்ணுவுக்குரியனவாகவழங்குமெந்தநாமங்களவந்தாலுஞ் சைவத்தில பரிவலானமுண்டாகச் செய்திருக்கின்றனா. அம்மாத் திரமே யளறி யெந்தவிடத்திலும் நாராயணநாமத் தம்மைப் பாதிக்கிறதென்று சொல்லவுமில்லை. அதையவ்வளவு முக்கியநாமமாகவவா மதித்ததுமில்லை. இவ்வளவு கூடாது யோசியாது விண்பவாதவார்த்தைகளைச் செலவிடுவதி லென்ன பயன்? இப்படிப் பிதற்றித் திரிந்த சிலமூலகர், தலைகுனிபுமபொருட்டு முன்னொருகாலத்தில் மைஸூர் பண்டிதலிமஹமாகிய பிரமஹஸ்ரீ இராமாசாஸ்திரிகளின் விஷயத்தைப்பற்றியேரா ளமானநியாயங்கள் சொல்லி நாராயணசப்தம் சிவபுரம்யமுடைய தெனபதற்கு (நவகோடி) (சதகோடி) என்பனவாதிகிரந்தங்கள் செய்திருக்கின்றனர். இன்னும், (ணத்வபாத பிதாரம்) என்றற்றொடக்கத்து அநீககிரந்தங்களும் பிறவான்றோரார்

[illegible]

வருவதால் எவ்விடத்திலும் ஹ்ருத்புண்டரீக வாலியா
னசிதம்பரம் பரமசிவனே தவிர வேறில்லை யென்பது
நாட்டப்பட்டது,

இன்னமஹிமாதிசய விலாஸத்தில் மசசரமெய்தி
ஹ்ருத்புண்டரீக மென்னுஞ் சிதம்பர சேஷத்திரத்தை
விஷ்ணு சேஷத்திரமென்று அவாக்ஷித தொலைப்பது
மொன்றுண்டாகையால் அதைவிசாரித்துத் தீர்மானிக
கிறோம். அன்னோராமுவார்களுடைய பாடில் (தில்லைத்
நஞ்சசித்திரகூடம்) என்றுபாடப்பட்டிருத்தலே அவர்கோ
ளுககுமுக்கியஸாதகமாகையால், அதனுண்மையை யிண்
டுவிளக்குவாம். தில்லை யெல்லையாகிய ஸ்ரீநடராஜசேஷத்
திரத்தில், ஐயன், காளிமுதலிய கிராம தேவதைகளுக்
கும் ஆலயங்களிருப்பது இப்போதும் பிரத்தியக்ஷம்.
இப்படியே விஷ்ணுவகருங் கோயிலவ்விடத்திலுண்டா
யிருப்பதில் எனன வாசேஷபயிருக்கின்றது? இவ்வுண்
மைகளால் சிதம்பரசேஷத்திரம் ஐயனார்க்கேயுரித்து. கா
ளிக்கேயுரித்து. என்று சொல்வது போலவேயன்றோ அ
து விஷ்ணுவகேயுரித்து என்றுகூறவருந் துவாதமும
முடிவுபெறும்? சேஷத்திரபாலகாகளாகஐயன், காளிமுத
லினோவ்வெல்லையி லமைககப்பட்டபடியே யன்றோ வி
ஷ்ணுவுமான்டோ திசையிறறனியாலயம்பெற்றிருந்த
னா? அந்த விஷ்ணுவையே ஆழ்வாக்கள் பாடியபடியாம்.
ஸ்ரீநடராஜர்ஸநிதிக்குள்ளாகவே தில்லைக்கோவிந்தரா
ஜப்பெருமாள்கோயிலிப்போதுமிருக்கையால், இதுவே
ஆழ்வார்கள் பாடியது. என்றாலமையாதோ வெனின்,
அமையாது! அமையாது!! திருப்பதியையென்றுவழங்
குந் திருவேங்கடத்தினடிவாரமாகிய (கீழ்த்திருப்பதி
யில்) தில்லைக்கோவிந்தராஜர் கோயில் ஒன்றிருப்பது
பிரவித்தியல்லவா? வேங்கடாசலபதிஸ்தானத்தில், தி
ல்லைக்கோவிந்தராஜர் வரவேண்டிய காரணமென்னே?

ஐதரொன்பவன் காலத்தில் அவனுடைய துன்மார்க்கங்
களுக்குப்பயந்து ஒவ்வொரு ஆலங்குளிலும் விக்ரிக
மூர்த்திகளை வேற்றிடங்களிற் கொண்டுபோய் மறைத்
துவைத்திருந்து அவனுடையகலகம் நிவிர்த்தியானபின்
னர் மீண்டுங்கொண்டுவந்து நம்மவர் பிரதிட்டித்தனை
சென்பது ஸர்வப்பிரஸித்தம். அந்தஸமயத்தில் ஒரு ஆல
யமூர்த்திமற்றோராலயத்தின்மாறிப்போயிருத்தது முண்
மை. இதுதான் ஸமயமென்று இதரசமயிகளும் நமமா
லயங்களிற் குடிபுகமுயன்றது முண்மை. எங்ஙன மெ
னின், காஞ்சியில் ஸ்ரீ வரதராஜஸ்வாமி மண்டபடியா
கிற மஹாமண்டபத்தை அங்காலத்தில் துலுககர்கள
கைப்பற்றிக்கொண்டனர். அப்படியே ஸ்ரீமத் ஏகாம்பர
நாதஸ்வாமியினுடைய மண்டபத்தையும் அபகரித்துக்
கொண்டனர். அவைகளைப் பிற்காலத்தில் அம்மண்ட
பங்களுக்குரிய விருத்திறத்தவருமத்துலுககர்களுக்கிதழ்
சொல்லிக் கேட்கையில அவர்களோருடன் படிக்கை
கேட்டனர். என்னெனின், உலுகளஸ்வாமிகளை யிம்மண்
டபங்களில் மண்டபடிசெய்யநாங்களவிட்டுவிடுகிறோம்.
உலுகள் ஸ்வாமிகளின்விடங்களின் மண்டபடியாகுங்கா
லங்கடோறும் நிவேதிக்கும் முதல் நிவேதித்தையெங்
களுக்குச் கொடுத்து விடவேண்டியது என்று விரும
பியதேயாம். அதற்கு ஸ்ரீ வரதராஜஸ்வாமி கோயிலா
ஒப்புக்கொண்டு தங்கள்மண்டபத்தை ஸ்வாதினப்படுத்
திக்கொண்டு அவர்களோடு அப்போது தாங்கள் செய்
திருந்தவுடன்பாட்டின்படி நாளதுவரையில் நடத்திவரு
கின்றனர். ஸ்ரீமத் ஏகாம்பரநாதஸ்வாமிஸ்நிதியார் அவ்
வுடன்படிக்கைக்கிசையாது மண்டபம் வேண்டாமென்
றுமறுத்துவிட்டனர். அதுவே துலுக்கர்கோரியாக விப்
போது காணப்படுவதாம். அம்மண்டபம் தங்கள் வசத்
திவிருந்தபோது ஏராளமாய் பிணங்களை யவர்கள் அ

ப்பிடைச்சசநியை நம்மவர் தொட்டுக்கொள்ளாமல் விட்டுவிட்டதே பெருநலமென்க. இந்தவிறுத்தார்த வுண்மைப்படியே பூபிராச்சியாரொன்னுந் துலுக்க மங்கையைச்சேர்த்துக்கொண்டபடியோ, மற்றெந்தப்படியோ ஸ்வர்களுடன் ஸம்பந்தங்கலந்திருக்குமப்பாஞ்சராத்நிரிகள்ஸ்ரீசிதம்பராலயத்தில்வந்து நுழைந்துகொண்டனர். எப்படியெனில், ஸ்ரீஸூப்பிரம்ஹணியஸ்வாமியாலயங்காலியாயிருந்தஸமயத்தில் அத்திலலையெலையினோர்மூலையிலொதுக்கமாபிருந்த பெருமாள் கோயின்மூலவிக்கிரகத்தை அந்தவிடத்தில் அதிகாரிபலங்கொஞ்சமிருந்தது. கொண்டுபிரதிஷ்டிததுவிட்டனா. அதனபின்னர்க் கொஞ்சங்காலமானபோது, சிவபத்தியிற சிறந்துள்ளவோர் தேவதாஸ்யானவளஸ்ரீநடராஜா ஆலயத்தினுள்ளும்வேதபாஹ்யமாகியபாஞ்சராதிரவகுடிபுகுந்து விட்டதே யென்னுங் கவலையால், அவ்வமயத்திலங்கதிகாரஞ் செலுத்தியிருந்த தனது தலைவனைக் கொண்டு கோயிலுக்குள்ளிருந்த பெருமானை வெளிப்படுத்தி வீதிமத்தியிற் கிடப்பித்தனர். அதைத்தடுக்க வலியற்றும், அதைப் பார்க்க மனமற்று மிருந்த சிலவைஷ்ணவராகள்கூடி அப பெருமானை யெடுப்பித்துக்கொண்டுபோய்த(தங்கள்மீழ்த்திருப்பதியில்)புதியகோயிலொன்றுகட்டுவித்து அதில் பிரதிஷ்டைசெய்தனா. அதன்மேல, தக்ககாலத்தை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தவன்னோ மற்றொருகாலத்தில் ஓரதிகாரி வலிவைக்கொண்டு மறுபடியும் ஸ்ரீநடராஜர் ஸந்நிதியில் அந்தப்பெருமானிருந்து காலியாய்ப் போன விடத்திலேதானே சிலாவிக்கிரகமமைக்க வவகாசமின்றிச் சுதைப்பெருமானைச் சுருக்கப்போதிலே தானே தாபித்துக்கொண்டனர். அவர்தானிப்போதிருக்கின்றவர். எவ்வளவுகஷ்டப்பட்டு நுழைந்துரு சூரியனுக்குமுன் மின்மினியாமெனக் கேட்பாரின்றி யேங்கிக் கூங்கிக்கிடக்கும் வைபவத்தைக் கண்ணாக்கண்டும்

அவரே அந்த ஸ்ரீசிதம்பரத்துக்குச் சொந்தக்காரரென்று சொல்ல எப்படி அம்மாலடியார்க்குநாடுவழுகின்றதோ வறியேம். நபாபுதேவடி வாசற்படியில் தூங்கிக்கொண்டே காவல்காக்குங்காவலாளியொருவனையே அந்தத் தேவடிக்குச் சொந்தக்காரனென்பது போலவேயன்றோ விதனையுங்கொள்ளவிடந்தருகின்றது? இந்த விருத்தாந்த விசேஷத்தால் ஸ்ரீசிதம்பரக்ஷேத்திரம் விஷ்ணுபீடக்கேயுரித்து என்று தொடுக்கவரும் பொய்வழிக்குத் தோல்விபெற்றதெனக. ஆயின், அழுவாராகளிடையே திலலை மூவாயிரவப்பணியும் பெருமான என்றென்னையெனின், அந்தத்திலலை யெல்லையில பெருமான்கோயி வீருந்தால் யார்தான் வணங்காமல் நுப்பராகள்? தீகதிதாக ளென்னை, விஷ்ணுத்வேஷிகளா? அவராகள வணங்கியு ரொன்றது கொண்டு அந்தப் பெருமான ஸ்ரீநடராஜர்ஸந்நிதிக்குள்ளாகவேயிருந்தாலொன்பதுபொருந்தாதெனக. உள்ளிருந்த பெருமானையே அழுவாராகள சொன்னபடியென்று சாதிககப புகிறும் பாதசமின்றும். எங்ஙனமெனின், ஸ்ரீமத் ஏகாம்பரநாதா ஸந்நிகளுள் பரிவாரதெய்வங்களிலொன்றாக வோர மூலையினின்று கொணடிருக்கும் நிலாத்துண்டப் பெருமானையே இவர்களாழ்வாரகள் பாடினாராகளின், அப்படியே ஸ்ரீஸபாபதியினுடைய ஸந்நிதியினோர்பாகத்திலிருந்த விஷ்ணுவையே அழுவாரகள் பாடியிருக்கலாமெனவும், அந்தப் பெருமானைப்பரிவாரதேவதாபூஜாஸமயங்களில் அவசியம் தீகதிதர்கள் பூஜிக்கவேண்டிய கிரமப்படிப் பூஜித்திருப்பார்களெனவும் யாமொப்புக்கொள்வதிலென்ன ஆக்ஷேபமிருக்கின்றது? ஸ்ரீசிதம்பரஸபாநடேஸமாஹாத்மியங்களை யுபநிஷத்தி க்களும், ஸ்மிருதிபுராணங்களுஞ் சொல்லியிருப்பதன்மீயில், பிரத்தியேகமாக அந்தச் சீதம்பர ஸ்தலத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் பஞ்சமாஹாத்மியங்களு முண்டாகையாவென்றுள்ளொன்றும் ஸித்திக்கப்பெருத கோவிந்த

ராஜர் மான்மியம் அவரந்தர கல்பிதமென்று சொல்வதே ஆன்ருர்ஸம்மதம். ஸ்ரீநடராஜவள்ளல் ஆந்தநிர்த்தனம் பண்ணுகையில் மத்தளஸேவைசெய்திருந்தவராக விஷ்ணுவை யந்த நூல்கள் சொல்வதாவதற்கு ஸேவகத்வமே யாண்டுவித்திக்குமன்றி ஸேவ்யத்வங்கூறுவது பொருந்தாதெனக். இவர்ததளஸேவைக்கு நியோகிக்கப்பட்டகாலையில் அந்தவித்தை சரிவரக் கைவராமையால் ஸ்ரீ காஞ்சியிற்சென்று சிவராசசனையாலதுவித்திக்கீப்பெற்றனர். அவ்வுண்மை ஸ்ரீ காஞ்சியில் (மத்தளமாதவேஸ்வரம்) என்று அளவீதும் ஆலயவாயிலாலுங் கண்டுணாக. இவ்வளவு விருத்தாந்தங்களை யு நோககாமல மத்தளகார விஷ்ணுவையே ஸ்ரீ சிதம்பரப்பதியென்று கூறுவதால், தாளககாரனாகிய பிரமஹாஸையே அந்தக்ஷேத்திரப்பதியென்று ஏன்கூறக்கூடாது? யுப்போது முலநிலபிரம்ஹதாளமென்றுவழங்கப்பட்டிவருதலுஞ்சான்றெனவழிகநந்தியையும்மத்தளஸேவைசெய்தவராகக்கூறுவதென்னையெனின், அந்தஸேவையிலாற்றல் போதாமையால் விஷ்ணுவை யுத்தியோகத்திவிருந்து தள்ளிவிட்டபோது அவர் ஸ்ரீ காஞ்சியில் வித்தைகற்றுக்கொண்டு வரப்போனஸமயத்தில் அவ்வுத்தியோகத்துக்கு நந்திபகவான் நியோகிக்கப்பட்டபடியாம். இவ்விஷயங்களைப்பற்றி தீகிதரவாகள்முன்னரேயோர் கிரந்தஞ் செய்திருப்பதாலிங்கேயாமிவ்வளவில் விடுத்தாம். எவ்வளவுபெருஞ் சண்டைதொடுத்து இழவுகொண்டாடினும் ஸ்ரீ சிதம்பரம் என்று வாயாற் சொல்லவுமியைசாராகிய வகிருடன் யாம் வார்த்தை சொல்லவேண்டிய அவசியமேயின்றும். அவர்களே ஸ்ரீ சிதம்பரம் தம்மதல்லவென்பது தோன்றவெறுத்திருக்கின்றாராகையால்.

இங்ஙனனிற்க, கோவிந்தராஜர் ஸபாபதியாக அவன்சயனித்திருக்கையால் அவர்காணும்படிச் சிவன் கூத்

த்தால்புதுக்கிப்பிரதிஷ்டித்துக் கொண்டனர். அவ்வரசனுடையஸகாயத்தால்தங்கள் கோயிலைக்கொஞ்சம்பலககப்பார்த்து வருகையில் அன்றோருபத்திரவம் கிரிப்பிரகிணஞ்செய்துவருஞ் சிவனடியார்களுக்கு முட்டாயிருந்தது. இப்படியிருக்கையில், வடதேசத்தில் மத்வியதேசத்தரசனொருவன் ப்ரீமத் அருணாசல மாஹாதமிய சிவணஞ்செய்து, அதனால் ஸதபகதியுத்தனாழிஷைகிரிதரிசனார்த்தமாக, தம்பதி ஸமேதனாய்ப் புறப்பட்டுச் சதுரங்கசேனைகளோடு வந்து சேர்ந்தனன். அவனுக்குப்புத்திப்பேறு மந்தசிரவண விசேஷத்தூ லுண்டானஸந்தேஷமிகுதியால் திருமலைக்குத் திருமாலையொன்று ஸமர்ப்பித்துத்தரிசிப்பதாக ஸங்கல்பித்தனன். அதற்காக முன்னூறு நந்தவனங்கள் வைப்பித்து அவற்றிலுள்ள புஷ்பங்களை யெல்லாங்கொய்து ஒரே மாலையாகத் தொடுத்து ஷை கிரிக்குச் சமர்ப்பிக்கையில், அந்தமலை பாதிசும போதாமையால் அரசன் அதிக வியாகூலத்தை யடைந்தனன். அப்போது அசிரியாக அரசன் கேட்கும்படி அரசனே! எனக்குச்சாத்தும் மாலையிதுவல்ல. என்னுடைய அடியார்கள் கிரிவடிவமாகிய வென்னைவலம் வருதலே பெனக்குச் சாத்தும் மாலையாம். அப்படி வலம் வரும் அடியார்களுக்கு வேதபாஹ்யராகிய பாஞ்சரத்திரிகள் மார்க்கத்திற் கோயிலொன்று கட்டிக்கொண்டு வழிமறித்து இடையூறு செய்கின்றனர். அதை நிவர்த்திசெய்து குணப்படுத்துவதே நீயெனக்குச் சாத்தும் மாலையென்று ப்ரீமத் அருணாசலேசுவரர் அருளிசெய்தனர். அதை யுறுதியாகக் கொண்டவரசன் உடனே தண்டெடுத்து அப்பாஞ்சரத்திரிகளை யெதிர்த்தனன். அப்போது அவர்களுக்கு ஸஹாயஞ்செய்திருந்த வரசன் ஹணைவலியா லவரு மெதிர்த்துப் பேராடினர். அப்படி நிகழ்ந்த சண்டையி லிருந்ததன் னுர்ணையங்களுமழியக்கண்ட மத்வியதேசத்தரசன் அ

ன்றிரவில் ஸ்வாமியைநிதியிற் சென்று வணங்கி யிவ்வாறு விண்ணப்பஞ்செய்தனன். எம்பெருமானே! ஒருபுத்திரனை நான் விரும்பி யுன்னையடைந்ததற்கு ஊரார் புத்திரர்களை யெல்லாம் பறிகொடுத்து விட்டுப் போக நேரிட்டதேயென்று கண்கலங்கினின்றபோது, அரசனே! நீயொன்றுக்கு மஞ்சவேண்டாம், நாளைக்கும் யுத்தத்துக்குப் போனால் வெற்றியுன்பாலே முடியும் என்று முற்படியே அசரீரிவாக்கு எழுந்தது. அவ்வசரீரியாற் பணிந்து மறுநாள் அரசன் சண்டைக்குப்போகையில் அரசனும், மற்றையரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே ஷெ கிரியிலே நின்று மோர்விருஷபம் ஊங்காரத்தோடுங் குதித்து எதிரிகள் சேனையிற்புகுநது அரைக்கணத்தில் அவர்களரசனுடைய யாவரையும் நாசமாக்கிவிட்டது. அதைப்பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டிருந்த மத்ஸ்யதேசத்தரசன் அதிகஸந்தோஷத்தை அடையும்படி முதனாளிநதுபோன தனது சேனைகள் யாவும் முயிர்த்தெழுந்தன. உடனே அரசன் ஷெ பெருமான்கோயிலே யடைந்து அதிலுள்ள நிதிகள் முதலிய யாவும் கைக்கொண்டு பெருமானை மாத்திரம் நாசசிமாரோடு எடுப்பித்துக்கொண்டு வந்து ஸ்ரீமத் அருணாசலேசுவரர் ஸந்நிதியிற் சோத்துவிட்டு அந்தப்பெருமாள் கோயிலே நிமித்து இருந்தவிடந்தெரியாமலதையொரு தீர்த்தமாக்கிவிட்டனன். அந்தப்பெருமாள் வேணுகோபாலஸ்வாமியென்று இப்போதும் ஸ்வாமியாலயத்தினோர்பக்கத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்றனா. அந்தப்பெருமாள்கோயிலூழிழக்காரர்களில் அபயமென்றுவந்தி அடுத்தவரையெல்லாம் ஸ்வாமியாலயத்தில் பணிக்கு அரசனமைத்துவிட்டனன். அவர்களில் ஸ்வாமிகோயில் ஸொந்ததாஸிகளோடு சேராமல் தாங்கள்வேறென்பது தோன்றவே வந்து குடியேறிய வப்பெருமாள்கோயில் தாஸிக ளிப்போதும் ஸ்வாமியுத்தவ காலங்களில்

தனித்துக் கைகோர்த்து வருகின்றனர். அப்படிவந்தே
றிய தாவரிகள் முன்னிருப்பவர்களால் தங்களுக்கொரு
பரிபலமு முண்டாகாம விருக்கச்செய்யவேண்டு மென்
து கேட்டுக்கொண்டமையால் வந்தேறியவவர்க்கு முன்
மரியாதையும், முன்னுள்ளவர்க்குப் பின்மரியாதையும்
அரசன் ஏற்படுத்தினன். அன்றியு மந்தப்பெருமான்
கோயிலிருந்த திசையிற நனது வெற்றிதோன்றாந்நவ்வி
யக்குறியையு மோர தமபத்தி லமைத்துவைத்தான்.
இவைகளை முடித்துவிட்டுத் தானும் தன்மனைவியுங் கிரி
பபிரதகநிலை செய்யத்தொடங்கினா. ஓர்பொற்றும்
பாளத்தின்மத்தியில கல்லெண்ணெய் நிரமப்பெய்தநி
ண்ணமொன்றை யமைத்து, அரசபத்தி கைப்பிலேந்திக்
கொண்டு எண்ணெய் தருமப்ச்சிகநாதபடி வலம்வரத்
தொடங்குகையில், அந்நககிரியைசகந்தியருவதற்குளட
மொசருசெனறது. வந்தவிடத்திற நககிப போவார்க
ளோ, அவ்விடங்கடோறும் அவ்வரசமரநிலைடைய பா
தமுதநிகாகளைக் கல்லாலமைத்து அரசன் பிரதிஷ்டை
செய்து வந்தான். இந்நபபடி வலமவகது ஸ்வாமி தரிச
னஞ் செய்துகொண்டு ஸாவாபிஷ்டஸ்திதது யெய்தினவ
னாக கிருத்திருத்தயனுலவ்வரசன் நனதேயமபேரயச
சேர்கதன். இவைகளேயன்றி விஷ்ணு ஸமபகதமான
வேறு பிராகசியமொன்று மவ்விடத்திலோர காலத்துக்
தலையெடுத்ததின்மென்வறிக.

(அருணகிரிமாந்மியம்)

“இப்பபவ்வளங்ககொங்கியிருஆழச்சதேயா
தனைவிநிதானமேவந்தாதம்பிரமெருவனனனேன்
களைகழற்சிறவரின்நிச்சலங்களுரெய்திவேத
முனிவரையடைதபொற்றிமுதநமைவிற்குழ்துதின்குள்.

அந்நவ்வின்விகந்தென்நமகிழ்ச்சருவாவமு
முன்னவன்முதநமொழிதத்கெவிவின்மகிழி

மன்னவன்சித்தித்தானால்வள்ளுமபேற்றாலுக்கன்
கன்னவின்மதனேயென்னக்காணென்பநிவிதின்ருள்.

புத்திரப்பேறுபெற்றபுரவலன்புரமெரித்த
வித்தனைருளாமென்னவினகெழிலுருளைமேவி
சித்தனைப்பூசைசெய்வானினைந்தரந்தனமுருது
வைத்தலாகொய்தயாததமாலைபாததொடுதநானனறே.

இருவருந்தருவநீண்டவெழிற்பெருங்கிரியைச்சூழ
மருமலாமாலைபெய்தானமுன்னவனையவாறமுல
அரையளவேனுமுதருதநனையருங்காலை
வினாகமழுகொளறவேணிவினாதனினருளால்வானில.

மன்னவிக்கிரியாமெனனைச்சூழ்தலேமாலையாரு
மன்னதற்கிடைபூறுநவவநெறியொழுதுநதியா
பின்னைதன்கௌவநகாங்கொபெருந்தனியற்றிபண்பாக
கன்னலசெயகினரூராதவிடரத்தொலைத்தியெனனா.

விழுந்ததேராவாகுகுகௌவிறையவனிலகுதிங்கட
கொழுந்தனிமுடியானனபாகருறவிக்குறைமுடிப்பான
எழுந்தன்னபொருளானேருமெதிர்தமாபுரிந்தகாலை
அழிந்தனாலிடப்போரிலாயிடையுயிரிட்டம்மா.

கிண்டிறையவனுமுள்ளங்கலகிமாலைவரைவிறகோயில
கொண்டருன்பரனைபுள்ளுகுறித்தொருநதருனைமுன்னி
வொண்டொடிபாகவெவென்றுகாமனங்கடநதவிசன
புண்டரிகங்கள்போற்றிபபுளும்பினுனிலததில்வீழாதே.

அழிந்தைநாட்குற்போதிலத்தனையதறிசென்று.
கற்றையஞ்சடையாய்போற்றி கருணையங்கடலேபோற்றி
புற்றதிக்தியாய்கொல்லென்றுரைத்தெதிர்பணிசூரினருள்
புற்றலுப்புரம்பொழித்தபுரமுமுருண்மீக்கொண்டே.

மன்னசேனாப்போகிம்மாற்றைப்பொருவவென்றி
நின்னதேயாருமென்ருநிசெழ்திவன்னதின்னகேனா
மன்னென்னவெழுந்தான்போர்க்குமுதிர்மழையிடையொன்றன்
நன்னகத்தற்றன்னேனாவிழியிச்செகுத்ததன்றே.

கீண்டனன்மெழ்துலேந்தன்கரியவன்பாழிபுக்குப்
பன்னிநிதிபமெல்லாமபரிததெடுத்தெம்மையாளு
மண்டர்தம்பெருமாற்காகிபரவின்மேவிருநீர்
யொண்டொடிபாகன்கோயிலொருபுடையிருப்பச்செய்தான்."

என்றுவருமவற்றனுங் கண்டு தெனிக.

இவ்வனநிற்க, திருப்பதியென வழங்குந் திருவேங்
கடகேதந்திரமலிஷ்ணுபதியெனவவர்கொண்டாடிவரும்
ஆபாஸத்தையு மெடுத்தககாடமுவாம. ஸ்ரீஸ்காகத்தபுரா
ணம், ஸம்பவகாண்டததில குன்று தோளுடலுவநத
குமாரக்கடவுள் குறப்பெண்ணைக் களவுகொண்டு குறி
குளிலிமரககன வேண்டத திருத்தணிகையிற் குடிபுரு
ந்ததுபோல, ஓர் காலத்திற் றன்னை யின்றருளிய லோக
மாதாவாகிய பாவதியாருடன் ப்ணவகிகொண்டு திரு
வேங்கடத்தை மேலி அதனைத் தமது பதியாககொண்
டெழுந்தருளி யிருக்கின்றொன்று சொல்லப்பட்டிருக்
கின்றது. இதனால், குன்றுதோளுடலி லொன்றாகவெண்
ணப்பட்ட வககௌமாரகேதந்திரம் விஷ்ணுபதியாகக்
களவுசெய்யப்பட்டதென்றே தீர்மானிக்கவேண்டியது.
இவ்வுண்மை தெரியாமல் பேய்க்குச்சலிட்டமூமவர்பே
தனம் ஈரலப்பெரிது! பெரிது!!

ஆத கௌமாரகேதந்திரமாயின், பூர்விகர்ளாகிய
அம்வார்களைத்தப்பாடிய விதமெப்படியெனின், மேலி

டத்தில் ஸ்ரீ சிதம்பரம் விஷ்ணுபதி யென்று போராடிய தற்குக் கரட்டியாநிலாத்துண்டப் பெருமாள் சாட்சியே யிதையும் நிறுத்தும். கடலினின்றுமெழுந்தவிடவேகம் பொருது கரிந்து போன திருமேனியின் வெம்மையைத் தணித்துக்கொள்ளும்பொருட்டுச் சிவனார் பக்கல் அவ ரணித்திருக்குஞ் சந்திரகலையின் சார்பைவிரும்பி அடைந்திருக்கிருங்கடாணங் கருதியே அவ்விண்டு மூர்த்தியை நிலாத்துண்டப் பெருமாள் என்று உண்மை தூல்களு னாக்கும். விண்டிலேயன்றி யெல்லாக்கடவுளரு மாண டுப்பரிவாரதேவராதல் திருவேங்கடமாந்மியுத்தாற்கண் டினர்க். இத்திருவேங்கட மாந்மியம் ஸ்காந்தமஹாபுரா ணத்துள், சகற்குமாரசங்கிதையிற்பெறப்பட்டது. சிலா தாமுனிவருடைய திருக்குமாரராகிய நந்திபகவான் தன் னைச்சிவபெருமான் வாகன மாக்கிக்கொண்டதுபோல ஆஸனமாகவுங் கொண்டெழுந்தளியிருத்தற்குச்சிந்தித் துத்தவங்கிடந்து ஸ்ரீசைலம்என்னும் மல்லிகார்ஜுனபர் வதமாகத் திருவுருக்கொண்டு ஸ்ரீ சிவபெருமானைத் தன துமுடிமீது தாங்கும் பேறெய்தினர். அவரைத் திரிபுர தகனகாலத்தி லுபாசித்து அவருருப்பெற்றுச் சிவபெ ருமானைத்தாங்கினே மாகையால் அவருக்கும் நமக்கும் ஸம்பந்தமுடைமை காரணமாக வவர் பருப்பதமாய் நின்று சிவபெருமானைத்தாங்குவதுபோல நாமுமவரை ப்பருப்பதவடிவாய் நின்று தாங்கவேண்டுமென்று விஷ் ணுவானவர் சிந்தித்துத் தவஞ் செய்கையில், சிவருது வாகிய குமாரசக்கடவுள். தோன்றி, அவருக்கு வேங்கட மென்னும் மலையுருவந்தந்து அம்மலையி னுச்சிவிறு மெழுந்தருளித் தம்மைத்தாங்கும்படியான பெரும்பாக் கியத்தை அவருக்குப் பிரஸாதித்தனர் என்று அத்திரு வேங்கடமாந்மியத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இங் தப்பிரமாண் பாதணாய்வுறுதிகண்டே “சர்காசலவேலவ” எனவும், “வேங்கடமாந்மேவியபெருமானே” எனவும் அரு

னாமிரியர் பாடியருளினொன்சு, பாஷண்ட மதேர்த்தா
 ரகனாகிய இராமாதுஜ னென்பவன் ஓர் காலத்திற்றனக்
 கிருத்தவாசவனிவால் அந்தக்கெனமாசேஷத்திரத்தைக்
 கனவாடினென்பது பிரவரித்தி யாகையா லாதையா
 ன்கே விஸ்தரிக்கவேண்டிவதின்ரும். இப்படியே பழமு
 திர்சோலெயன்னுங் கெனமாசேஷத்திரத்தையு மோர்
 காலத்திற் பாஞ்சராத்திரக்கன்வர் அபகரித்துக்கொண்
 டி கன்னழகப் பெருமாள்கோயிலென்றுவாடிக்கொண்டு
 வருஞ் சூழ்ச்சியுங்கண்டு தெனிக. இன்னுக் திருப்பரங்
 குன்றம் ஈன்னுங் கெனமாசேஷத்திரத்தில் மகம்மதி
 யர் குடியேறி அந்தத்திருமலையச சிகக்தர் மலையென்
 று ஓர் துலுகன் போல வழங்கிக்கொண்டுவருஞ் சா
 ன்று யிதை நிறுத்தும். ஸ்கக்தா மலையே யன்றோ சிகக்
 தர்மலையென வழங்கப்பட்டு வருகின்றது? இதுவதா
 யில் துலுக்காராசாட்சி யிருத்திருகருமாயின், ஸ்கக்தா
 சிகக்தரேயாய்விட்டிருப்பா ரல்லவா? துலுக்கர் முழு
 துங் குடிக்கொண்டு அறவே சைவப்பிரகாசத்தை மறை
 த்துவிட்டிருப்பாரென்பதி லென்ன வாட்சேப முண்டு?
 இப்படிப்பட்ட பல வேதுக்களால் அப்பாஞ்சராத்திரி
 கன்செய்திருக்குமோசவித்தையை விவேகிகள்காணாமற்
 போகார்.

நாண்டுப் பிரஸ்தாபத்துக்கு வந்த வத்திருமலையில்
 நங்குமார்க்கடவுளே யிப்போது முபயகாசசிமாரோடு
 எழுந்தருளியிருக்கின்ற னென்பதற் கடைபாஸ்மாக ஸ்
 வாயிக்கு வெள்ளாமண்யோனி புண்டரமாயிய அவை
 திக முத்திராதாரண யில்லாமையும், ஷக்ஷமதேர்த்த
 வை முத்திய சைவபரிபாலன முண்டாயினமையுமே
 யுண்மையை நிறுத்தும். மலையுருக்கொண்ட இன்னு
 யின் சிவ்லிஸ் தமது திருப்பாதங்கள் பொருத்தும்படி
 ஆயிரிருபுருக்கொண்ட குமார்க்கடவுள் பதவத்தை

யேஷிஷ்ணுவின் படிவமாகப் பிந்தியவைவணவர் பாவனை யாகக்கொண்டார்களி அவ்வாறியுருவத்தைமாற்றி வேறு தனமாக விஷ்ணுவக்கெனவோருருவஞ் சமைத் துப் பிரதிட்டித்ததில்லையாகையால் எமதுகுமாரககடவு ளே யின் றுமாண்டெழுந்தருளி யிருக்கின்றாரென்னு மெ மது வாசகம் பிழைபடாதென்க. வேங்கடநாராயணன், வேங்கடநாமன் என்பனவாநிராமங்களுக்கு வேங்கட த்தையுடைய நாராயணன் எனவும், வேங்கடத்தின் மே விய விராமனெனவும் அவாபொருள்கூறுவானு மவற் றிற் குரியனவாக வேங்கடவடிவமாகிய நாராயணன் எனவும், வேங்கடவுருப்பெற்ற விராமனெனவும் பொரு ளுணாப்பதேசிறக்குமென்க. வேங்கடத்தின்மேவிய சுப் பராயன் என்பதையேயன்றோ வேங்கடசுப்பு என்ற தேத்யாதிகாமங்கள் காட்டுகின்றன? வேங்கடத்தி லேப போதுகு சுப்பராய ரெழுந்தருளியிருக்கு முண்மை பா ராட்டியேயன்றோ ஸ்வாமி நாமமாக வேங்கடசுப்பு என வும், வேங்கடசுப்பராயன் எனவுரு சிவனடியாராயுள் ளபேர் தம்புதல்வர்க்குப் பேரிட்டு மகிழ்கின்றனர்? அ தை வைஷ்ணவமாகப் பாடிய வாழ்வார்களு முண்மை வெளிப்படவேயன்றோ “தாழ்சடைய நீண்முடியு மொண்மழு வஞ்சக்கரமுடி, குழாவம்பொன்னுநுநதோன துமால், குழந - கிர ண்டருவிபாயுநதிரும்புமேலெகைக, கிரண்டிருவுமொனருயிசைந த” என்னும் வாக்கியத்தில் சைவத்தைமுதலிற்பிரதான மாகக்காட்டினார்?

இன்னும், “ஏற்றாற்புள்ளார்த்தா. வெயிலெரித்தான்மார பீடந்தான், நீர்துளிழன்மனிவண்ணத்தான், கூற்றெருபால்-மங் கையான்பூமணான்வாரசடையானீன்முடியான், கங்கையானீன் கழலாநீசுப்பு” எனவும், “அதந்நாரணனநாம மான்விடைபுள் ளுந்நி, யுநாந்நமதையுந்நயுக்கோயில், வகாநீர் - கருமமிழ்ப்ப லிபுக்கையதவேஸ்ரேயி, யுருவமெநிகாந்மெனியொந்து” என

வும் பாடினாராகவினவர்க்குத் திருவேங்கடஞ் சிவனம் பத்தமுடைய தென்பதில் விரோதமின்மை வெளிப்பட்டது. ஒவ்வொருபாடலுள்ளஞ் சிவனம்பத்தத்தையே முதலிற்காட்டினமையா லாண்டமைந்த சைவாதித்யறினிதுபோதரும்.

இவ்வுண்மைகளைப் பெரியோர்பாற்றுகேட்டதீயாத நிர்மூடனொருவன் தான்செய்த மாலப்பிரபந்தமொன்றில் பாரதவாசி நசுசினுர்க்கினியாரா தொலகாப்பியமகிறப்புப்பவிரத்தில் “வடிகங்கட்டி” என்பதற்கு “சிலங்கடந்த செழுமுடியண்ணலோர்க்கி புலகாடவஞ்செய்தவீடுபெற்ற மலையாதலான கேட்கடம் என்மையாகக் கூறப்பட்டது” என்று கூறினமையாலும், காசனமேகா, சிவப்பிரகார, கம்பர், வில்லிபுத்தூரர் முதலினோர் வேங்கடத்தலைவராக விஷ்ணுவையே பாடியுள்ளாராகலானுமவ்வடவேங்கடம் விஷ்ணுபதியென்று சாதிக்கபு புருத்தனன். இதை மறுத்துரைக்குங்கால், மேலுண்மையையினிதுணர்ந்தநசுசினுர்க்கினியார் (புரிமாரக்கடவுளைக்குறித்தானதுணமாலிருக்கும் பொருட்டரிபதவஞ்செய்தனர்க்கிங்கப்பெற்ற சிலங்கடந்தகெடு முடியண்ணலாகிய மலையோர்க்கி, அப்பேற்றையவருக்குக்கொடுத்தருளியவச்சன்முக்கடவுளைச்சொதித்த லகினைவஞ்செய்தவீடுபெற்றனர் என்றபொருள்படக்கூறினர் என்பதேயமையும்.) “கேடிபோன்றும்” எனச் சிலப்பதிகாரத்திற் கூறியது இருபெயரொட்டிப் பண்புத்தொகையாகப் பொருள்படக் கிடக்கும். செழுமுடியண்ணலோர்க்கிமுருகக்கடவுளருளைப்பெறவேண்டின் அங்ஙனம்பெற்றதன்மையால்க் கடவுளைத் தாங்கும் மலையுருவெய்திய விட்டுணுவையே சான்றோன்கண்டு) உலகந்தவஞ்செய்த வீடுபெற்றமலையுலகத்தவர்கள் தன்னையடைந்து தன்னையிடமாகக்கொண்டிருக்கும் குமாரக்கடவுளைக்குறித்துத்தவங்கிடந்துவிடுபெற்ற மான்மியத்தால் விளங்குத் திருமலை) என்று பிரிக்கோதல் தெளிபொருளாதல்காண்க. அன்றியும், நெடி

யோனுகியருன்றமென முன்னர்க்குரியபடியும் நெடுமா
ல்வேங்கிட ழிரியாகத் திருவுருக்கொண்டிருப்பது வெளி
ப்பட்டமையால், அது காரணமாகக் காளமேகர் முதலி
தேனார் கூறிய பாடலகளுக்கு அவரோ பாட்டுத்தலைவரா
யிருப்பது கொண்டு மததிரும்பை முருகக்கடவுள் வரை
பமாதலி ளிழுக்காடுதன்க.

இன்னும், ஸ்காந்தத்தில், “யுதேசீநாபஜிஸ்டாந த்ரீசா
யாஸுதுமாரஃ। ஸ்ட்ரூஷ்டீய்யுஷீசு கதாவிஃபாநாயஃ” எனப்
போந்த வுண்மையை விசாரிக்கில, ஸ்கந்தரானவர்
கிருதயுகத்திலே ஸௌநாபதியும், திரோதயுகத்திலே குமா
ரககடவுளும், துவாபர யுகத்திலே சுபபிரமணியக்
கடவுளும், கலியுகத்திலே வேங்கடநாபகரும் (ஆயினர்)
என்று வெளிப்பட்டது. அன்றியும், மார்க்கண்டேயபு
ராணாதில, “சேஷதேவீரீர்த்நம் நமஸ்சுரஸீஸிவ | அமர்யுகந்தே
ஸ்தாநீசீயீஸ்க்ருப்யுபகரம்ஸ்ட்ரூஷ்டீய்யுஷீசு கதாவிஃபாநாயஃ
யாஸுதுமாரஃ” என இவ்வசனத்தால்,
திருவேங்கடமலைக்குச் சிரோரதநாமாயுள்ளவரும், சகல
தேவர்களாலுஞ் சேவிக்கப்பட்டவரும், சிவஸ்தானத்தி
லே வெளிப்பட்டவரும், கோழிமன்மதர்களுடைய வழ
கைக்கொண்டவரும், ஸுப்ரம்ஹண்யரும், எல்லாப்புக
ழையு முடையவரும், கலிகாலதோஷத்தை நீக்குபவ
ம், நல்லாழவைக்கொடுப்பவரும், வியாபகருமாகிய வே
ங்கடேசரைப் பூசித்திருக்கவென்று பெறப்பட்டது. ஸ்ரீ
சிவஞானயோகிகள் அநுளிச்செய்த (தொல்காப்பியப்
பாவிரவிருத்தியில்) “தமிழ்நாட்டிற்கு வடக்கின்கட் பிறவெஸ்
சிய முனவாக வேங்கடத்தை எல்லையாகக் கூறினார். அத்நியனார்
க்குத் தமிழைச்செவியறிவுறுத்த செந்தமிழ்ப்பரமாமாசாரிய சாகிய
வடமுகக்கடவுள் வரைப்பென்னும் இயையுபற்றி பென்பது”
எனப் போந்தமையுள் சான்றும். இங்கேபெறப்பட்ட

பிரமாணங்களில், மார்க்கண்டேயபுராணவசனத்தி னு ன்ன (விஷ்ணு) என்னும் பதத்திற்கு வியடிபகர் எனப் பொருள்கொள்ளாது விஷ்ணுமூர்த்தியென்றே கொண் டாலோவெனின், (வேஸ்தாநாதல் வெளிப்பட்டவரும்)என் பதோடு முரணியழிவுபெறும். இவ்வுண்மை நியாயத் தால் (ஸ்ப்ரம்மம்) எனனும் பதத்திற்குச் சுப்ரமணிய க்கடவுளெனக்கொள்ளாது வேதாரசகராகிய விஷ் ணுவெனப் பொருள் கூறுவதுஞ் சேரா தொழியும். ஸ்காந்தத்திலே சுப்பிரமணியக்கடவுளே லேககட நாய கராயினானெனக் கூறப்பட்டிருத்தலானும், மூலபுராண லகனொன்றோடொன்று மாறுபடாவாகலானாக் திரு வேங்கடம் சுப்பிரமணியக்கடவுள் பதியென்பதே யினி து நாட்டப்பட்டது. எடுத்துக்கொண்ட பிரமேயத்தை ச்சாதித்தற்குப் பிரமாணங்களின்னுமுளவற்றை யிரி வகுசி வரையாதுவிடுத்தாம்.

இதுநிற்க, சிவநிர்மாஸியபோதனவிஷயத்தில் பிர லித்தங்களான வாககியங்களுக்கு அபபாருசராத்நிரக் கமுதை அர்த்தஞ்செய்திருக்கிறதை வித்வான்களுக்குத் தெரிவிக்கின்றோம். “சுபுஷ்பிநா:புரூபகநந்நிஷ்டாந் ஸஞ்சயந்தி, என்ற சுருதிவாக்கியத்தில் பிரஸாந்தமன ஸுன்னவர்களான பிராம்ஹணர்கள் நிர்மாஸியத்தை யே பதவிக்கின்றார்களென்று அர்த்தம் ஸ்பஷ்டமாயிரு க்க, அதைத்தள்ளிப் பிராம்ஹணர்களெல்லோரும் சாக் தனான மஹாபாகவதனுடைய தனிகைப் பிரஸாதத் தையே ஸ்வீகரிக்கின்றார்களென்று பொருள் விரித்தா ன். இத்தச்சுருதியின் முதலில் “யுருநுநுநுநுந் கருநிஸ் ஸநீ” என்றற்ருடக்கத் துண்மைகளால் ப்ரீ ருத்சப் பிரஸாத ஸ்வீகராம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இப் பதச் சிவ நிர்மாஸியத்தை ஸ்வீகரிக்கின்றவர்கள் பிர ஸாந்த மனஸுள்ள பிராம்ஹணர்களென்று மேற்காட்

நயப்படியேயமையும். இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் பாகவத னுடைய தனிகைப் பிரஸாதத்துக் கிடங்கிடைத்த தெங்கே? ருத்ரப்பிரஸாதத்துக்கு அதிகாரிகளாகிய பிராம் ஹணர்களுக்கே சாந்தமனஸு-டைமை யாண்டுப்பெறப் பட்டதைத் தள்ளி ஸாந்த சித்தனுடைய பிரஸாதத்தை யே பிராம்ஹணர்கள் புஜிக்கின்றார்களென்று அக்கபோ திராயீன் குரண்டபடிப பொருளகூறினு மச்சாந்தசீல ரா பூர்வஸ்ருதி ஸம்பந்தத்தால் சிவனடியா ராவனோ யன்றிப் பாகவதரென்று கொள்ள விடமில்லை. பாகவத, ப்ரிரஸாத மென்பதென்று தனியேயுண்டோ? விஷ்ணு வாராதனஞ் செய்தல்லது உண்மையான பாகவதர்க ளென்றுங் கிரகியாராகையால் விஷ்ணுப் பிரஸாத மென்றே யாவதுகொள்ளவேண்டும். விஷ்ணுப் பிரஸா தமென்பதற்கு அந்தஸ்ருதியிலவகாசங் கிடையாமை யால் அறவேநிரஸ்தம். விஷ்ணுப் பிரஸாதத்தையே ருத்ரன் கிரகிப்பதால் அந்தஸ்ருதியி் லெமக்கிட முண் டெனின், விஷ்ணுப் பிரஸாத ஸ்வீகாரததா லுருத்திரர் பாகவதராய்விடுதலா லவனாவிட்டி வேறேபாகவதரை யவ்விடத்திறறேடுவது என்னபேதமை? அன்றியும், வி ஷ்ணுப் பிரஸாதத்தையே சிவன்கிரகித்தா ரென்பதற்கு வைதிகமான பிரமாணமெங்கே? இன்னும் விஷ்ணுவுக்கு நிவேதிதமாயும், பின்சிவனுக்கு நிவேதிதமாயும், பின் பாஞ்சராத்திரிளான பாகவதர்கள் புஜிக்கின்றன ரெனவு மன்றோ அவன் தப்பர்த்த மயிப்பிராயப் படுத்துகின்ற னா? இதனால், பாஞ்சராத்திரிகள் பிரஸாதத்தைப் பிராம் ஹணர்களும், ருத்ரப்பிரஸாதத்தைப் பாஞ்சராத்திரிக ளுங் கிரகிக்கின்றார்களென்று வெளியாகின்றது. ருத்ரப் பிரஸாதம் தலைமூராகத் தவஞ்செய்தாலும் பாஞ்சராத் திரிகளுக்குக் கிட்டமுன்? வேண்டிலேண்டிக் கும்பிட்டிக் கொடுத்தாலும் பாஞ்சராத்திரிசள் பிரஸாதத்தைப் பிரா ம்ஹணர்கள் சட்டைசெய்வார்களா? இப்படிக்கெல்லாம்

பொருள்பட வவன் தப்பர்த்த மிடஞ்செய்வதை யூகியா
து, விஷ்ணுவிற்கு விவேதிதமாயும், பின்பாகவதர்களால்பு
ஷிக்கப்பட்ட சேஷமாயுமுள்ளதையே பின்புசிவனுடன்
பிராம்ஹணர்கள் புஷிக்கின்றார்களென்புதே அவன் கொ
ண்டுருகாத விபாக்யானமாகக்காணப்படுகின்றது. இப்
படியுவிவரமுண்டா? பாஞ்சராததிரிகள் கிறிஸ்தவன்
சோற்றையுண்டாலன்றோ வைதிகர் பாஞ்சராதத் திரியன்
னத்தையுண்ணக்கூடும்? வைதிகரான பிராம்ஹணர்கள் அ
வனின்னத்தைக்கொள்ளாவிடினுமினியுள்ளவர்கள் துஷ்
டிக்கலாமேயெனின், இரண்டு மூன்றுமாலைகளாகத்
திருப்பாருடலைப் கட்டிவைத்து, அனேகங்கிருமிகள்
வஞ்சரிக்கின்ற வவனுடையபுழுத்தசோற்றை நாய்களு
ங்கூடத் தீண்டாவெனின்ப்புராதனத்தை யாவர் தான்
விரும்புவார்கள்? மேல்கருதியில் “ஸ்ரீஸ்ரீமக்ஷயி” எனப்
பேர்ந்தமையால், அவர்க்குவேறுக வங்விடத்தி லவன்
கண்டுபிடித்த பாகவதர் அப்பிராம்ஹணரென்பது சொல்
லாமேயமையும். இதனால், அவனையும்வனையொத்த பா
ஞ்சராதத் திரிகளையும் பஞ்சமொன்று பலவிடங்களில்
யாம்படித்துக்காட்டியதும் ஸமர்த்திக்கப்பட்டது.

பின்னும், சிவசுவேதித போஜனப் பிரமாணங்
களான சில வசனங்களுக்கு வெகுதப்பர்த்தங்களைச்
செய்திருக்கிற வவன் கொடுமைக்களவேயில்லை. “நர
ஸூட்சுமஸ்தி தீவ தீவ ஸ்ருகஸ்தி:। நயூ-ஸூட்சுமஸ்தி ஸ்ருகஸ்தி
ஸூட்சுமஸ்தி” என்னும்வசனத்தில்(குஷ்டாத்நைய:)என்று
முன்னுரவது வேற்றுமைபாதுஞ்சுப்தபேதயிருத்தபோதி
தும், சுதயம்முதலான ரோகங்களும், மம்ஸாரபத்தன்
முமற்றவதுகிருமென்னு மர்த்தத்தையே கிஷ்டர்கள்
கொன்னத் தக்கதாயிருக்கச் சிவன் கையிலொன்று
துன்மார்த்தகஞ் செய்திருக்கிற வப்பாஞ்சாரத்திரியின்
பேரப்பதை மிதனுவேயேகன்ருகத்துவங்கிவிட்டபடியா

[illegible]

தப்பாஞ்சராத்நிர மூர்க்கனும். வாய்க்குவந்தபடித் திட்டி, அதனால் ஸந்தோஷத்தை யடையலாமே யன்றியில் பண்டிதஸபையேறி வித்வான்கள் மெச்சும்படிப் பூர்வ பஷ்டஞ் செயவது முடியாது! முடியாது!! இன்னவிஷயங்களை யெமது பூர்வீகர்கள் வெகுவாயெடுத்து வித்தாந்தஞ்செய்துள்ளாராகையால் யாமில்வளவிலுபரதியடைந்தோம். இந்தநூலில் சிவாதித்யரக்நகக்ஷேநேகமாய்ச் சோதித்தலால் (சிவாதித்யரத்நாவளி) என்னும் பெயர் முன்னுள்ளதோடு (சிவராஜமச்சுடர்) என்னும் பெயரையும் யாமிதற்கிட்டு வெளிப்படுத்தினோம். இது ஸாதுகளைக் க்ஷேமார்த்தமுலகில் நீழிவாமுக.

கிருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஸம்பந்தகுருசரணாவிந்தார்ப்பணமஸ்து.

சிவாதித்யரத்நாவளி

இரண்டாவதுபாகம்

மேல (சுரு, கக௨) வது. பக்கங்களில், முறையே(௩௦, ௧௧)வது வரிகளில் (முன்னையது) எனவும், (௧௩௩) வதுபக்கத்தில் (௩)வது வரியில் (பின்னையது) எனவும் அமைத்துக்கொள்க. "

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ பூர்வதீஸ்தந்யபாயிநேநம:

திரிசிரபுரம், மஹாவித்வான்

ம-ா-ா-ஸ்ரீ,

மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள்

திரட்டிய

சிவ்ரத்நம்.

—:0:—

“உலகமெலாழுணர்ந்தோதறசரியிரானுமைகேள்வ
 னிலவுமறையகத்தொளிநீடுபரமெனத்தெளியார்
 கலகமறவையகத்தின்காட்டாலெம்பரனுண்மை
 யிலகவெடுத்திசைப்பேமாலெம்பிறவிநைசபோமால்.” (க)

அரியகடவுளராயவரிபிரமாதியர்க்கெல்லாம்
 பெரியபிரான்சங்கரனையென்றறிஞர்பேசுவார்
 தெரியமுரசுறைந்தெனச்செகமுழுதுமவாய்க்கேட்க
 வுரியமறைமாதேவனெனுநதிருப்பேரோதுதலால். (உ)

சங்கரனுலெவ்வுயிர்க்குந்தாவில்ககங்கொடுத்தலினுற்
 பங்கவிய சனந்தவிர்க்கும்பண்பினுலுருத்திரனே
 யங்கணருள்பொழியம்பைசமேதனுமர்தலினுற்
 றங்கமிசுசாம்பனெனச்சொல்லுவாரறிவுடையோர். (ங)

பிரணவத்தினுரியுபொருள்பிறொன்றுபேசுவார்
 முரணவித்தற்காகமங்கண்முதலாயவேண்டுபவோ
 கரணவிகற்பங்கடப்பாய்கூவதமெண்ணிலகமமுற்
 திரன்மிசுத்தசெழுங்கொன்றைமாலிகைசேர்தரக்கண்டும். (ச)

வேதகாயத்திரியின்பொருளாகும்வித்தகாரர்
 போதகாயகனாபொங்கொளிச்சம்புவையன்றி
 யேதகீவாதமரும்பாவனாயும்புகன்றிடலா
 மோதவாரம்பர்க்கனெனுமொருமொழிநள்ளமையாதேல். (௫)

மும்மறையுணமிமறையின்முனிவிலெழுகாண்டதநிற்
 செம்மைநருநடுக்காண்டருசேர்ந்தவெழுசங்கிதையி
 லம்மநடுக்கங்கிதையினுதியீறொழிததநடுப்
 பொம்மலுறவாமலுவினபொருளாவானெவனமுதத. (௬)

திருக்கயிதமுறைமுடிவாயததிகழதருகாலாக்கினிசா
 ருருநிரபடேருபட்டதமுதலாயவுரைப்பெல்லாம்
 வருததமறவுகளைதயினைப்பொழிததுமாதேவன
 பொருத்தமுறமெடபுதுசுபுண்ணியநீரேழியிரேதோ. (௭)

பிரியமிகவனைத்தினுகுமபிரமாணமாயமறை
 தெரியவெடுத்தினிதுகாததலசுவலிககாரச்சனையொன்றே
 புரியவெனப்பிறாவுடவமுதாததுமறையுனடுகொலோ
 வரியதவத்திருமைதவவறவதெவனிதன்மேலும். (௮)

ஆதலினம்பலகொளையிரியியாபல்லோரா
 காதலிநபூசனைபுரிநதகருதிடவத்தினின்று
 மேதமறயானமுதலெதுமபீருத்யபலவுட்
 போதமுறப்பூசிததுப்பொலிந்தவைக்கோளவுண்டோ. (௯)

இன்னமுதாபரஸிவனையிராதினையினுயிரனைத்த
 மனனுமகழிபுறநடுவயந்திவைக்கதிதரியா
 மினதுடலவப்பொலிமனநீதாரனைப்பிரா
 னுன்னுமொருவனாப்புகையுநுறையதுமுண்டுகொலோ. (௧௦)

விச்சவமேனறெடுத்தியமபரிளங்குவானெருமுதந்தன்
 விச்சவத்திற்குக்கொன்னவிளங்குவரன்பரமசிவ
 னெச்சமெனயாவாகனாயிப்புகாரமாயவனை
 யெச்சவதிபதிசிவனெயெனப்புகலுமெம்மறையும். (௧௧)

ப்ரசிவனேபிரமமெனப்பன்மறையுமெடுத்தோது
முரணிலாரையும்பரமென்றோதிடுவதென்னெயெனின்
விரவுமுபசாரமேயன்றியுமேவுயிர்ப்பரப்பின்
நரமுணர்ந்தும்போலுமெனச்சாற்றுவார்சான்றோரே. (கஉ)

புனைத்தலொடுகாத்தலும்பரமசிவன்புரிதொழிலே
படைத்தலயன்றொழிலென்னிற்பாறியவோர்தலையின்னும்
படைத்தநனக்கியறறுகிலானமால்காப்பெனப்பகரிற்
படைத்தமகாருறுப்பழிவுமுடம்பழிவுபார்த்திருநதான. (கங)

எம்பெருமானித்தியமுமேனையோரணித்தியமு
நம்பமையமறையாதியெடுத்தாநவினநிடவேண்டா
கம்பமுறவருகற்பகாலங்கடொறுங்கவர்நத
வம்பதமன்முதலியர்தநதலைத்தொடையேயறிவிக்கும். (கச)

ஆயமலரவனாதியமரொலாம்பகக்களே
மேயபசுபதிசிவனேவிளம்புவதென்னுங்கே
னையமிருமாதேவநின்மலன்வானபரனவயிடை
மாயவனாதியரொருநி வலையாமெனறுணருத்யால. (கரு)

அந்தமாதேவனையகிலகாரணன்காண்டி
பந்தமுமற்றதொழியப்பற்றுமொருபெருவீடு
நந்தவவனருளன்றிரண்ணார்நண்ணுவர்நெடுவா
னுந்தவமைபசுந்தோலிற்சுருட்டிவலியுளராவார். (கசு)

கூற்றுவன்செய்கொடுத்தண்டங்குதித்துய்யக்ஞரித்தவர்க
ளேற்றியிசைவருபெருமானடியின்றியெண்ணுவரோ
போற்றுமறையாகமபுராணமெலாம்புகல்பவர்தோங்
காற்றுவலிபமைகாலகாலனைத்துதித்தலினால். (கஏ)

எண்ணியபூங்கணமதவேளிரவுபகலவியற்றுந
கண்ணியவெந்துயரனைத்துங்கடந்துய்யவுளங்குறித்த
புண்ணியர்களவனையன்றிபிறரையும்பூசிப்பர்கொலோ
தண்ணியதுலெலாங்காமதகனெனமுறையிடலால். (கஅ)

மேயபலதயாமெலாம்பிகைத்தெழுவான்றோற்றிடுவித்
தாயபிறப்பொழித்திடுவானமையவுளத்திடைக்குறித்த
தாயமதிவினர்சிவனையல்லாததுதிப்பர்கொலோ
பாயமறைபிறப்பிடுவென்றெடுத்தகைக்கும்பான்மையினால். (சக)

மறைகளவன்வாய்மொழியேமறைகளவன்வந்தியரோ
மறைகளவன்பாதுகையேமறைகளவன்காற்சிலம்பே
மறைகளவனுர்பரியேகாணாதமயங்குதுது
மறைகளெனிற்சிவபெருமான்மான்மியநானென்னுரைக்கேன். ()

எங்குமவன்றிருமுடியேயெங்குமவன்றிருமுதேம
யெங்குமவனுலோசனமேயெங்குமவன்துழச்செவியே
யெங்குமவன்செவ்வாயேயெங்குங்கையேபதமு
மெங்குமெனிற்சிவபெருமானேற்றானென்னுரைக்கேன். (உக)

புனைபுருவெட்டொன்பதமுற்புணர்ந்தமோருருவியினன்
வினையொருநாள் கொன்றியற்றிமேவினுமார்வினையுமினன்
புனையிழையோர்பான்மருவப்பொருந்தினும்விகாரயில
ன்கையிராணுண்மைநினைவாரியம்பவல்லாரோ. (உஉ)

மண்ணிடைபைந்தாயமர்ந்தானீரிடைநான்காய்வதிந்தான்
கண்ணிடைதியிடைமுன்றாய்க்கால்டைமற்றோரிரண்டாய்
விண்ணிடையொன்றாயமைந்தானாளும்கிளம்பியவை
யெண்ணிடைவதல்லாமலின்னனெனவுணர்வனவோ. (உங)

வேறு.

எவனருள்வலியாற்பந்தமெனைத்துமெவ்வுயிர்க்குமெய்த
மெவனருள்வலியாற்பந்தமெனைத்துமெவ்வுயிர்க்குமாய்
மெவனருள்வலியாலோவாகின்பமெவ்வுயிர்க்குமேவு
மவனொருநீயேயன்றியாருளாரதவேற்றன்னால். (உச)

எவனுடையானையாலேமடுகதிரியங்காகிற்றும்
கவனனார்திரைதிர்வேகைகடவாதமேவும்
புனைக்களைத்தாமவைத்தநினைமையின்பொருந்தாகிற்றும்
மவனொருநீயேயன்றியாருளாரயினிர்முக்கண்ணாய். (உடு)

அதிசயம்பயக்குநாராயணவுபரிடதம்யானா
மதியினிற்சுறித்தியாவர்வணங்கினுமவ்வணக்கந்
அதிகெழுரினவேயென்றுசொலுமுனைக்குறித்திராயேன்
விசியிற்செய்வணக்கம்வேறுமேவுமோவிமலவாழ்வே. (௨௬)

சாதலும்பிறப்புமில்லாய்தணதலும்புணர்வுமற்றாய்
காத்தலும்வெறுப்புந்திரந்தாய்நினைத்தலுமறபுங்காணாய்
நோதலுங்கனிப்புகூடாய்நுண்மையாயதினாலத்தா
யாதன்முன்னொடுபினசாராயடியினின்புகழாநின்றேன். (௨௭)

விரிதருபடைப்புக்காப்புவினைத்திடுதேவந்நாளுந்
'கிரிபிற்செடுவமேபோன்றுசெயற்படச்செயற்படுத்தி
யுரிமையிற்காலநோக்கியொழித்துமீட்டுதத்தல்செய்தும்
புரிதருவிக்காரஞ்சுதறும்புணராய்நிறபுணாவானவேடடேன். (௨௮)

அரிதனைதனையலாரையளிவினைமுதலாச்செயநூந் [அ
தெரியொராபாறபடைத்திரண்டாம்வேறுமைப்பொருளாச்செய்
மெரிகனைசெய்துமூன்றும்வேறுமைப்பொருளையெனதும்
புரிபடையருள்நானகாம்வேறுமைப்பொருள்புணர்த்தும். (௨௯)

செறியினைப்பொழியவைந்தாம்வேறுமைப்பொருளுஞ்செய்து
நெறிகொளத்தமுவியாரும்வேறுமைப்பொருணிறைத்ததுங் [டு
குறிகொண்மாரபமர்ந்தேயுழாம்வேறுமைப்பொருளாக்கொண்
மறிபெயர்ப்பொருளேநின்னையடைச்சமுயலாநின்றேன். (௩௦)

மாயவன்வந்துவேண்டமலரனைப்பொருட்டுமேய
னாயனைமகவாத்நந்துஞ்சந்தரமுகங்கணஞ்
மேயவப்பிரமன்வேண்டவிண்ணுவமகவாத்நந்தும்
பூயகாரணமாய்நின்றபரமநிற்பழிச்சாநின்றேன். (௩௧)

திருமேனியோடொள்ளுஞ்சிலீமுகமொருமூன்றாக
விருமேனியுருளையாகவியல்வொன்றாகமற்று
மொருமேனியரதமாகவொன்றுதானவர்கள்சோரப் [டேன்.
பொருமேனிலாஞ்சோ மூன்றுமொழித்தாய் நிறபுணர்தல்வேட

சீபத்தன்மறை துணைக்குந்தானமுஞ்சடைமுற்பூண்
 னயத்தயங்கலவ்கன்வைக்கும்பேழையுக்குதான்மேலா
 வயக்குபொற்கழவிற்றூண்டிருவதும்பிமொச்செய்த
 றயங்குலவடிவேணினைச்சார்தாழயன்றுதின்றேன். (உக)

பிசுவையுணவுதல்குமட்டிதும்பகைபோய்ப்பாற
விடுகனைவிட்டினைவக்குமாவமும்விரும்பினஞ்சே
வழிபெய்ப்பினிதவிர்க்குமருமருத்தன்னசெப்புந்
தொழிபயக்கடலார்க்கொண்டனயநிற்றொழுதல்வேட்டேன். (ந.ச.)

c (தேவாரம்-வாழ்த்து.)

“வாழ்கவந்தணர்வானவரானினம்
வீழ்கதன்புனல்வேந்தனுமோற்கு
ஆழ்கநீயவெல்லாமரனும்மே
சூழ்கலையசமுந்தயர்தீர்கவே.” (கூடு)

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஸாம்பசயபதப்பிரம்ஹார்ப்பனமஸ்து.

இப்புத்தகம் வேண்டியவர்கள் ரூபா (30) கொடுத்த இதை வாங்கிக் கொடுத்திருப்பதை, திருவள்ளிக்கேணி கிராமத்தைச் சேர்ந்த சி.வி.சி. (20) வது கம்பர் வீட்டில், 1969-70-ம் ஆண்டில் இருந்திருப்பதாகத் தகவல் கொள்ளலாம்.

